

Mèo Mày

You are

Không được phép

Qu Tuyến

Webtruyen.com

Mục lục

[Chương 1: Mưa](#)

[Chương 2: Điểm cuối cuộc đời](#)

[Chương 3: Không phải tình yêu](#)

[Chương 4: Khuất phục](#)

[Chương 5: Cơn ác mộng](#)

[Chương 6: Nụ cười bạc triệu](#)

[Chương 7: If it comes back](#)

[Chương 8: Em gái nhỏ của tôi](#)

[Chương 9: Trả em đôi cánh tự do](#)

[Chương 10: Khúc hát chim thiên đường](#)

YÊU ANH, KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CỰ TUYỆT

Mèo Máy

dtv-ebook.com

Chương 1: Mưa

Hắn nói, những gì hắn muốn có được thì nhất định sẽ không buông tay. Hắn nói, chỉ sau khi hoàn toàn khuất phục thì tôi mới có thể tự do. Hắn nói, hắn có thể không từ thủ đoạn nào để đạt được mục đích. Vậy nên, tôi không được trốn, cũng không thể trốn.

Trừ thỏa hiệp ra, tôi không còn lựa chọn nào khác. Đối phó với loại đàn ông nông cuồng tự cao tự đại, chỉ có một cách duy nhất, đó chính là khiến hắn tự động buông tay. Tôi không phải người phụ nữ đầu tiên của hắn, tin tưởng không phải người cuối cùng. Tuy hắn ta là người đàn ông đầu tiên của tôi, nhưng tôi tin tưởng cũng không phải người sau cuối.

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Mưa mùa hạ luôn tới nhanh mà đi cũng nhanh, giống tác phong làm việc nông cuồng mạnh mẽ của hắn. Mưa rền gió dữ xong, sẽ để lại khung cảnh hỗn độn. Nhưng ít nhất, trước khi mưa tạnh hắn sẽ dần dần nhỏ đi, mềm nhẹ an ủi mảnh đất vừa bị nó tàn phá, còn hắn, sau khi xong việc, không để lại bất cứ một lời nhẹ nhàng ấm áp nào.

Tiếng động cơ dừng trong mưa gió, đèn xe xẹt qua đá cẩm thạch khắc hoa, vụt tắt. Tôi mở cửa xe, đội túi xách lên đầu rồi chạy về phía cửa. Dù khoảng cách không đến hai, ba mươi bước, lại đủ để mưa thấm ướt quần áo, biến tôi thành một chú chuột lột.

Cửa lớn nhanh chóng mở ra, người giúp việc vội vàng kéo tôi vào phòng, hốt hoảng kêu: “Cô chủ, sao cô không ngồi chờ trong xe một lúc?”

Nước mưa lạnh buốt theo tóc mai lướt qua gò má tái nhợt vì lạnh của tôi, nhỏ xuống tấm thảm lông màu đỏ cao cấp dưới chân, loang thành một mảng nước chói mắt. Tôi nhìn đồng hồ treo trên góc cầu thang, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, sau đó đưa mắt tìm kiếm bóng dáng mạnh mẽ của hấn trong phòng khách rộng lớn.

Đột nhiên, một chiếc khăn tắm khô ráo mềm mại bay thẳng vào mặt, hai bàn tay to kiên cố ấn trên đầu tôi, thô lỗ lau khô mái tóc không dài không ngắn. Trước khi bị ngạt, tôi giãy dụa khỏi chiếc khăn, thở hổn hển. Trước mắt tôi là khung cảnh cương nghị cùng yết hầu thật lớn, ngẩng đầu lên, đối diện với đôi mắt đen sẫm hung ác lạnh lùng của hấn.

Giọng hấn cũng trầm thấp và lạnh lùng y như vậy: “Sao không mang theo ô?”

”Em quên mất.”

”Sao không đợi người hầu lấy ô ra đón?”

Tôi lại liếc nhìn đồng hồ treo tường, run rẩy đáp: “Anh chỉ cho em bốn mươi phút, bây giờ chỉ còn hai giây.” Tôi phát run không phải vì sợ hãi, mà vì lạnh.

Bầu trời hai mươi tư độ vẫn đang hạ những cơn mưa lạnh buốt, nhất là khi giông bão vừa đi qua. Tôi chưa ăn cơm chiều, ngồi trong phòng làm việc đến mười một rưỡi đêm, chân tay tê cứng đau nhức, mạch máu như đình chỉ tuần hoàn vì ngồi quá lâu. Lúc này hấn gọi điện đến, dùng giọng nói phẫn nộ ra lệnh cho tôi: “Mặc kệ em đang ở đâu, trong vòng bốn mươi phút nữa phải xuất hiện trước mặt anh.”

Phản ứng đầu tiên của tôi chính là cầm túi xách lao ra cửa, phòng làm việc cách biệt thự hai mươi phút đi xe, tôi còn phải khấu trừ thời gian đợi thang máy và thời gian lấy xe. Đêm hôm khuya khoắt không sợ tắc đường, nhưng tôi không ngờ bên ngoài còn đổ mưa. Cũng may, cũng may, tôi về kịp. Nhưng hiển nhiên, phức tùng đến vậy vẫn không thể khiến hấn vừa lòng. Hấn vẫn tức giận ngút trời, hơn nữa rất có xu hướng không chấm dứt.

”Tiểu Phương, đi pha nước tắm cho cô chủ.”

”Dạ.”

Hấn duỗi tay bế tôi, đi thẳng lên phòng ngủ lầu hai. Túi xách rơi trên mặt đất, tôi vươn tay muốn cầm, lại hụt mất trong phút chốc.

”Túi của...” Nhận được ánh mắt hung tợn của hấn, tôi ngoan ngoãn nuốt chữ “Em” vào bụng.

Tôi biết lần này tôi không đúng. Hôm qua, nói chính xác hơn là hôm kia, hấn đã nói với tôi qua điện thoại rằng, tối nay, à không, chính xác hơn là tối hôm qua, hấn sẽ trở về. Việc này nghĩa là, tôi phải ngoan ngoãn ở trong biệt thự chờ hấn, giống hậu cung phi tần nghênh đón quân vương sủng hạnh, tốt nhất phải trang điểm xinh đẹp, mừng rỡ như điên. Tôi không biết những người tình trước của hấn có vậy hay không, nhưng ít nhất tôi thì không. Tôi thể nhưng quên mất chuyện này, tuy thật sự không phải cố ý.

Hấn là kiểu đàn ông không cho phép người khác quên mình, chỉ có hấn quên người khác, quyết không cho phép người khác quên hấn, nhất là người tình của hấn, nhất là tôi. Tôi biết không trốn nổi cơn giận của hấn, cũng biết nếu không xuất hiện trong thời gian quy định thì kết quả sẽ càng tệ hơn. Giống như hấn từng nói, tôi không thể trốn, cũng không được trốn. Vậy nên, tôi chỉ có thể lựa chọn xuất hiện trước mặt hấn trong thời gian nhanh nhất.

Hắn không chút khách khí lột bộ quần áo ướt sũng trên người tôi, thuận lợi phá hỏng thêm một bộ Chanel xa xỉ. Đương nhiên, chỉ cần tôi đồng ý, hắn sẽ đền mười bộ khác. Nhưng tôi ghét đi mua quần áo, cũng ghét cảm giác quần áo mới cọ vào da thịt. Nhưng hắn không biết, cũng không thèm biết.

”Nhìn anh.” Hắn dùng ngón tay nắm cằm tôi, chuyển tầm mắt đang dừng trên bộ đồ “sống thọ và chết tại nhà” của tôi sang mặt hắn.

Tôi thuận theo mệnh lệnh, còn thật sự nghiêm túc nhìn hắn. Một tháng ra nước ngoài bàn công việc khiến hắn có vẻ hơi mệt mỏi, râu ngắn lún phún che kín cằm. Hốc mắt lõm xuống, tròng mắt có vài ba tơ máu, bởi vì vừa tắm xong nên tóc hơi rối và ẩm ướt, dán trên trán, che khuất vầng trán cao rộng. Khuôn mặt hắn nhìn qua hơi gầy, đường nét góc cạnh rõ ràng, mũi thẳng, hốc mắt sâu, có điểm giống con lai, lông mi dày mà đậm, lông mày xếch lên như kiếm, có vài phần khí chất hiệp khách. Nhưng tôi biết đó chỉ là vẻ ngoài, về bản chất, hắn là một kẻ lưu manh. Nếu hắn không hay câu giận như vậy, nếu đôi môi mỏng của hắn có thể thường xuyên cong lên ý cười hiền lành, chắc hẳn hắn sẽ là một người đàn ông thuận mắt.

Với diện mạo của đàn ông, tôi thường dùng thuận mắt, tạm được, khó coi đến hình dung, bởi vì tôi luôn không phân biệt được sự khác nhau giữa anh tuấn, đẹp trai và tuấn tú.

Đạt được sự chú ý trăm phần trăm từ tôi, ánh mắt hắn cuối cùng cũng dịu lại.

Tiểu Phương đi ra từ phòng tắm, nói: “Tiên sinh, pha nước xong rồi.” Sau đó thức thối lui ra.

Hắn dùng thảm bọc tôi, trực tiếp ôm vào phòng tắm, ném tôi vào bồn tắm như ném một túi rác, lớn tiếng nói: “Tự làm mình ấm hơn chút đi, em lạnh chết tiệt như một khúc gỗ vậy!”

Nước ấm trong bồn tắm lớn tràn ra, đệm mát xa giảm xóc làm tôi không bị thương, nhưng cổ tay phải không cẩn thận đụng vào thành bồn khiến tôi đau đến nhú máu. Hẳn đóng sầm cửa, tạo ra một tiếng động thật lớn. Tôi vẫn rất tò mò cánh cửa này được làm bằng chất liệu gì, có thể chịu được hẳn ngược đãi trường kỳ như vậy.

Lạnh chết tiệt như một khúc gỗ? Ha ha! Hẳn luôn có một kiểu so sánh riêng biệt, vừa không chuẩn xác vừa không văn nhã. Tôi thật hoài nghi hẳn có phải con ruột của chú Khúc hay không, nghĩ làm sao nhà đại chế tác như chú Khúc, lăn lộn mười mấy năm trong giới âm nhạc mà đưa con duy nhất lại ngông cuồng bá đạo, không có chút khí chất văn nghệ sĩ nào như hẳn. Nhưng khí thế hô mưa gọi gió trong thương trường của hẳn cũng rất giống phong cách của ba mình trong giới âm nhạc. Nghĩ đến chú Khúc lại nghĩ đến mẹ, nếu hai người biết tôi làm bạn gái của Khúc Lăng Phong, không biết sẽ...

Mà thôi! Biết thì sao chứ? Khúc Lăng Phong đã nể mặt ai bao giờ? Chỉ sợ người mẹ đã chết của hẳn có nhảy từ trong mộ ra thì cũng không ngăn được hẳn chuyên quyền độc đoán, càng đừng nói đến người cha trước nay không thân và người mẹ kế trước nay chưa từng thừa nhận. Đúng vậy, mẹ tôi chính là mẹ kế của hẳn. Nhưng cách chúng tôi ở chung không giống với những cặp anh em kế khác, không tương thân tương ái, cũng không trợn mắt nhìn nhau, càng không có loại tình cảm ngây ngô mà xấu hổ. Trên thực tế, trước khi hẳn mạnh mẽ vô lý can thiệp vào cuộc sống của tôi, căn bản chúng tôi không tính là quen biết. Thật ra em gái tôi hâm mộ hẳn đã lâu, nhưng tên tiểu nhân dê tiện này chỉ biết lợi dụng nó để uy hiếp tôi. Chỉ có em trai út, em trai chung của tôi và hẳn, là người may mắn duy nhất trong mối quan hệ phức tạp này, nhận được sự yêu thương của tất cả mọi người.

”Rầm” một tiếng, cửa phòng tắm bị đẩy mạnh ra, hẳn ngó đầu vào kêu lên: “Sao còn chưa tắm xong? Cho em thêm một phút đồng hồ nữa rồi xuống ăn cơm cùng anh!”

Tôi nghĩ cả đời này hẳn cũng sẽ không học được cách nói chuyện nhỏ nhẹ, ít nhất với tôi thì không.

Tôi thong thả lau khô người, cố sức mặc áo choàng tằm vào. Không phải tôi cố ý kéo dài thời gian, cũng không phải tôi muốn trốn ăn cơm cùng hẳn, lại càng không muốn chọc hẳn tức giận. Thật sự là, cổ tay tôi đau quá, chỗ va đập vừa nãy đã sưng đỏ lên, phỏng chừng rất nhanh sẽ bầm tím, hơn nữa, tôi không xác định có tổn thương gân cốt hay không.

Rầm! Cánh cửa lại bị mở ra, tôi thề là mình nghe thấy tiếng ván cửa phản đối kịch liệt.

”Còn lẽ mề gì nữa? Em không biết anh đang đói hay sao?” Hẳn đứng quát to trước mặt tôi, làm màng tai của tôi ong ong lên, đồng thời, tôi còn phải chịu đựng đau đớn chỗ cổ tay để chiến đấu hăng hái với dây lưng áo choàng tằm. Trời cũng biết tôi sắp đói đến lả đi rồi, nếu có thể, tôi tình nguyện không cần mặc gì cả, xuống dưới ăn cơm luôn.

”Tay em sao vậy?” Hẳn duỗi tay ra, bắt trúng chỗ bị thương của tôi.

”A!” Tôi đau đến quát to ra tiếng, thiếu chút nữa thì rút nước mắt.

”Sao lại bị thế này?” Hẳn nhẹ nhàng lật cổ tay của tôi, ngón tay khẽ xoa trên da thịt sưng đỏ, tay kia thì nâng cằm tôi, bình tĩnh hỏi lại một lần: “Sao lại bị thế này?”

”Là anh làm, vừa nãy lúc anh thả em vào bồn tắm.” Tôi biết hẳn sẽ không tự trách, hẳn chỉ biết tức giận, bởi vì tôi không bảo vệ tốt chính mình. Luận điệu của hẳn là, hiện tại mỗi tấc da thịt của tôi đều thuộc về hẳn, vậy nên tôi phải chăm sóc tốt “Giúp hẳn”. Đương nhiên, hẳn không có nghĩa vụ này, hẳn luôn luôn có quyền hưởng thụ.

”Chết tiệt!” Hẳn dùng sức vò tóc, không biết đang nguyên rửa ai, trên mặt phủ một tầng tối tăm táo bạo.

Hắn nắm tay trái của tôi đi ra phòng tắm, bắt đầu lục tung tủ tìm kiếm, cuối cùng ảo não gọi to: “Tiểu Phương, cô lại giấu hộp thuốc cấp cứu ở chỗ quái nào rồi?”

”A?” Tiểu Phương thở hồng hộc chạy vào, “Tiên sinh, ở chỗ này.” Cô bé nhanh nhẹn lấy hộp thuốc từ ngăn tủ phía dưới cùng ra. Tôi đoán cô bé vừa ở phòng bếp hoặc phòng ăn, cách một tầng lầu và vô số cánh cửa, thế nhưng có thể nghe rõ hắn nói gì, không biết do phòng cách âm không tốt hay nỗ lực của Tiểu Phương đã tiến bộ hơn nữa.

Hắn cầm lọ thuốc, vụng về bôi thuốc cho tôi. Tôi cắn chặt môi dưới, cố gắng không rên lên vì đau.

”Tiên sinh, hay để tôi làm cho.” Có lẽ Tiểu Phương không nhìn được hắn “Tra tấn” tôi như vậy, đứng lên bênh vực lẽ phải.

”Cô đi ra ngoài.” Giọng nói của hắn khàn khàn nặng nề, mang theo áp lực cơn tức. Tiểu Phương đồng cảm liếc tôi một cái, sau đó ngoan ngoãn đi ra.

Giọt mồ hôi lớn từ trán hắn rơi xuống tay tôi, tay hắn đang không ngừng run rẩy. Việc nhỏ nhặt như bôi thuốc mà cũng khiến hắn gấp đến toát mồ hôi ư? Đây không giống phong cách của Khúc Lăng Phong.

Hắn đột nhiên dừng tay, sau đó đẩy ngã tôi không hề báo trước, đè lên người tôi, nóng bỏng hôn tôi, bàn tay to mặc sức ma sát khắp da thịt. Trời ạ! Tôi đột nhiên ý thức được, vừa này vẫn chưa buộc được dây lưng áo choàng tắm, lúc hắn bôi thuốc vẫn luôn nhìn chăm chăm vào...

Dục vọng mãnh liệt thổi đến, tôi chỉ mơ hồ nghe được một câu trong lúc hắn thở hổn hển: “Là em quyến rũ anh.”

Thật oan uổng! Nhưng lúc này, tôi cũng không có sức lực tranh cãi vấn đề ai quyến rũ ai, hơn nữa tranh cãi cũng không hề ý nghĩa, vấn đề mấu

mãn, con người mới hiện ra màu sắc như vậy. Hấn nhìn tôi, khóe miệng thả lỏng, đuôi lông mày hơi hạ xuống, lộ ra ý cười nhợt nhạt.

Tôi xem đến ngây người, cảm giác hạnh phúc này, tựa như bão táp đi qua lại thấy mặt trời mọc trên biển, ấm áp, sáng lạn, hào quang vạn trượng.

Đúng lúc đó, một âm thanh bất nhã đánh vỡ im lặng giữa chúng tôi: “Occc...”

Hấn hơi nhíu mi, nghiêm trang nói: “Bụng anh đang sôi.”

Tôi cũng nghiêm trang đáp: “Cả em nữa.”

Hấn nở một nụ cười hàng thật giá thật, kéo tôi đứng dậy, buộc dây lưng giúp tôi, sau đó cùng nhau xuống lầu ăn bữa tối nguội lạnh, hoặc gọi là bữa đêm, hoặc cũng có thể gọi là bữa sáng.

Thật ra hẳn là một người không biết cười, lúc cười rộ lên luôn có vẻ thiếu tự nhiên, nếu không trông âm trầm quái lạ, thì sẽ trông kiêu ngạo cuồng vọng, mà nụ cười vừa rồi, lại có vẻ hơi ngốc nghếch. Người không biết cười, tốt nhất không cười thì hơn. Mà tôi, cũng là một người không biết cười.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Cổ tay của tôi sưng lên suốt một tuần, khiến tôi không thể làm việc, đôi tay với tôi quan trọng hơn so với người bình thường, bởi tôi là một nhà soạn nhạc, hay thông thường thì gọi là nhạc sĩ, dù viết bài hát hay phổ nhạc, đều phải có một đôi tay linh hoạt. Trên thực tế, những lúc hẳn không làm việc, bình thường cũng không thích tôi làm việc, hẳn sẽ mang tôi đi du lịch nước ngoài, vận động, điên cuồng tiêu tiền, hoặc chỉ ngồi trong nhà xem TV, nghe nhạc, ngẫu nhiên đi tham gia yến hội. Khi tâm tình tốt, hẳn sẽ bảo tôi hát cho hẳn nghe. Hấn lắp đặt một dàn âm thanh hoàn mỹ ở tầng bốn, tiện cho tôi làm việc, nhưng thực chất là để tiện kiểm soát tôi. Chỉ có

điều cho tới nay, tôi vẫn chưa từng sáng tác được gì trong căn phòng ấy, phải ở phòng làm việc thì tôi mới có thể chuyên tâm công tác. Làm sao tôi có thể sinh ra cảm xúc ở một nơi đẹp đẽ tới mức khiến tôi ngộp thở?

Tôi nằm một mình trên võng ở ban công tầng bốn, nghe âm nhạc truyền ra từ phía trong cửa sổ sát đất, có chút buồn ngủ. Võng treo dưới giàn nho xanh um tươi tốt, râm mát thích ý, ngược mắt liền có thể thấy chùm nho xanh đậm rủ xuống giữa tầng tầng lá cây, quả nho bé nhỏ mà non nớt, nhất định vừa chua vừa chát. Cơn bão táp của một tuần trước không hề tạo ra nhiều tổn hại với loài cây này, tôi thật hoài nghi, những thứ thoát nhìn nhỏ bé yếu ớt như vậy, tại sao lại có sức chịu đựng hơn cả con người? Là thứ gì đã cố vũ nó đấu tranh với mưa rào cuồng phong?

Tôi xoa xoa huyệt thái dương hơi đau, ngồi xuống, ánh mắt lướt qua bụi địa lan, khóm trúc, giàn nho, xuyên qua lan can đá cẩm thạch xám trắng khắc hoa, nhìn về phía bể bơi dập dềnh sóng.

Hắn giống một con cá mập đã ăn no, tao nhã thỏa mãn bơi trong nước. “Ào” một tiếng, bọt nước bắn tung tóe, hắn đu tay vịn nhảy lên bờ, thân thể trần trụi rắn chắc, tỉ lệ cân xứng, theo từng bước đi, mái tóc đen ướt át tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

Xa xa truyền đến tiếng giày cao gót dẫm lên mặt đường đá sỏi, một bóng người mảnh mai thon dài, ổn trọng giỏi giang, vòng qua đài phun nước đi về phía hắn. Mái tóc màu nâu búi lên gọn gàng, cài chặt sau gáy, kính đen quá lớn che khuất cặp mắt thâm thúy xinh đẹp, quần áo công sở màu lam khiến người này thoát nhìn có vẻ nghiêm túc hà khắc. Đó là thư kí của Khúc Lăng Phong, Tần Chiêu, một nữ thư kí vô cùng tiêu chuẩn. Không biết vì sao, mỗi khi tôi tưởng tượng đến cụm từ “Thư kí tiêu chuẩn”, trong đầu liền hiện ra cụm từ “Sát thủ tiêu chuẩn“. Hai loại người này tuy khác nhau nhưng cũng có những điểm tương đồng, sát thủ lấy tiền rồi cướp đoạt mạng người, thư kí lấy tiền rồi cướp đoạt thời gian của ông chủ.

Tần Chiêu đi tới cạnh Khúc Lăng Phong, không nhìn dáng người gợi cảm cùng tư thái nhàn hạ mê người của hắn, trực tiếp mở tập công văn ra, báo cáo mục đích tới đây. Hắn nằm ngửa trên ghế mây, uống ly Martini vừa thêm đá, không hề có ý kiến với hành vi không đặt hắn vào mắt của Tần Chiêu. Nếu thế giới này còn có người để Khúc Lăng Phong phải tôn trọng, như vậy không phải Tần Chiêu thì có thể là ai? Chỉ cô ấy mới dám nói chuyện khi hắn nổi giận, chỉ cô ấy mới dám thẳng thắn chỉ ra chỗ sai khi hắn phạm lỗi.

Tôi không rõ loại tự tin và dũng khí nào khiến cô gái này có gan không để ý tới tâm tình của Khúc Lăng Phong, có gan làm theo ý mình ở trước mặt hắn, hay là, cô ấy có ý nghĩa đặc thù với hắn? Bình thường, loại quan hệ kì lạ này sẽ phát triển thành tình yêu khắc cốt ghi tâm. Ông chủ và nữ thư kí, làm việc ăn ý, lối sống phù hợp, thư kí tuy áp lực nhưng vẫn cố chấp theo đuổi, ông chủ ngây thơ mà mãnh liệt để ý, vì thế, một ngày nào đó, trong một tình huống bất ngờ nào đó, hai người rốt cục xua tan mây đen gặp trăng sáng, tỏ rõ lòng nhau, vì thế hiểu nhau gần nhau, vĩnh viễn không chia cách.

Tiểu thuyết tình yêu đều viết như vậy, không phải sao?

Cho tới nay tôi vẫn luôn chờ mong, chờ mong Tần Chiêu có thể bắt lấy lực chú ý của hắn, như vậy, tôi sẽ có thể an toàn rời xa bão táp.

Tôi vẫn đang chờ mong, hy vọng, hy vọng xa vời.

Những thứ Tần Chiêu nói, tôi hoàn toàn không hiểu, cũng không muốn hiểu. Tôi nhảy xuống võng, đi về phòng âm nhạc.

Khúc Lăng Phong ngẩng đầu liếc mắt nhìn ban công lầu bốn, tiếp tục nghe thư kí báo cáo.

Tôi vận âm lượng đến lớn nhất, mở bài hát chủ đề của bộ phim điện ảnh “Love story”, một trong số ít những ca khúc tiếng Anh mà tôi thích. Câu

danh ngôn kinh điển “Love means not ever having to say you are sorry”, hồi còn ở đại học đã khiến biết bao người thảo luận sôi nổi. Lúc ấy có rất nhiều người nói: “Tôi không tin trên thế giới có tình yêu chân thành như Oliver và Jennifer, “Love story” chung quy cũng chỉ là một câu chuyện mà thôi.” Hiện giờ, chỉ sợ càng khó có người tin tưởng trên đời còn tồn tại cặp đôi nào chịu thỏa mãn “Một mái nhà tranh hai trái tim vàng”, tin tưởng “Tình yêu nghĩa là không bao giờ phải nói lời xin lỗi“.

Ít nhất, tôi sẽ không tin.

Tôi cuộn mình trên tấm nệm dày mềm mại, ngâm nga theo ca khúc:

Where do I begin to tell story of how great love can be

The sweet love story that is older than the sea...

Tôi không biết hẳn vào lúc nào, khi dòng suy nghĩ du đãng trở về theo ca khúc, mặt hẳn đã ở phía trên, con người tối đen khóa chặt ánh mắt mê ly của tôi.

Hẳn căn nuốt âm cuối trên môi tôi, vừa hôn sâu vừa tắt nhạc, đôi môi trượt đến vành tai, nhẹ nhàng thổi hơi nóng, “Về sau không cho phép em hát những bài thương cảm như vậy, dù em hát rất hay.”

”Thương cảm?” Tôi nghi hoặc than nhẹ, “Bài này không hề thương cảm.”

”Nhưng em đang khóc.” Hẳn dùng ngón trỏ nhẹ nhàng mơn trớn khóe mắt của tôi, đầu ngón tay có một giọt nước nhỏ.

Sao lại thế được? Tôi chớp ánh mắt hơi cay, nhìn theo đầu ngón tay của hẳn, “Nhất định là anh chưa lau khô tay.”

”Anh nằm phơi nắng mười phút, có bao nhiêu nước đều bốc hơi hết rồi.”

”Rượu Martini của anh, trên ly có bọt nước.” Tôi nhất định không chịu tin mình nghe một bài hát lại rơi lệ. Huống chi bộ phim này từ đầu đến cuối chưa từng khiến tôi cảm động.

”Thật mạnh miệng.” Hấn lẩm bẩm một câu. Kéo tôi dậy. Nhìn nhìn vết bầm không rõ lắm trên cổ tay tôi, vừa lòng gật đầu, “Gần khỏi rồi, có thể đi cùng anh.”

”Cái gì?”

”Ngày mai anh họp ở Tân Thành, nơi đó vừa xây một khu tàu lượn, kết thúc hội nghị xong chúng ta sẽ tới chơi.”

”Nhưng công việc của em, anh đã làm em chậm một tuần rồi.”

”Bỏ nó.”

”Nhưng mà...”

”Không nhưng gì hết.” Hấn đặt ngón trỏ lên môi tôi, “Chuẩn bị hành lý đi, một giờ sau chúng ta xuất phát.” Hấn buông tay, phun ra hai chữ: “Hiện tại.”

Tôi nhắm mắt lại, nghe hấn bước xuống lầu, đè nén cảm xúc mãnh liệt muốn phản kháng trong lòng. Tôi tựa như di động của hấn, một ngày hai mươi tư giờ phải sẵn sàng đợi lệnh, muốn mang đi đâu thì mang, muốn sử dụng lúc nào thì sử dụng, nhưng thật đáng buồn chính là, di động còn có lúc được sạc điện, mà tôi, thậm chí không có quyền lợi ấy.

Một giờ sau, tôi cầm hành lý đơn giản ngồi vào xe, tới sân thượng tòa nhà công ty của hấn đáp trực thăng đi Tân Thành.

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Đêm mùa hạ thường âm trầm oi bức, nơi nơi đều là hơi nước bão hòa, tôi rất ghét mùi không khí sau khi lọc qua máy điều hòa, mở cửa sổ ra, lại vẫn không thể hít thở thoải mái. Xa xa truyền đến tiếng sấm ầm ầm, dường như lại sắp đổ một trận mưa to. Tại sao những nơi tôi ở luôn có mưa? Tuy tôi thích nghe tiếng mưa tí tách đánh vào đồ vật, nhưng tôi không thích trời mưa, nhất là bão táp cuồng liệt. Một trận gió lạnh thổi qua, mưa nhanh chóng ập xuống nơi đây, không khí dần dần có mùi thơm của bùn đất, còn kèm theo hơi thở cỏ xanh, cuối cùng tôi cũng có thể hít thở thoải mái.

”Mưa ơi, rơi đi, rơi đi. Tốt nhất mưa hai ngày hai đêm, tôi sẽ không cần đi cùng hăn.” Tôi thành kính cầu nguyện trong lòng.

Lòng ngực rộng rãi của hăn dán sát lưng tôi, nhẹ nhàng hôn lên gáy và đầu vai của tôi, “Sao còn chưa ngủ? Ngồi máy bay hai tiếng không thấy mệt?”

”Bên trong ngọt ngọt quá, em ra đây hóng chút gió.” Những lúc có hăn, rất ít khi tôi thở được dễ dàng.

”Tay em lạnh quá.” Hăn khép cửa sổ, ôm tôi vào lòng, nửa bắt buộc tôi quay về giường.

Hăn luôn ngang ngược ngăn cản những việc tôi làm, tắt nhạc, kéo rèm, tắt máy tính, lấy quyển sách nhạc, khép đàn dương cầm... Chỉ cần hăn muốn tôi chú ý hăn, dù tôi đang làm cái gì, đều phải lập tức dừng lại. Trong mắt chỉ có thể có hăn. Những ngày như vậy, tôi còn phải chịu bao lâu? Hăn từng nói, chỉ cần tôi thuận theo là sẽ được tự do. Nhưng cái ngày ấy, giống như xa xăm không hẹn, bởi vì hăn tham lam không đáy, không chỉ giam cầm cơ thể tôi, còn muốn giam cầm linh hồn và trái tim của tôi. Nếu hăn là chiếc lồng sắt, còn có ngày tôi được bay ra, nhưng hăn là biển rộng, là bão táp, dù tôi bay tới đâu, cũng không thể thoát được mưa rền gió dữ. Tôi hâm mộ chú chim hải âu dưới ngòi bút của Maksim Gorky cỡ nào, có dũng khí nghênh đón bão táp phong ba.

Đợi hẳn ngủ say, tôi lại ngồi xuống xem mưa, hẳn không hề biết, từ khi ở cùng hẳn, tôi bắt đầu mất ngủ. Tôi thường mơ thấy mình là một con chim xinh đẹp, bị tên quân vương tàn bạo bắt nhốt, kì lạ chính là, thứ hẳn dùng để nhốt tôi không phải lồng sắt, mà là một sợi dây vô hình, mỗi khi tôi bước xa một khoảng cách nhất định, toàn thân sẽ vô cùng đau đớn. Hàng đêm tôi vẫn gặp cơn ác mộng này, nhưng từ đầu tới cuối không thấy rõ khuôn mặt quân vương, cũng không nhìn thấy kết cục của mình.

Thượng Đế không nghe thấy lời cầu nguyện của tôi, trời vừa sáng, mưa liền ngừng, mặt trời mọc sau cơn mưa có vẻ hết sức chói mắt, vạn vật cỏ cây được mưa tắm rửa mà tươi mát sáng bóng. Chỉ có tôi, so với đêm qua càng thêm buồn bực.

Hẳn để tôi ở lại khách sạn, giữa trưa trở về đưa tôi ra ngoài ăn cơm, sau đó tới thẳng khu vui chơi. Cả buổi sáng, tôi khi ngủ khi tỉnh, đầu váng mắt hoa, cơ thể lúc lạnh lúc nóng. Tôi nhờ người phục vụ lấy cho mình hai viên thuốc hạ sốt, miễn cưỡng ngủ một giờ, đổ một thân mồ hôi.

Điện thoại vang lên lúc mười một giờ, tôi yếu ớt lên tiếng: “Alô?”

”Nửa giờ sau anh đến khách sạn, ở đại sảnh chờ anh.” Hạ lệnh xong, hẳn lập tức cúp máy, căn bản không cho tôi cơ hội nói chuyện. Tôi rửa mặt, cảm thấy có chút tinh thần, thay quần áo xong liền xuống sảnh, vừa vắn kịp giờ.

Hẳn có chút hờn giận nhìn quần áo của tôi, “Mặc vậy thì chơi kiểu gì?”

”Em nhìn anh chơi là được.”

Hẳn trợn mắt, lớn tiếng quát: “Lái xe, đến công ty bách hóa.”

Tôi giống một con búp bê không có linh hồn, bị hẳn đưa vào cửa hàng quần áo, mua một bộ đồ thể thao xong liền đưa về xe. Mãi đến khi tiến vào

khu vui chơi, tôi mới có cơ hội giã dựa giải thích: “Em không thoải mái, không muốn chơi.”

”Em làm mình làm mấy cái gì thế?” Hai mắt hấn phun hỏa, “Từ hôm qua em đã tỏ vẻ miễn cưỡng rồi, đi cùng anh khiến em khó chịu thế sao? Công việc chết tiệt kia của em quan trọng thế sao?”

Tôi làm mình làm mấy? Chẳng lẽ hấn không nhận ra tôi không thoải mái? Chẳng lẽ hấn không nghe ra tôi nói chuyện hụt hơi? Chẳng lẽ hấn không nhìn thấy tôi yếu ớt sắp té xỉu? Tôi muốn gào to với hấn, nhưng là, gào to cho tới bây giờ không phải tính cách của tôi, huống chi lúc này, căn bản tôi không có sức.

”Thiên Lại.” Hấn đỡ lấy thân thể mềm nhũn của tôi, “Em sao vậy?”

Trong tầm mắt mông lung, dường như tôi có thể thấy chút lo âu trong mắt hấn. Nhất định là ảo giác, hấn làm sao biết lo âu là thứ gì?

”Thiên Lại, không được ngắt, anh ra lệnh cho em không được ngắt.” Hấn bế tôi lên, chạy về phía bãi đỗ xe.

Hấn ra lệnh cho tôi, hấn luôn ra lệnh cho tôi, đến lúc này, hấn vẫn đang ra lệnh cho tôi, nếu hấn thật sự ngang tàng đáng sợ như vậy, hãy mệnh lệnh ốm đau đừng tới tìm tôi nữa. Ý thức dần dần bay xa, tiếng nói thô ráp của hấn khiến tôi phiền không chịu được. Theo ngay từ đầu, từ giây phút hấn nghe được tiếng ca của tôi, hấn đã không tính toán để tôi thanh tĩnh.

YÊU ANH, KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CỰ TUYỆT

Mèo Máu

dtv-ebook.com

Chương 2: Điểm cuối cuộc đời

Tôi vĩnh viễn nhớ rõ ngày đó, nhớ rõ buổi sáng sớm sau cơn mưa kia. Bão táp đêm ấy hung ác mãnh liệt, phá vỡ cửa sổ thủy tinh phòng ngủ hướng nam, mưa làm ướt hết giường, hại tôi một đêm vừa ướt vừa lạnh. Dù trước khi ra về, người giúp việc đã đóng kín tất cả cửa sổ, nhưng tôi không đoán trước được gió sẽ đánh gãy nhánh cây trong vườn, đập vỡ cửa kính phòng tôi. Phòng của ba mẹ và em gái đều trống, nhưng tôi lại không qua đó.

Tôi đã quen chiếc giường này. Quen với mùi hương của mẹ, dù mẹ đã dẫn em gái rời đi lâu lắm rồi, trong phòng đã sớm không còn mùi hương quen thuộc ấy, tôi vẫn cứ ỷ lại chiếc giường này. Sáng sớm ba gọi điện hỏi tôi ổn không, tôi trả lời rất ổn, tôi không thể để ba lo lắng, ba công tác bề bộn nhiều việc, gần như không có thời gian chăm sóc tôi. Nhưng ba yêu tôi, tôi biết ba muốn làm một người ba tốt, chỉ có điều lực bất tòng tâm.

Mười hai tuổi, tôi có thể tự chăm sóc mình, không tạo thêm phiền toái cho ba. Lúc trước ba mẹ ly hôn, chính tôi lựa chọn theo ba, tôi không thể để mẹ biết ba không đủ quan tâm tới mình, nếu không mẹ sẽ mang cả tôi đi nữa. Tôi yêu ba, cũng yêu mẹ, tôi chưa từng hận mẹ, nhưng lại thương xót cho ba, vậy nên tôi lựa chọn ở lại.

Tôi quét tước sạch sẽ thủy tinh vỡ trong phòng. Tìm hộp thuốc để bôi lên vết thương ở khuỷu tay bị kính cắt qua, vết thương nhỏ không có gì đáng lo lắng, sẽ không đau. Tôi rót một ly sữa, tìm được miếng bánh ngọt nhỏ trong

tủ lạnh, chùng này là đủ lấp đầy dạ dày của tôi rồi. Điện thoại chột vang, trong căn phòng yên tĩnh có vẻ đặc biệt chói tai.

”Alô xin chào, nhà họ Đông đây ạ.”

”Chị...” Giọng nói mềm nhũn của Thiên Kiều truyền đến, “Chị, sao chị còn chưa đến? Mẹ sắp đi rồi.”

”Thiên Lại.” Mẹ tiếp nhận điện thoại, “Con khỏe không? Cần mẹ cho người đến đón không?”

”Không cần đâu ạ, con thay quần áo xong rồi tới giáo đường ngay, sẽ kịp thôi ạ.”

”Chị!” Thiên Kiều lại chen giọng vào, chị phải mặc đẹp đấy, mẹ hôm nay đẹp lắm.”

”Chị biết rồi, lát nữa gấp lại.”

Tôi cúp điện thoại, tiếp tục uống sữa. Hôm nay là ngày mẹ kết hôn với chú Khúc, có vẻ ba bận rộn quá nên đã quên, hoặc thật ra là không dám đi. Tôi biết ba còn yêu mẹ, vậy nên lựa chọn trốn tránh, trốn vào phòng thí nghiệm, thậm chí đêm qua còn không về nhà. Tôi nhớ rõ lúc ly hôn ba có nói: “Yêu em sẽ để em tự do.”

Tôi nhìn vệt thuốc màu tím trên khuỷu tay, quyết định không mặc bộ váy trắng ngắn tay đã chọn hôm qua, mà lấy ra bộ váy màu hồng cánh sen dài tay mềm mại.

Tóc dài xõa trên vai, buộc một nhúm tóc nhỏ trên đầu, dây buộc cũng là màu hồng cánh sen, phối hợp với một đôi giày trắng, tuy trông tôi không vui vẻ cho lắm, cũng không quá đáng yêu, nhưng miễn cưỡng có thể gọi là thanh tú.

Lúc tôi đến giáo đường, hôn lễ đã bắt đầu. Tôi lảng lạng đi ra phía sau, ngồi xuống một chiếc ghế trống. Nhìn thấy tôi, ánh mắt sầu lo của mẹ mới nhẹ nhõm phần nào, lúc này tập trung tinh thần quay mặt về phía cha sứ, nhìn thẳng vào hôn lễ long trọng trang nghiêm, nhìn thẳng vào người chồng mới cưới, nhìn thẳng vào hạnh phúc nửa đời sau.

Tôi căn bản không oán trách mẹ, không phải vì chú Khúc mà mẹ rời xa ba. Bà nhiệt tình yêu thương âm nhạc, từ khi ở trường học đã có chút tiếng tăm, nhưng vì quan tâm đến cảm nhận của ba mà bỏ qua cơ hội phát triển. Nhưng khi tình yêu dần dần nguội lạnh, tình cảm với sự nghiệp lại dần dần ấm lên. Sự bận rộn và sao nhãng của ba làm tan vỡ bao mộng tưởng của bà về cuộc sống hôn nhân lãng mạn, khiến bà cuối cùng lựa chọn sự nghiệp âm nhạc. Bà yêu chị em tôi, nhưng bà càng yêu âm nhạc, cũng giống như ba yêu chị em tôi, nhưng ba càng yêu những thí nghiệm của mình.

Họ ly hôn, em gái theo mẹ, còn tôi theo ba. Cuộc hôn nhân này tan vỡ, vốn không tồn tại vấn đề ai phản bội ai. Chú Khúc là người bạn tri kỉ mẹ gặp được sau khi tiến vào giới âm nhạc, việc cùng chung lý tưởng và quan điểm sống khiến họ xích lại gần nhau, vậy nên, hôn lễ này phải nhận được chúc phúc, mà không phải là oán hận.

Khuôn mặt mẹ tràn đầy tươi cười hạnh phúc, câu “Tôi đồng ý” của chú Khúc đã hứa hẹn tương lai nửa đời sau cho bà. Tôi mỉm cười, cùng vỗ tay trong tiếng chúc phúc mọi người dành cho mẹ.

”Hừ!” Một tiếng hừ lạnh phẫn hận vang lên từ bên cạnh.

Tôi quay đầu, nhìn thấy một thiếu niên cao hơn mình chừng một cái đầu, mặc bộ lễ phục màu gỉ sét được cắt may cẩn thận, càng làm tôn lên dáng người thon dài. Môi mỏng hơi nhếch, chân mày hờn giận nhíu chặt lại. Dường như phát hiện mình bị nhìn chăm chú, cậu ta hung hăng trừng tôi một cái, sau đó lại nhìn tôi chăm chăm giống như vừa phát hiện ra vùng đất mới.

Tôi xấu hổ đưa mắt đi.

Ngón tay thon dài của cậu ta duỗi ra, không chút khách khí nắm lấy cằm tôi xoay trở lại, nhìn kỹ một vòng, lại liếc nhìn cô dâu một cái, ánh mắt tỏ vẻ đã hiểu rồi.

Hai chị em nhà họ Đông đều được di truyền vẻ đẹp và tài năng của mẹ, chẳng qua cô chị hướng nội, giống ba nhiều hơn, còn cô em hướng ngoại, giống mẹ nhiều hơn.

Tôi còn chưa kịp trách móc, một thân hình bé nhỏ đã chạy lại đây, nhào vào ngực tôi, ôm tôi nói: “Chị, chị, em nhớ chị quá! Đợi mãi không thấy chị đâu, em còn sợ chị sẽ không đến chứ.”

”Sao lại thế được? Chị cũng rất nhớ em.” Tôi hôn hai gò má phấn nộn của Thiên Kiều, sửa lại nơ con bướm màu hồng trên đầu con bé, khen ngợi: “Hôm nay Thiên Kiều xinh quá.”

”Chị cũng xinh, mẹ cũng xinh!”

Tôi nhìn tân lang tân nương tới gần, mỉm cười chân thành, “Mẹ, chúc Khúc, chúc mừng hai người.”

”Thiên Lại...” Hàn Mai ôm hai con vào lòng, trong mắt ngấn lệ, nước nờ nói: “Cảm ơn, mẹ cảm ơn hai con.”

Khúc Ly nói với thiếu niên kia: “Lăng Phong, gọi mẹ đi.”

Thiếu niên cao ngạo đáp: “Mẹ tôi chết rồi.”

”Lăng Phong!” Khúc Ly quát khế.

”Anh Ly.” Hàn Mai nắm tay ông, lắc đầu: “Con còn nhỏ.”

”Nhỏ cái gì? Mười lăm tuổi rồi, còn không hiểu chuyện bằng Thiên Lại.”

”Hừ!” Khúc Lăng Phong cắn giận chỉ vào tôi, “Thế sao nó không gọi ba là ba?”

”Ba của Thiên Lại còn sống, hơn nữa còn là người giám hộ hợp pháp của con bé.” Khúc Ly giải thích.

”Tóm lại ba không vừa mắt tôi, trong mắt ba chỉ có á đàn bà này với con gái của bà ta thôi!” Cậu ta hung hăng dậm chân, đẩy tôi ra, chạy mất.

”Lăng Phong!”

”Thiên Lại!”

”Chị!”

Tôi bị đẩy ngã, khuỷu tay đánh mạnh vào lưng ghế dựa, vết máu nhanh chóng thấm ướt ống tay áo.

”Trời ạ, con chảy máu rồi!” Hàn Mai giật mình hô to, vội vàng cởi tay áo ra nhìn, vẻ mặt lo lắng.

”Không sao đâu ạ, con không sao, mẹ không cần lo lắng, con thật sự không sao cả.” Tôi liên miệng an ủi mẹ.

Đây là lần đầu tiên tôi và Khúc Lăng Phong gặp nhau, lễ cưới hôm ấy chấm dứt ở hành lang bệnh viện, tay phải của tôi vì thế mà phải bó bột một tháng. Mười hai năm sau đó, tôi chưa từng gặp lại người anh trên danh nghĩa này. Nghe nói, anh ta chưa đầy mười tám tuổi đã dọn ra ngoài ở, sau này rất ít về nhà. May mắn Lăng Vân sinh ra làm dịu đi quan hệ của anh ta với mẹ, tuy rằng chưa từng thừa nhận, nhưng ít nhất cũng không căm thù như thời kì thiếu niên.

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Tôi từng nghĩ, cả đời này sẽ không phải qua lại gì với Khúc Lăng Phong.

Nhưng tôi không thể không qua lại với nhà họ Khúc, ở đó tôi còn mẹ và em gái. Vậy nên vào sinh nhật sáu tuổi của Lăng Vân, tôi bước qua cửa lớn nhà họ Khúc, tham dự tiệc sinh nhật. Việc khiến tôi hối hận nhất suốt hai mươi tư năm cuộc đời, chính là tham dự bữa tiệc kia, hát lên bài hát kia.

Nói là tiệc sinh nhật, trên thực tế là tiệc chúc mừng ca khúc đồng sáng tác của Khúc Ly và Hàn Mai đứng đầu bảng xếp hạng âm nhạc năm, đây vốn cũng không phải chuyện gì đặc biệt đáng ăn mừng, nhưng giới âm nhạc và truyền thông cứ muốn khen ngợi tới tấp, nhân cơ hội lấy lòng Khúc Ly. Ai bảo chú Khúc là nhà sản xuất âm nhạc có tiền có tiếng nhất trong mười năm trở lại đây cơ chứ.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi vẫn không tìm được công việc thích hợp, tôi nhận ra mình say mê âm nhạc giống mẹ, nhưng sâu trong tiềm thức, tôi bài xích việc tiến vào showbiz. Cuộc hôn nhân thất bại của ba mẹ để lại cho tôi bóng ma quá lớn. Vậy nên, tôi bắt đầu thử sáng tác, tôi cho rằng đây là một cách làm trung hòa, vừa liên quan đến âm nhạc, lại vừa có thể rời xa sân khấu. Trên thực tế, bài hát đoạt giải kia là do tôi viết, nhưng mẹ đã đồng ý không đưa tôi ra ánh hào quang danh vọng.

Ba qua đời ngay trước ngày tôi dự lễ tốt nghiệp, một vụ nổ ngoài ý muốn cướp đi phòng thí nghiệm và sinh mệnh của ông, nhưng lại giúp ông hoàn thành ý nguyện lớn nhất - cống hiến cuộc đời cho nghiên cứu khoa học. Tôi không biết chuyện này có ảnh hưởng nhiều đến mẹ và em gái hay không, nhưng với tôi, tôi mất đi trọng tâm cuộc sống.

Chỉ trong vòng một đêm, tôi cảm thấy cuộc sống biến thành hai màu đen trắng, đã không còn vườn trường náo nhiệt, đã không còn áp lực học hành, đã không còn người ba cần tôi quan tâm chăm sóc. Tôi trở nên u buồn trầm mặc, thường xuyên ngồi ngẩn người, một khi ngồi là ngồi suốt mấy giờ đồng hồ, lúc giật mình tỉnh lại, đầu óc cũng trống không, không biết vừa rồi suy nghĩ những gì. Đôi khi tôi cho rằng, mình sẽ ngồi vĩnh viễn như vậy,

thẳng đến khi tử vong. Vì thế, tôi viết một bài ca, nó tên là “Điểm cuối cuộc đời”.

Mẹ và chú Khúc trả lời phỏng vấn như thường lệ, Thiên Kiều kéo tay tôi, vội vàng tránh né người hâm mộ đang bu lại như ruồi. Thiên Kiều vừa tròn mười chín tuổi, hoàn toàn kế tục phong thái chói mắt của mẹ, là một nhân vật không lớn không nhỏ trong trường, thậm chí còn thành lập một ban nhạc. Hôm nay con bé mặc một bộ váy đỏ tươi, nghiêm nhiên là tiểu mỹ nhân rực rỡ hào quang bốn phía. Tôi mặc bộ váy màu xanh lam, tóc ngắn vén qua tai, khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng, nhìn qua lịch sự mà tao nhã. Tôi biết mình xinh đẹp, cũng biết vẻ đẹp của mình chẳng là gì khi đứng cạnh mẹ và em gái. Nhưng tôi không biết rằng, ánh mắt đăm đăm mà u sầu của mình, lại kéo đến sự chú ý của người kia.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Khúc Lăng Phong đã bị thu hút bởi bóng dáng màu lam ấy, cô đứng ở nơi đó, từ đầu tới cuối nhẹ nhàng mỉm cười, nhưng ý cười không đạt tới đáy mắt. Thân xác ở đây, nhưng linh hồn lại phiêu dang bên ngoài, giống như thiên sứ lạc lối, không tìm thấy đường về.

Khúc Lăng Phong chưa từng tin tưởng tình yêu, càng không tin tưởng tình yêu sét đánh. Anh chỉ biết, khi anh nhìn trúng một cô gái, anh sẽ tới gần nói với cô ta, sau đó mang cô ta lên giường, hết hứng thú rồi, sẽ tùy tay vứt bỏ. Trên thực tế, rất ít khi anh chủ động tìm phụ nữ, bình thường đều là phụ nữ đến tìm anh. Có thể được anh nhìn trúng, lại có thể mở miệng từ chối anh, vô cùng ít và vô cùng hiếm. Khúc Lăng Phong tự biết, nếu chỉ dựa vào vẻ bề ngoài, anh còn chưa xuất sắc đến mức hấp dẫn được tất cả phụ nữ, nhưng nếu cộng thêm tiền tài và gia thế, đủ để anh xua bọn họ như xua vịt.

Anh là một kẻ chiếm hữu bẩm sinh, trong linh hồn luôn tồn tại bản năng tranh cướp, thôi thúc anh xông vào mọi cuộc chiến rồi điên cuồng chiếm đoạt. Trên con đường sự nghiệp, bản năng này giúp anh nhanh chóng đạt được thành công, cũng làm anh đắc tội với rất nhiều người. Nhưng anh có

tiền, ba anh có danh vọng, không ai dám nói một từ “Không” với anh. Đây là thế giới cá lớn nuốt cá bé, nếu anh là kẻ mạnh, vậy anh có quyền có được mọi thứ.

Giống rất nhiều bữa tiệc trong quá khứ, anh tìm được mục tiêu sẵn sẵn, bắt đầu chuẩn bị xông lên. Nhưng lần này, anh ngừng lại giữa đường, bởi vì anh thấy Khúc Lăng Vân chạy lại gần cô gái kia, lay lay cánh tay cô làm nũng. Khúc Lăng Vân không thích đến gần người lạ, cô là ai mà có thể chinh phục tên tiểu quý khó chơi này? Hiên nhiên vấn đề của anh là câu hỏi chung của rất nhiều người ở đây, đã có phóng viên cố ý dẫn tầm mắt của vợ chồng Khúc Ly sang phía cô gái ấy.

Hàn Mai tới gần cô ta, than mật khoác tay, “Các vị, để tôi giới thiệu, đây là con gái lớn của tôi, Đông Thiên Lại, năm ngoái vừa tốt nghiệp đại học.” Bà ta cầm tay Thiên Kiều, “Đây là con gái nhỏ của tôi, Đông Thiên Kiều, bây giờ đang học đại học.” Cuối cùng ôm lấy Khúc Lăng Vân, “Còn đây là con trai út, Khúc Lăng Vân, là nhân vật chính của ngày hôm nay. Điều khiến tôi hạnh phúc nhất trong đời, chính là có được ba đứa nó.”

Hàn Mai nói rất cảm động, ánh mắt thậm chí còn ngân ngấn nước, nhưng chỉ khiến Khúc Lăng Phong cười nhạt. Từ rất lâu trước kia, anh đã biết Hàn Mai là người thích làm ra vẻ, hôm nay xem ra, quả nhiên vẫn chứng nào tật ấy. Cuộc sống mười mấy năm trong ánh hào quang vẫn không thể thỏa mãn lòng hư vinh của bà ta, hiện giờ còn muốn kéo ánh hào quang ấy cho mấy đứa con gái.

Dường như Đông Thiên Lại có chút trở tay không kịp, khuôn mặt có một lát giật mình bất lực, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, mỉm cười cười lễ phép mà máy móc. Kí ức ủa về trong óc Khúc Lăng Phong, một bóng dáng nhỏ bé thanh tú hòa với cô gái trước mặt, thì ra cô ta không phải thiên sứ gì hết, mà là cô em gái kế trên danh nghĩa của anh.

Con gái Hàn Mai, anh không có hứng thú. Anh lui ra ngoài vòng người, tìm một vị trí thoải mái, sau đó tìm kiếm mục tiêu kế tiếp tiến hành săn bắn, hoặc chờ đợi bị săn bắn, nói tóm lại, đêm nay anh cần một người đàn bà.

Một người bạn nổi khố của Khúc Ly chọt hô lên: “Thiên Kiều là giọng ca có tiếng ở trường học, nhân dịp hôm nay, cháu hát cho mọi người một bài đi.”

Thiên Kiều đẩy chị gái lên trước mặt mọi người, lớn tiếng nói: “Các chú các bác nghe cháu hát nhiều rồi, hay lần này nghe chị cháu hát đi, chị ấy mới là truyền nhân đích thực của mẹ cháu.”

”Thiên Kiều...” Tôi muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi, mọi người như ong vỡ tổ thảo luận ồn ào, khiến tôi đâm lao phải theo lao.

Nhìn ánh mắt khẩn cầu của mẹ, tôi bất đắc gật gật đầu, đi tới cạnh đàn dương cầm, ngồi xuống. Tiếng nhạc du dương bay ra từ đầu ngón tay, tôi đàn khúc ca đang đứng đầu các bảng xếp hạng, khúc ca được tôi viết nên từ sâu bi và tịch mịch.

”Nhiều lần nghĩ rằng đã đi tới điểm cuối cuộc đời, con đường phía trước lại vẫn dài dằng dặc, thế giới sáng lạn rực rỡ, vì sao tôi cảm thấy chỉ có trắng và đen?

Nhiều lần nghĩ rằng đã đi tới điểm cuối cuộc đời, bỏ neo lại vẫn không thể cập bến, thế sự hồng trần yêu hận đan xen, vì sao tôi cảm thấy không quyến luyến chút nào?

Nhiều lần nghĩ rằng đã đi tới điểm cuối cuộc đời, quay đầu lại nhìn nhân sinh hỗn loạn, sợ hãi tịch mịch sợ hãi cô đơn, vì sao tôi còn phải kéo dài hơi tàn?

Nhiều lần nghĩ rằng đã đi tới điểm cuối cuộc đời, trái tim lại không thể ngừng đập, muốn vui vẻ đi tiếp đoạn đường, vì sao tôi lại không tìm thấy ai

làm bạn?

Nếu cuộc sống là mờ mịt hoang mang, nếu sinh mệnh là lãng phí thời gian, sao không để tôi vẫy tay tạm biệt, cứ thế đi tới điểm cuối cuộc đời?

Nếu tình yêu không có định nghĩa chính xác, nếu hạnh phúc chân chính khó cách nào đạt được, sao không để tôi nhẹ nhàng mỉm cười, từ nay về sau đi tới điểm cuối cuộc đời?

Yêu cũng thế, hận cũng thế, ân cũng thế, oán cũng thế, đều không có ai có thể nhốt nó cho tôi; đến cũng thế, đi cũng thế, sinh cũng thế, tử cũng thế, đều không có ai quý trọng nó giữ tôi.”

Giọng hát u oán triền miên, như khóc như kể, hát đến nơi đây, đôi môi thoát ra một tiếng nghẹn ngào. Đột nhiên, tiếng đàn lên cao, giọng hát cũng lên cao.

”Nếu cuộc sống là mờ mịt hoang mang, nếu sinh mệnh là lãng phí thời gian, sao không để tôi vẫy tay tạm biệt, cứ thế đi tới điểm cuối cuộc đời?”

Nếu tình yêu không có định nghĩa chính xác, nếu hạnh phúc chân chính khó cách nào đạt được, sao không để tôi nhẹ nhàng mỉm cười, từ nay về sau đi tới điểm cuối cuộc đời?”

Tiếng ca ngừng lại, toàn bộ đại sảnh lặng ngắt như tờ, chỉ còn dư âm nhẹ nhàng của tiếng đàn dương cầm, tất cả mọi người đều đắm chìm trong cảm xúc sâu bi. Hiện tại bọn họ mới thật sự hiểu ý nghĩa hàm xúc của bài hát này, cô ca sĩ trong MV, căn bản không thể hiện được một phần mười cái hay của ca khúc.

Khúc Lãng Phong không biết mình đứng dậy từ lúc nào, tới khi nhận thức được, anh đã đứng cách đàn dương cầm chỉ hơn mười bước. Hòa lẫn trong đám người, nhiệt liệt vỗ tay. Trong trí nhớ, anh chưa từng vỗ tay vì ai một cách chân thành và nhiệt tình như vậy. Nếu một phút trước anh bỏ qua

Đông Thiên Lại vì cô là con gái Hàn Mai, như vậy giờ khắc này, vì bài hát này, anh quyết định phải chiếm đoạt cô bằng được.

”Trời ạ! Cô ấy là thiên tài!”

”Cô ấy đúng là ca sĩ trời sinh!”

”Hàn phu nhân, sao bà có một cô con gái như vậy mà không sớm đưa lên sân khấu?”

”Cô Đông, xin hỏi cô có hứng thú đến công ty của tôi không? Đây là danh thiếp.”

”Cô Đông, xin hỏi cô tốt nghiệp đại học nào? Chuyên ngành nào?”

”Cô Đông, nếu cô nhận lời phỏng vấn độc quyền với chúng tôi, chúng tôi sẽ...”

Vô số câu hỏi ập đến, không khí ồn ào cùng đám người chen chúc khiến tôi hít thở không thông. Khúc Lăng Vân bị mọi người đẩy ra ngoài, mếu máo muốn khóc.

Khúc Lăng Phong bế em lên, Khúc Lăng Vân nhìn thấy anh, tựa như nhìn thấy thiên thần, vui mừng ôm cổ anh: “Anh ơi, anh mau mau cứu chị đi. Chị sắp bị ngộp chết rồi.”

”Anh biết.” Ôm Khúc Lăng Vân, anh ta giống như dũng sĩ đánh đấu thẳng đó, không gì cản nổi, tách ra đám đông, đặt tay lên vai tôi, nghiêm túc nói với đám người xung quanh: “Mọi người còn vấn đề gì, tốt nhất nên hỏi trực tiếp bà Hàn hoặc ông Khúc, nếu cô Đông có ý định theo nghiệp ca hát, vậy nhất định sẽ ra mắt dưới trướng ông Khúc. Hơn nữa bà Hàn sẽ là người đại diện của cô. Hiện tại, xin tránh ra, em gái tôi cần nghỉ ngơi.”

Đám người tự động tách ra, giới truyền thông có ai không biết Khúc Lăng Phong. Giới âm nhạc có ai không biết Khúc Lăng Phong không hợp ba mình. Thiên hạ này có ai không biết, ngàn lần vạn lần không thể chọc tới Khúc Lăng Phong.

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Đi lên lầu hai, Khúc Lăng Vân nắm lấy tay tôi, kiêu ngạo nói:

”Chị hai, đây là anh trai em, em bảo anh ấy cứu chị ra đó, anh ấy rất tuyệt phải không? Nói cho chị biết, anh mở nhiều công ty lắm, có rất nhiều phòng, rất nhiều ô tô, còn có cả máy bay riêng nữa cơ.”

”Chào anh, vừa rồi rất cảm ơn anh.” Tôi sửa lại tóc, lễ phép gật đầu mỉm cười. Tôi còn nhớ rõ thiếu niên kiêu căng bướng bỉnh ngày ấy, hiện giờ đã trở thành một người đàn ông cao lớn mạnh mẽ. Anh ta có đôi mắt hung ác mà sắc bén, không giống thương nhân, càng không giống văn nghệ sĩ, mà giống một tên cướp trong phim võ hiệp hơn, nhưng anh ta đẹp mắt hơn so với một tên cướp, hơn nữa, còn cứu tôi, phải nói là giống một hiệp khách lưu lạc thiên nhai.

Tôi từng loáng thoáng nghe qua anh ta rất lợi hại, lại không nghĩ lợi hại đến mức giới truyền thông cũng phải nể mặt. Người như vậy, không hiểu sao lại khiến tôi sợ hãi.

Anh ghét nụ cười lễ phép của cô, nhiều năm trước kia, chính vì sự lễ phép này mà anh bị ba quở trách, hơn nữa mấy năm sau cũng chưa thể làm hòa. Mà hôm nay, nụ cười này khiến anh cảm thấy quá khách sáo, giống như cô đang dùng để ứng phó với một vị khách đáng ghét nhưng không thể đắc tội. Cô là con gái của Hàn Mai, không có khả năng không biết giá trị con người anh, huống hồ anh vừa giúp cô thoát vây, cô lại chỉ cho anh một nụ cười lễ phép cùng một câu cảm ơn khách sáo.

Hiển nhiên, cô không có hứng thú với anh, cũng không cảm thấy biết ơn gì cho lắm, lại càng không giống những cô gái mặt ngoài tỏ vẻ không cần, đáy mắt lại hiển hiện tham lam. Trong mắt cô, chỉ có bình thản. Thú vị lắm! Hàn Mai cũng sinh được một cô con gái như vậy sao?

”Chị.” Thiên Kiều khó khăn thoát khỏi đám đông, chạy lên lầu hai, nhìn thấy Khúc Lăng Phong, đầu tiên là ngẩn người, sau đó hai gò má lập tức đỏ ửng, lúng túng nói: “Anh... Anh còn ở đây ạ?”

Tôi nhìn em gái, dáng vẻ e lệ cùng ánh mắt nồng cháy của nó, rõ ràng là đã mê luyến Khúc Lăng Phong. Thiên Kiều đang độ tuổi mộng mơ, bên cạnh lại có một người khác phái trưởng thành, tài năng, tính tình cuồng ngạo như vậy, bị hấp dẫn cũng không có gì đáng trách.

Chỉ có điều Khúc Lăng Phong... Ánh mắt khinh miệt cùng nụ cười đùa cợt trên khóe môi anh ta. Thở dài, Thiên Kiều nhất định sẽ bị tổn thương rồi. Một cô bé đang chìm đắm trong ảo tưởng tình yêu, làm sao có thể nhận ra điều đó?

Thật quá thú vị! Khúc Lăng Phong nhếch một bên lông mày, con nhóc hay tỏ vẻ giống Hàn Mai kia, thế nhưng lại thích anh. Nhếch miệng cười ác ý, kẻ anh không hứng thú lại hứng thú với anh, kẻ anh hứng thú lại không hứng thú với anh, kiểu quan hệ tam giác này anh chưa từng ném thử, cũng không ngại ném thử một lần với hai chị em này, có lẽ sẽ vô cùng thú vị. Tóm lại, anh phải chiếm được Đông Thiên Lại, về phần Đông Thiên Kiều, anh không ngại dùng nó làm mồi nhử.

Bất giác rung mình một cái, trực giác nói với tôi, cách xa người này một chút. Mà bình thường, trực giác của tôi đều rất chuẩn.

Tôi kéo tay em gái, “Thiên Kiều, chị hơi lạnh, đưa chị về phòng em được không?”

Thiên Kiều không yên lòng gật đầu: “Dạ được.”

Tôi mỉm cười: “Xin lỗi anh, không nói chuyện tiếp được.”

Đột nhiên, một chiếc áo vest rộng thùng thình phủ lên vai, bao kín lấy tôi, hơi thở của Khúc Lăng Phong phả vào vành tai tôi, “Như vậy sẽ không lạnh nữa.”

Thiên Kiều há hốc miệng, ánh mắt ngây ngốc chuyển từ chiếc áo vest sang cánh tay phải của Khúc Lăng Phong, lúc này đang thân mật khoát lên vai tôi.

”Anh...” Tôi không đoán được anh ta lại động tay động chân với mình, gạt tay anh ta ra, bỏ áo xuống, “Cảm ơn anh, em về phòng Thiên Kiều thì hơn.”

”Cũng tốt, anh chưa thăm phòng Thiên Kiều bao giờ.” Anh ta rất đương nhiên khoát tay lên vai Thiên Kiều, cánh tay kia ôm lấy tôi, mạnh mẽ như kìm sắt, kéo chúng tôi lên lầu ba, thuận tiện dặn: “Lăng Vân, về phòng em đi.”

Khúc Lăng Vân hoang mang nhú mày, “Anh thân thiết với hai chị từ bao giờ vậy?”

Rời xa tầm mắt Khúc Lăng Vân, tôi bắt đầu giãy dụa, tôi không muốn xung đột với Khúc Lăng Phong trước mặt em trai, nhưng không có nghĩa là tôi đồng ý với hành vi cường bách của anh ta. Tôi thu hồi kết luận vừa rồi. Anh ta không phải hiệp khách lưu lạc thiên nhai, anh ta chính xác là một tên cướp không hơn không kém.

”Yên nào.” Khúc Lăng Phong tăng thêm sức, dường như muốn bóp nát bả vai của tôi, “Em mà động nữa là quai áo tuột mất bây giờ.”

”Buông ra!” Tôi trầm giọng, “Cả Thiên Kiều nữa.”

”Không không.” Khúc Lăng Phong lắc đầu, “Chỉ sợ Thiên Kiều không muốn anh buông ra, còn muốn anh ôm chặt hơn ấy chứ, phải không, Tiểu Kiều?”

Hắn buông tôi ra, ôm Thiên Kiều vào lòng, đưa bỡn hôn lên trán con bé.

Thiên Kiều thoáng chốc xấu hổ đỏ bừng mặt, giọng nói như muỗi kêu: “Anh...”

”Thiên Kiều!” Tôi quát.

”Chị?” Thiên Kiều lúc này mới ý thức được tư thế mờ ám của hai người, nhẹ nhàng đẩy đẩy Khúc Lăng Phong, “Anh, đừng như vậy...”

”Anh như thế nào?” Hắn nắm tay con bé, giọng nói quyến rũ, “Em không thích anh ôm em?”

”Em... Em...” Cô gái mười chín tuổi ngây ngô, đối mặt với người tình trong mộng bấy lâu, được dựa vào lòng hắn, nghe giọng nói dịu dàng của hắn, liệu còn sót lại bao nhiêu lý trí?

Tôi bất lực nhìn trời, hít một hơi, quay lại đối mặt với ánh mắt khiêu khích của Khúc Lăng Phong, “Anh muốn gì?”

”Muốn gì?” Khúc Lăng Phong mỉm cười, “Anh đột nhiên nhận ra em gái mình rất đáng yêu, muốn thân thiết với nó một chút.”

”Không được!”

”Vì sao không được?” Hắn nâng cằm Thiên Kiều lên, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi mềm mại của con bé.

”Chú Khúc và mẹ tôi đang ở dưới lầu, còn có hàng tá phóng viên, tôi có thể gọi bọn họ lên bất cứ lúc nào.”

”Em uy hiếp anh? Anh sợ quá!” Khuôn mặt hăn mang theo nét cực đoan khinh thường.

Thật quá ngạo mạn! Tôi hít sâu một hơi, thiếu chút nữa đã quên, vừa rồi chính hăn là người cứu tôi khỏi đám phóng viên, làm sao lại sợ phóng viên được? Sẽ chỉ khiến Thiên Kiều thêm phiền toái mà thôi.

”Thiên Kiều!” Tôi quát lớn một tiếng, muốn kéo lý trí của nó về, “Lại đây!”

”Dạ... “ Thiên Kiều thẹn thùng nhìn Khúc Lăng Phong, “Anh, thả em ra.”

”Em thật sự muốn anh thả em?” Hăn ghé sát mặt vào con bé.

”Dạ... Dạ!”

”Thật sự?” Hăn lại gần thêm chút nữa.

Thiên Kiều thở gấp gáp, đôi môi bị hăn ngậm lấy, lập tức xụi lơ.

”Khúc Lăng Phong!” Tôi trừng lớn hai mắt, không thể tin hăn có thể đùa giỡn Thiên Kiều ngay trước mặt mình. À, cũng phải thôi, ngay cả chú Khúc hăn cũng không nể mặt, làm sao còn quan tâm tôi đứng đây hay không?

”Yên nào.” Hăn quay đầu, “Đừng nóng vội, sẽ tới em ngay thôi.”

Hăn... Hăn... Tôi lục lọi từ điển trong đầu, thế nhưng không thể tìm được từ nào có thể mắng chửi người. Tôi dùng sức dậm chân, xoay người muốn đi. Cho dù hăn không nể chú Khúc, nhưng ít nhất ở trước mặt chú, hăn sẽ không tiến thêm bước nào với Thiên Kiều.

Cánh tay bị giữ chặt, Khúc Lăng Phong nhướn mày hỏi: “Mới thế này đã đi? Bỏ mặc em gái ở một mình cùng anh?”

Thiên Kiều ngồi dưới đất, vẫn chưa tỉnh táo lại sau nụ hôn vừa rồi. Tôi muốn tiến lên đỡ con bé, lại bị hấn giữ chặt.

”Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Khúc Lăng Phong nhìn tôi, chậm rãi nói: “Đêm nay anh cần một cô gái.”

”Chỉ cần anh ngoắc tay. Sẽ có cả đám con gái dán lên.”

”Còn em?” Khúc Lăng Phong nhướn mày, “Anh chỉ hứng thú với mình em.”

”Năm mơ!” Tôi hung hăng dẫm lên chân hấn, gót giày nhọn để lại một vết lún sâu trên đôi giày da bóng lộn. Đây là hành động thô lỗ nhất tôi từng làm trong đời.

Khúc Lăng Phong nhíu mày, ánh mắt phiếm lạnh, khóe môi lại mỉm cười, “Em không đồng ý cũng không sao, anh nghĩ Thiên Kiều rất sẵn lòng cùng anh trải qua một đêm tình cảm lãng mạn và nồng nhiệt.”

”Tôi sẽ không để anh chạm vào một sợi tóc của con bé.”

”Haha! Lớn lối quá đi, anh vừa mới hôn nó, em làm được gì nào? Muốn ở cùng nó cả tối? Anh không ngại chơi ba người đâu.”

”Hạ lưu.” Rốt cuộc tôi cũng tìm được một từ để hình dung con người này.

”Đúng đúng, anh rất đê tiện rất vô liêm sỉ, vậy nên anh muốn biết, ai trong hai em thơm hơn ngọt hơn.”

”Anh, anh, anh quả thực không phải là người!”

”Sao?” Khúc Lăng Phong hứng thú nhìn chăm chăm tôi, “Chưa có cô gái nào dùng từ này để mắng anh.” Hấn đột nhiên nghiêm túc lại: “Nó hay là

em, chọn đi.”

”Đừng có mơ.” Tôi nghiêng răng nghiêng lợi.

”Được thôi.” Ánh mắt hấn hiện lên một chút tàn ác, đột nhiên buông tôi ra, nâng Thiên Kiều dậy, hôn thật mạnh lên môi con bé, “Em gái ngoan, tối nay anh sẽ tới tìm em.” Hấn nhặt áo vest lên, khoát trên vai, nghênh ngang rời đi.

”Thiên Kiều.” Tôi đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của em gái.

Ánh mắt Thiên Kiều mê mang không có tiêu cự, si ngốc nói: “Anh ấy hôn em? Chị? Anh ấy hôn em!”

”Tên dê tiện hạ lưu khốn nạn ấy... Thiên Kiều, em đừng để hấn mê hoặc, hấn chỉ muốn trêu đùa em thôi.”

”Trêu đùa em?” Thiên Kiều vô thức vuốt ve đôi môi vẫn còn nóng bừng, “Chị...” Đột nhiên con bé bổ nhào vào lòng tôi, “Làm sao bây giờ? Em rất thích anh ấy.”

”Cô bé ngốc.” Tôi nắm tay Thiên Kiều trở về phòng, “Em có nghe vừa nãy hấn nói gì không?”

”Em nghe được, em nghe được...” Thiên Kiều bất lực nức nở, “Nhưng em thích anh ấy, em không kháng cự được, em không từ chối anh ấy được. Chị, em phải làm thế nào bây giờ? Chị dạy em đi, em phải làm thế nào bây giờ?”

Nên làm gì bây giờ? Từ lúc mười hai tuổi, tôi đã không hỏi ai câu này nữa, từ khi mẹ rời đi, tôi đã mất quyền lợi được hỏi nên làm gì. Nước mắt của Thiên Kiều thấm ướt vai tôi, ấm ướt lạnh lạnh, giống như bị mưa rớt xuống. Nước mắt, từng có hương vị thế nào? Mặn? Đắng? Chát? Hay là vô vị? Lâu lắm rồi tôi không nếm qua, vậy nên quên mất!

YÊU ANH, KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CỰ TUYỆT

Mèo Máu

dtv-ebook.com

Chương 3: Không phải tình yêu

Khúc Lăng Phong gõ cửa phòng, thứ anh muốn có được thì nhất định sẽ không buông tay. Đông Thiên Lại đã làm dấy lên ham muốn chiếm hữu của anh, cô phải trả giá vì điều đó. Ánh mắt lạnh nhạt mà kiên cường, nụ cười thản nhiên mà yếu ớt, hết thầy hết thầy, anh đều muốn cướp lấy, nắm chặt, bóp nát. Anh phải bắt được linh hồn phiêu bạt của cô, giữ lấy nó, sau đó phá hủy nó. Anh không biết mình trở nên độc ác như vậy từ lúc nào, cũng không biết tại sao lại có khát vọng chiếm hữu Đông Thiên Lại mãnh liệt đến thế. Có lẽ bởi vì mười mấy năm trước mẹ cô đã cướp đi ba anh, hoặc bởi vì lời chúc phúc của cô ở giáo đường, hoặc bởi vì, bài ca có tên là “Điểm cuối cuộc đời” ấy.

Người mở cửa là Thiên Kiều, cô nhóc đã thay một bộ đồ ngủ màu trắng ngà, thoát nhìn có vẻ ngây thơ non nớt. Thấy người tới là anh, hai gò má cô nhóc khẽ ửng hồng, lén nhìn anh một cái, sau đó chạy vội vào trong. Không trốn, chứng tỏ hai cô còn chưa quá ngốc, vậy sẽ dùng chiêu số gì đây? Mời Khúc Ly và Hàn Mai ra mặt? Nếu anh trịnh trọng tuyên bố muốn theo đuổi Thiên Kiều, không biết bọn họ sẽ phản ứng thế nào, nhưng có thể chắc chắn rằng, bọn họ không cản được anh.

Trong phòng không hề có bóng dáng Khúc Ly và Hàn Mai, chẳng lẽ Đông Thiên Lại định hy sinh em gái? Hay là, Đông Thiên Kiều muốn muốn nhân cơ hội để gần gũi với anh? Suy nghĩ này khiến anh không hài lòng, anh có thể khẳng định Đông Thiên Lại không rời đi, vậy cô có thể nào bỏ mặc anh hủy hoại trong sạch của Thiên Kiều?

Anh thậm chí không có tâm tình liếc nhìn Thiên Kiều một cái, vội vàng đưa mắt tìm kiếm bóng dáng của Thiên Lại.

Trong phòng tắm vọng ra tiếng cười của một cô gái và một đứa bé. Đứa bé? Khúc Lăng Phong giật giật khóe miệng, đẩy cửa phòng tắm ra.

”Anh hai!” Khúc Lăng Vân ngẩng khuôn mặt ướn nhẹ lên, “Anh đến thật rồi. Ha ha, ha ha, chị hai, chị làm em ngứa quá!” Khúc Lăng Vân ngo nguậy lung tung trong bồn tắm.

Trên mặt, trên tay, trên tóc Thiên Lại đều dính bọt xà phòng, quần áo ướt kề sát da thịt làm tôn lên đường cong yếu điệu. Cô cầm miếng bọt biển, kéo Khúc Lăng Vân lại, “Yên nào, đừng nghịch nữa, sắp xong rồi đây.”

Cao minh! Dám dùng Khúc Lăng Vân để kiểm chế anh, anh ném cho Thiên Lại một ánh nhìn tán thưởng. Anh có thể không cần Khúc Ly, nhưng không thể không để ý đến Khúc Lăng Vân, chẳng qua, anh có thể đưa thằng bé về phòng bất cứ lúc nào, giống như ban nãy. Không biết cô định ôm nó làm bùa hộ mệnh đến lúc nào đây?

Khúc Lăng Phong dịu dàng nhìn em trai, “Tiểu Vân, sao lại tắm rửa trong phòng chị?”

”Chị hai nói ngày mai anh đi rồi, tối nay muốn chơi với chúng em. Anh, anh đến chơi với em phải không ạ?” Khúc Lăng Vân không giấu được nét mặt mong đợi và khẩn cầu.

Anh bị đánh bại. Anh phát hiện mình không thể từ chối bất cứ yêu cầu nào của Lăng Vân. Lúc đứa bé này ra đời, sự nghiệp của anh đã thành công. Lần đầu tiên nhìn thấy nó, nó vừa tròn một tuổi, vươn cánh tay bé nhỏ mập mạp nói: “Ôm, ôm.” Hàn Mai mềm giọng dỗ: “Gọi anh đi.” Khúc Lăng Vân chớp đôi to, phát âm rõ ràng từng chữ: “Anh, anh...” Âm thanh này chợt đánh thức tình cảm gia đình đã ngủ say trong anh bấy lâu, cũng

làm anh kinh ngạc phát hiện, thì ra máu mình chưa hoàn toàn lạnh, anh cũng có một loại cảm xúc tên là “Cảm động”.

Anh yêu quý đứa em trai này không lý do, không điều kiện, tựa như yêu con ruột của mình. Chết tiệt, lần này Đông Thiên Lại bắt đúng yếu điểm rồi. Nhưng anh sẽ không để cô thắng lợi dễ dàng, tuy không làm được gì các cô trước mặt Khúc Lăng Vân, nhưng anh có thể làm vài chuyện khác.

”Phải rồi.” Khúc Lăng Phong ngồi xổm cạnh Thiên Lại, cầm miếng bọt biển trong tay cô: “Không những chơi với em, anh còn tắm cùng em nữa.” Nói xong liền cởi cúc áo.

Thiên Kiều ở ngoài cửa hô nhỏ lên.

”Oa! Không được đâu! “ Khúc Lăng Vân oa oa kêu to, “Con trai không được cởi quần áo trước mặt con gái.”

”Thế em có phải là con trai không?”

”Đương nhiên là phải ạ.” Khúc Lăng Vân quơ quơ cánh tay, “Nhưng em còn nhỏ, anh thì lớn rồi, nhỏ được còn lớn thì không!”

Thiên Lại đứng lên, hơi mỉm cười, nụ cười như mang theo cả trào phúng và đắc ý. Cô vỗ lưng Khúc Lăng Vân, “Tiểu Vân, để anh hai tắm cho em, lát nữa anh còn chơi điện tử với em nữa.”

”Hay quá, anh hai vạn tuế!” Khúc Lăng Vân hoan hô nhào vào lòng Khúc Lăng Phong.

Trẻ con lúc nào cũng nhiều năng lượng, quần quít lấy anh cả đêm đòi chơi này chơi kia, còn muốn nghe chuyện về thành tích huy hoàng mấy năm gần đây của anh. Gần bảy giờ sáng mới dỗ được Lăng Vân đi ngủ, trong phòng đã sớm không còn bóng dáng Thiên Lại và Thiên Kiều. Quản gia nói lúc sáu giờ hơn, cô Đông đã lái xe đưa em gái về trường. Cô gái

khờ này, cô nghĩ đã an toàn rồi sao? Chỉ cần anh muốn, anh có thể bắt cô tới trước mặt mình bất cứ lúc nào. Cô biết lợi dụng Lăng Vân thì anh cũng vậy. Chỉ có điều, lần này cứ tạm bỏ qua đi, bởi vì thứ gọi là “Cảm động” kia vẫn đang chảy trong máu anh, tình cảm gia đình vốn cạn kiệt bất chợt trở nên mạnh mẽ, khiến anh mềm lòng. Anh lấy di động ra, gọi cho bạn tình hiện tại của mình.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Khúc Lăng Phong rất bận rộn, là lãnh đạo của một công ty, công việc và các mối quan hệ xã giao gần như chiếm trọn thời gian của anh. Cũng may anh có một cơ thể khỏe mạnh và một tinh thần dẻo dai, mỗi ngày chỉ ngủ hai đến bốn tiếng là đủ, thường xuyên bay tới bay lui nhưng cũng không gặp vấn đề về lệch múi giờ. Công việc bận rộn khiến anh gần như quên mất bữa tiệc hai tháng trước, cũng gần như quên mất cái tên Đông Thiên Lại. Tất nhiên, chỉ là “Gần như” mà thôi.

Giang Đào nhàm chán lật “Sổ hồng nhan” của Khúc Lăng Phong, nhìn những đường gạch đỏ trên ấy, chặc lưỡi nói: “Sếp ơi, anh có biết tháng này anh lại đá mấy người rồi không?”

”Không.” Giang Đào luôn có bản lĩnh này, dù bị giao nhiều việc tới đâu, cậu ta cũng luôn tới văn phòng anh đúng giờ để nói chuyện phiếm, hơn nữa không quên mang theo “Sổ hồng nhan” thiết kế riêng cho anh.

”Năm.” Giang Đào giơ ngón cái, “Phá kỉ lục. Năm sếp, có phải anh gặp chuyện sốc gì không? Mấy cô này có đặc tội gì anh, sao lại tuyệt tình như thế?”

Khúc Lăng Phong nhú mày: “Kế hoạch phát triển nhà đất làm xong chưa?”

”Xong rồi.”

”Chuẩn bị đủ tài liệu cho nhân viên tham dự bữa tiệc tối nay chưa?”

”Đủ cả rồi.”

”Tôi giao cho cậu quá ít việc thì phải.”

”Không đâu sếp ơi, tôi vẫn đang làm việc đấy chứ, tôi lựa chọn bạn gái tối nay cho sếp, cũng tính là làm việc phải không? Chẳng qua, hai tháng vừa rồi sếp chỉ đá người cũ chứ không tìm người mới, sao vậy, đổi tính?”
Giang Đào ghé sát khuôn mặt tuần tú vào Khúc Lăng Phong.

Một bàn tay vung lên, Giang Đào tỉnh táo tránh thoát. Giờn sao, nếu chẳng may đánh trúng, anh sẽ rất có lỗi với người mẹ đã sinh ra khuôn mặt đẹp trai này, “Thế nào, rốt cuộc hôm nay đưa ai đi?”

”Tùy cậu, không có người thích hợp thì chọn Tần Chiêu.”

Tần Chiêu đẩy cửa tiến vào, đặt tập hồ sơ trước mặt anh, nhìn thoáng qua đồng hồ: “Tôi tan ca rồi, còn bốn tiếng nữa mới tới giờ dự tiệc, đủ để anh tìm một xe lửa bạn gái, tôi không tháp tùng.” Nói xong liền rời khỏi văn phòng, đóng cửa lại.

”Ô hay cái cô này!” Giang Đào cảm giận vung nắm đấm, “Đừng kiêu ngạo thế chứ, đây là tổng giám đốc, là sếp của cô cơ mà?”

”Nếu cậu biết tôi là tổng giám đốc, tìm giúp tôi một người thích hợp đi.”

”Được được được! “ Giang Đào nhìn Khúc Lăng Phong có vẻ không kiên nhẫn, vội vàng gật đầu, trong lòng ai oán đả ngộ bất công. Tại sao thư kí của tổng giám đốc được tan ca, còn giám đốc bộ phận tiêu thụ lại phải ở lại giải quyết vấn đề khó?

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

”Xong! Tìm được rồi.” Giọng nói sung sướng của Giang Đào vang lên ở đầu dãy bên kia, “Ca sĩ mới nổi, tên là Sở Sở, quân của ba anh, nói tên nhất định anh không biết, nhưng anh biết bài “Điểm cuối cuộc đời” mở khắp phố lớn ngõ nhỏ dạo gần đây không? Bài hát số một của năm nay, chính là cô ấy hát. Mà thôi, có nói anh cũng không biết, tôi cứ đưa cô ấy đến trước cửa bữa tiệc chờ anh là được, cam đoan sẽ để anh hài lòng.”

Khúc Lăng Phong không biết Giang Đào còn lại nhải những gì, suy nghĩ của anh đã dừng lại ở bốn chữ “Điểm cuối cuộc đời“. Ánh mắt mờ mịt lạnh nhạt của Đông Thiên Lại bỗng hiện ra, còn cả tiếng ca u oán triền miên của cô nữa. Anh nghĩ mình đã quên, anh nghĩ ham muốn chiếm hữu kia chỉ là nhất thời xúc động, hiện tại anh biết điều đó không đúng, thậm chí mọi thứ còn trở nên rõ ràng hơn sau hai tháng trôi qua. Trong lòng anh có một cảm xúc mãnh liệt, muốn gặp cô, muốn chiếm lấy cô. Mà lúc này anh mới phát hiện, mình không biết điều gì về cô hết, từ số điện thoại, địa chỉ nhà, nơi làm việc, đến những thói quen hàng ngày... Thứ gì cũng không, trừ việc cô là con gái của Hàn Mai ra, mọi tư liệu đều là trống rỗng. Nhưng trước khi bữa tiệc bắt đầu, anh không có thời gian để tìm hiểu.

Cô gái này tên là Sở Sở? Cô ta mà hát được bài hát Đông Thiên Lại đã thể hiện đêm ấy ư? Gãy còm ốm yếu, một cơn gió là có thể thổi bay, nông cạn muốn chết lại cố ra vẻ thanh cao, đôi mắt to ngập nước như muốn khóc bất cứ lúc nào. Ai nợ cô ta hai mươi triệu, hay có ai đào mộ tổ tiên nhà cô ta lên? Hoặc là cô ta vừa bị gã nào lừa trình tiết rồi đá đít? Giang Đào nên đi mua kính cận, người thế này mà dám nói “Cam đoan sẽ để anh hài lòng“.

Giang Đào không đợi bữa tiệc kết thúc đã chuồn mất, sát ý trong ánh mắt của sếp Khúc là hướng về phía anh, anh chắc chắn, tuy anh không biết mình làm sai điều gì. Đương nhiên, anh còn đủ nhạy bén để mang cô gái vô tội kia đi theo, trông cô có vẻ muốn khóc. Hôm nay sếp Khúc làm sao vậy, xinh đẹp thế này mà vẫn không vừa lòng? Đi trước thì hơn, sau này có thời

gian sẽ hỏi rõ ràng, bây giờ giữ mạng mới là quan trọng nhất, hướng chỉ trong lòng anh còn một tiểu giai nhân cần được an ủi.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Điện thoại liên tục đổ chuông, làm tôi không thể chuyên tâm sáng tác. Bởi vì chỉ có một người ở, phòng làm việc không thiết kế cách âm. Gọi điện thoại lúc hai giờ sáng, nếu không có việc gấp thì người này chính là tên biến thái. Đổ chuông đến lần thứ mười, tôi tin tưởng đây không phải điện thoại quấy rầy, nếu biến thái mà kiên nhẫn được như vậy thì đã không gọi là biến thái.

”Alô, xin chào, đây là nhà họ Đông.” Trong tình huống mà người bình thường rất dễ nổi cáu, tôi vẫn cố gắng lịch sự chào hỏi.

Giọng nói trầm thấp nam tính vang lên: “Nghe giọng thì có vẻ em chưa ngủ.”

Cảm giác rét lạnh xuyên thấu cơ thể, tôi lập tức nhận ra đây là ai. Tôi biết hẳn sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, kể từ hôm đưa Thiên Kiều về trường, mấy ngày liền tôi đều lo lắng đề phòng, gọi điện thoại cho Thiên Kiều mấy chục cuộc, muốn chắc chắn cả hai đều an toàn. Sau hai tháng bình an vô sự, tôi tự thuyết phục mình rằng Khúc Lăng Phong chỉ hứng thú nhất thời mà thôi, không phải muốn làm thật, là tự tôi thần hồn át thần tính. Nói không chừng sáng hôm đó qua đi, hẳn còn không nhớ Đông Thiên Lại là ai, cũng nói không chừng, Khúc Lăng Vân có thể làm hẳn mũi lòng, buông tha cho chị em tôi. Nhưng cuối cùng hẳn vẫn xuất hiện, vào thời điểm tôi dỡ bỏ mọi phòng ngự, đây là chiến thuật của hẳn sao? Hẳn cần vận dụng chiến thuật với một Đông Thiên Lại nhỏ bé hay sao?

”Em không nói lời nào, là vì quá bất ngờ hay quá hạnh phúc? Hoặc là, em không nhận ra giọng anh?”

Tôi cố giữ bình tĩnh, lịch sự hỏi: “Xin lỗi, quả thật tôi không nhận ra, xin hỏi anh là ai?”

”Đông - Thiên - Lại!” Hắn gằn nặng tên tôi, từng chữ từng chữ cứng rắn như đinh sắt, làm tôi cảm thấy sợ hãi: “Dù không biết thật hay giả vờ không biết, em cũng sẽ phải trả giá đắt vì câu nói vừa rồi. Từ nay về sau, em sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ giọng nói của anh.”

”Anh là Khúc Lăng Phong.” Đến lúc này, tôi không thể tiếp tục giả ngu.

”May quá, chứng đẳng trí của em vẫn chưa quá nghiêm trọng.”

”Xin hỏi anh có việc gì?”

”Chứng đẳng trí của em lại tái phát?”

”Tôi không hiểu lắm.”

”Em không hiểu?” Giọng điệu nghi vấn có chứa sự khinh miệt rõ ràng, “VẬY anh nói để em hiểu: Anh có hứng thú với em.”

Tôi lạnh lùng hít vào một hơi: “Tôi nhớ hôm ấy anh nói là: "Đêm nay anh cần một cô gái".”

”Đúng.” Anh ta trả lời như mang theo ý cười, sau đó trịnh trọng lặp lại: “Đêm nay anh cần một cô gái.”

Thật muốn cắn lưỡi, không dưng lại bê đá thả vào chân mình, tôi hít sâu một hơi, “Tôi nghĩ, câu nói kia đã ở thì quá khứ.”

”Vốn là thế.” Hắn dừng một chút, tôi hoài nghi mình vừa nghe được tiếng thở dài, “Nhưng hôm nay anh gặp một người, cô ta làm anh nhớ tới em, vậy nên, anh phát hiện câu nói đó có thể áp dụng cả cho thì hiện tại, thậm chí là thì tương lai.”

”Khúc Lăng Phong, anh không được làm vậy.”

”Em lại nói không được với anh nữa rồi. Đông Thiên Lại, nhớ cho kỹ, trên đời này không có chuyện gì mà anh không được làm, dù là chiếm lấy em.”

”Anh không để ý đến cảm giác của Lăng Vân hay sao?”

Lần này tôi chắc chắn nghe thấy hần cười nhẹ, trong tiếng cười tràn ngập trào phúng, “Anh nên nói em thông minh hay ngu ngốc đây? Em nghĩ anh có số của em bằng cách nào? Là Lăng Vân nói cho anh biết. Em lợi dụng nó để né tránh anh, anh cũng có thể lợi dụng nó để tìm được em. Chỉ cần anh muốn, anh có cả ngàn cách để nó xung phong giúp đỡ.”

”Khúc Lăng Phong, xin anh đừng như vậy.”

”Tuy lần này em nói thêm một chữ "Xin", nhưng còn chưa đủ để thay đổi quyết định của anh.”

”Sao nhất định phải là tôi?” Tôi thật sự cảm thấy đau đầu.

”Không biết, có lẽ vì bài hát kia, có lẽ vì ánh mắt mơ hồ của em, cũng có lẽ vì em là con gái Hàn Mai.”

”Trời ạ!” Tôi đỡ trán, “Khúc Lăng Phong, chuyện người lớn kết hôn không phải lỗi của ai, không liên quan đến chúng ta, anh càng không thể vì thế mà oán hận mẹ tôi hay trả thù chị em tôi.”

”Em nghĩ sao cũng được, tóm lại anh muốn có em. Anh đang đứng dưới nhà em, xuống đây, hoặc là anh lên đó, tùy em chọn.”

”Không, tôi không chọn.”

”Em nghĩ bây giờ em còn quyền quyết định hay sao? Bây giờ anh đi lên, để xem em sẽ chủ động mở cửa hay để anh phải phá cửa.”

”Khúc Lăng Phong, tôi sẽ báo cảnh sát.”

”Anh không quan tâm, hay em muốn anh gọi cho Thiên Kiều? Dù nhất định phòng ngủ của con bé đang đóng cửa, nhưng anh nghĩ nó sẽ không để ý cho anh leo cửa sổ đâu.”

”Anh thật đê tiện!”

”Từ này em đã dùng rồi. Năm phút, nếu em không xuống anh sẽ lên.”

”Khúc...” Tiếng tút tút cắt ngang giọng tôi, tôi vút máy, mười ngón tay cào sâu vào tóc.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Khúc Lăng Phong nói được thì làm được, tôi không thể để hăn đêm hôm khuya khoắt lên đây phá cửa, càng không thể để hăn quấy rầy Thiên Kiều, như vậy lựa chọn còn lại, cũng chỉ có khuất phục. Nhưng tôi không cam lòng, dù vì lý do nào, tôi cũng không có nghĩa vụ trở thành đồ chơi của hăn. Chỉ có năm phút đồng hồ, vừa rồi suy nghĩ đã mất hai phút, tôi cầm chìa khóa vội ra khỏi cửa.

Khúc Lăng Phong đã xuống xe, đi về phía phòng bảo vệ. Tôi chạy xuống, đứng cách cổng nói với hăn: “Tôi xuống rồi, anh muốn sao?”

”Ra đây.” Hăn ngoắc ngoắc tay.

”Tôi không có chìa khóa. Bảo vệ đi ngủ rồi.”

Khúc Lăng Phong lắc đầu, “Anh không thích người nói dối. Tự em ra đây, hoặc là gọi bảo vệ mở cửa, hoặc là anh trèo vào. Anh tin tưởng khả năng của mình, cánh cổng này còn chưa làm khó được anh.”

”Có việc không thể chờ ngày mai rồi nói sao? Trễ rồi, tất cả mọi người đều đi ngủ.”

”Em chưa ngủ, anh cũng chưa, hơn nữa đêm nay, anh muốn ở cùng em.” Trong giọng nói của hắn không hề có ám muội hay dâm tục, nhưng lại tràn ngập khiêu khích.

”Anh...” Tôi cảm thấy bị sỉ nhục.

”Cô Đông, có việc gì sao?” Bảo vệ tuần đêm đi về phía chúng tôi, nhìn thấy Khúc Lăng Phong đứng ngoài cổng, hiểu rõ cười nói: “À, bạn trai không muốn về chứ gì? Vậy mời cậu ấy lên ngồi chơi đi!”

”Không phải.” Cả hai đồng thanh trả lời, tôi nghi hoặc nhìn Khúc Lăng Phong, lại thấy hắn tiếp tục nói: “Tại cháu nhớ quá, nửa đêm không chịu được chạy tới đây, cô ấy lại quên mang chìa khóa, hại cháu muốn ôm mà cũng không ôm được.”

”Khúc Lăng Phong!” Tôi kêu to.

”Đó.” Hắn cười bất đắc dĩ với bác bảo vệ, “Cô ấy lúc nào cũng thận trọng, theo đuổi vất vả lắm ạ, ban ngày không cho ôm cũng không cho hôn. Khó lắm mới được lúc vắng người, cô ấy lại quên mang chìa khóa.”

”Bác đừng nghe anh ta nói bậy.” Tôi nóng nảy, “Bác Lí, anh ta không phải bạn trai của cháu, anh ta là tên vô lại, ban ngày bám đuôi, buổi tối còn đến quấy rối, cháu không muốn làm phiền người khác nên mới miễn cưỡng xuống đây thôi.” Tôi quay sang Khúc Lăng Phong, “Anh nghe rõ chưa, dù anh uy hiếp thế nào tôi cũng không sợ đâu, bỏ ý nghĩ ấy đi.”

Tôi xoay đầu, ôm quyết tâm thấy chết không sờn, bỏ mặc Khúc Lăng Phong cho bác bảo vệ đang làm mặt lạnh.

”Xin lỗi, tôi nghĩ cậu về nhà thì hơn, nếu không tôi sẽ thực hiện nghĩa vụ của mình.”

Được lắm! Lúc quay lại xe, Khúc Lăng Phong không khỏi vỗ tay tán thưởng Đông Thiên Lại, đây là lần thứ hai anh cam tâm tình nguyện vỗ tay cho cô. Không phải chưa từng có người từ chối anh, nhưng quả thật chưa ai làm được tàn nhẫn và tuyệt tình như cô, nếu anh không đi, tin chắc lão bảo vệ kia sẽ dùng đến súng điện.

Được lắm! Người thú vị như cô, sao anh có thể bỏ qua được? Ham muốn chiếm hữu đơn thuần nay đã biến thành khiêu chiến và truy đuổi, một con mồi không phản kháng sẽ không làm thợ săn thấy cảm thấy hứng thú, mà con mồi lần này, chắc chắn là ước mơ của tất cả thợ săn. Nếu không chiếm được cô, anh sẽ không xứng tên là Khúc Lăng Phong.

Nếu biết trước có ngày mình sẽ khuất phục, đêm hôm đó tôi sẽ không phản kháng; nếu biết phản kháng sẽ khơi dậy máu hơn thua trong hãn, tôi tình nguyện khuất phục ngay từ lần đầu tiên.

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Lại một tháng trôi qua, Khúc Lăng Phong không hề tới tìm tôi, giống như hãn đã quên việc bị bảo vệ đuổi đi hôm đó. Nhưng tôi biết, mọi chuyện không đơn giản như vậy. Nếu hãn là người dễ bỏ cuộc, tập đoàn của hãn đã không thể lọt vào top10 công ty có tiềm lực nhất thế kỷ hai mươi mốt.

Cuối tuần này tôi không tìm thấy Thiên Kiêu, bạn học nói con bé ra ngoài, lại không biết đi đâu. Tôi có dự cảm xấu, phải chăng Khúc Lăng Phong đã xuống tay với nó?

Trời mưa phùn, tôi cầm ô đứng chờ dưới ký túc xá. Đã hơn mười giờ, nửa tiếng nữa ký túc xá sẽ đóng cửa, Thiên Kiêu đi đâu vậy? Đi cùng ai? Bầu trời tối đen, không khí ẩm thấp, mưa phùn bay lất phất, tôi co người lại, đóng ô, nép người sau cột đá, mong làm vậy sẽ ẩm hơn một chút.

Một chiếc Ferrari thể thao màu đỏ dừng trước cửa ký túc, phanh gấp làm nước bùn bắn tung tóe xung quanh, vài học sinh bất mãn kêu lên: “Gì thế?

Đi xe thể thao thì giỏi lắm hả?” Nhưng đến khi nhìn thấy người đàn ông cao lớn lạnh lùng bước ra khỏi xe, tất cả đều thức thời ngậm miệng.

Hắn mở chiếc ô màu đen, đưa tay đỡ cô gái bên trong ra. Chỉ nhìn dáng người, tôi đã nhận ra đó là Khúc Lăng Phong, không cần phải nói, cô gái kia nhất định là Thiên Kiều. Chuyện tôi sợ nhất cuối cùng xảy ra, Khúc Lăng Phong đề tiện và Thiên Kiều mù quáng, tất cả đều khiến tôi bất lực.

Thiên Kiều mỉm cười nói xin lỗi với mấy học sinh kia, sau đó lưu luyến không rời cầm tay Khúc Lăng Phong, “Vâng, em vào đây.”

”Ừ.” Khúc Lăng Phong lạnh lùng gật đầu, dừng một chút, đột nhiên ôm chầm lấy Thiên Kiều, phả hơi vào mặt con bé, ám muội nói: “Anh không nở để em về, hay đêm nay đến chỗ anh đi?”

”Không, không được.” Thiên Kiều bị hành động bất ngờ của hắn dọa sợ, “Ngày mai em còn phải đi học, với lại, với lại, quá nhanh, em, em, em còn chưa chuẩn bị kịp...”

”Bé ngốc!” Khúc Lăng Phong vô cùng thân mật ấn chóp mũi Thiên Kiều, “Đùa em đó thôi. Được rồi, về ngủ đi, phải nhớ anh, biết chưa?”

”Vâng.” Thiên Kiều cảm thấy lâng lâng, từ trước tới nay, anh chưa từng dịu dàng với cô như vậy.

”Được rồi, vào đi.” Khúc Lăng Phong đẩy cô về phía cổng, sau đó lên xe rời đi.

Thiên Kiều ra sức vẫy tay theo bóng xe, đến tận khi không nhìn không thấy nữa mới lấy tay ôm mặt, ngây ngốc đứng cười.

”Thiên Kiều.” Tôi bước ra từ phía sau cột đá.

”Chị?” Thiên Kiều chột dạ nhìn theo hướng Khúc Lăng Phong vừa đi.

”Chị thấy cả rồi. Chị muốn nói với em vài câu.”

”Dạ...” Thiên Kiều tiến vào đứng chung ô với tôi, hai chị em ghé sát nhau bước đi dưới mưa.

”Em qua lại với hắn bao lâu rồi?” Tôi thản nhiên hỏi.

”Chưa, chưa được bao lâu.”

”Một tháng?”

”Dạ, chắc cũng chừng đó, thật ra cuối tuần này mới bắt đầu hẹn hò.”

”Đã quan hệ chưa?”

”Chị!” Thiên Kiều vội vàng kêu lên, “Chị nghĩ em là loại người nào? Em đâu có dễ dãi mà làm chuyện đó...”

”Không dễ dãi?” Tôi dừng lại, nhìn thẳng vào mắt Thiên Kiều, “Không dễ dãi mà hẹn hò với hắn? Em quên hắn từng nói gì rồi sao? Em không hiểu hắn định làm gì hay sao? Thiên Kiều, sao em lại khờ như vậy?”

Thiên Kiều cúi đầu, “Em biết, em biết anh ấy chỉ đùa bỡn em thôi.” Sau đó lại kích động ngẩng đầu, “Nhưng em không kháng cự được. Cứ cho là em khờ đi, nhưng đây là cơ hội duy nhất, em biết khả năng làm cho anh ấy yêu em bằng không, nhưng em vẫn muốn thử một lần, em không muốn chưa đánh đã chạy.”

”Em biết cái giá của một lần thử là gì không? Đây không phải tiểu thuyết tình yêu em hay đọc, cũng không phải giấc mộng đẹp em vẫn mơ mỗi tối. Khúc Lăng Phong là kẻ máu lạnh, hắn không cần lý do, không cần thủ đoạn cũng có thể ăn em sạch sẽ ngay cả xương cốt cũng không thừa.”

”Chị.” Thiên Kiều dịu dàng nở nụ cười, trong ánh mắt lóe lên ngọn lửa nóng cháy, “Chị từng thấy thiêu thân lao đầu vào lửa chưa? Dù anh ấy có

đốt em thành tro, em cũng sẽ đi về phía anh ấy, đây là tình yêu.”

Tôi bực tức dậm chân: “Đó là ngốc, không phải yêu.”

”Không đúng!” Thiên Kiều lắc đầu, “Chị, tuy chị lớn hơn em, nhưng chị không hiểu yêu là gì, chị bảo vệ bản thân quá tốt, không có trả giá sẽ không có thu hoạch, tình yêu cũng thế.”

Tôi trầm mặc, nhìn mưa phùn phía sau Thiên Kiều, thở dài nói: “Có nghĩa là, dù chị nói gì thì em cũng không thay đổi quyết định?”

”Dạ đúng.”

”Đã vậy, chị sẽ không nói, nhưng em phải hứa với chị một điều.”

”Điều gì ạ?”

”Trừ khi hai người kết hôn, còn không thì không được phép quan hệ.”

”Chị...” Thiên Kiều đỏ mặt.

”Em không hứa, chị sẽ đi nói với mẹ và chú Khúc, nếu không được, chị sẽ đi tìm Khúc Lăng Phong, nói tóm lại sẽ dùng mọi cách để ngăn cản hai người.”

”Được. Em hứa.” Thiên Kiều bối rối trả lời, “Chị đừng tìm anh ấy, chị mà đi, em sẽ không còn cơ hội.”

”Em đang hứa cho có?”

”Không, em hứa thật, rất thật.” Thiên Kiều nắm chặt tay tôi, “Nhưng chị cũng phải hứa, đừng đi tìm Lăng Phong, đừng cho anh ấy cơ hội.”

”Được.” Tôi vuốt tóc Thiên Kiều, đau lòng nói: “Phải tự lo cho tốt.” Trái tim non trẻ này, nhất định sẽ tan vỡ, vỡ rồi sẽ đau, nhưng cũng sẽ học được

cách trưởng thành. Có nhiều chuyện, dù là người thân cũng không thể giúp được.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Tôi chậm rãi ra khỏi trường, ngẫm nghĩ về câu “Thiên thân lao đầu vào lửa”, rồi thì “Đây là tình yêu” của Thiên Kiều. Nếu tình yêu nào trên thế giới này cũng là thiên thân lao đầu vào lửa, vậy bùng nổ dân số sẽ không còn là vấn đề nan giải nữa rồi. Cô bé ngốc, đến lúc nào em mới biết cách bảo vệ mình đây? Chẳng lẽ tôi thật sự phải nhìn em gái bị Khúc Lăng Phong làm tổn thương hay sao?

Một chiếc xe thể thao chạy sát lại, ấn còi, Khúc Lăng Phong hạ cửa sổ, nhàn nhạt nói: “Muốn đi nhờ một đoạn không?”

Tôi thản nhiên nhìn hẵn một cái, bước lên vỉa hè, kéo giãn khoảng cách.

Hẵn lớn tiếng hỏi: “Nói chuyện với em gái xong thì không còn gì để nói với anh?”

Tôi dừng lại: “Anh nhìn thấy tôi?”

Khúc Lăng Phong nhún nhún vai.

”Anh cố ý thân mật với nó như vậy, chỉ vì tôi đứng đó?”

Hẵn lại nhún nhún vai.

”Khúc Lăng Phong, trên đời này không có ai đê tiện hơn anh.”

”Anh biết.” Hẵn nhếch mép cười, nụ cười âm trầm mà quái lạ.

”Anh nghĩ làm vậy có thể uy hiếp tôi? Tôi thấy xấu hổ thay cho những thủ đoạn hạ lưu trợn trẽn của anh.”

”Chặc chặc.” Hấn lắc đầu.”Anh thích người lạnh lùng, nếu em bỏ được cả em gái, vậy càng hợp với khẩu vị của anh.”

”Vô lại!” Tôi không nghĩ ra từ nào độc ác hơn để mắng, xoay người bước đi.

Cổ tay đột nhiên bị nắm chặt, tôi bị kéo vào một lồng ngực rộng lớn, sau đó một đôi môi lạnh lẽo áp xuống môi tôi. Hấn ôm rất chặt, khiến tôi không thể nhúc nhích, cánh tay như sắp bị vặn gãy, chiếc ô chặc vật rơi xuống ven đường.

Tôi liều mạng giãy dụa, nhưng không thể lay động hấn mảy may, thể lực giữa nam và nữ chênh lệch quá xa, trời sinh đã vậy. Tôi thậm chí không có cơ hội phòng thủ, đầu lưỡi của hấn chui vào miệng tôi, ép buộc tôi đáp lại. Tôi tập trung tất cả sức lực, hung hăng cắn xuống. Cùng lúc đó, tôi cảm thấy bả vai đau dữ dội, không thể không nhả miệng ra.

Đôi môi rớm máu của hấn buông tha tôi, nhưng hai tay thì chưa. Cơn đau quá khủng khiếp làm tôi mất tinh táo, cũng không nhận ra mùi máu tươi trong miệng. Tôi bị trật khớp vai.

Hấn ôm tôi vào ghế sau, nhấn chân ga, lạnh lùng nói: “Tốt nhất em đừng nhúc nhích, anh không có kinh nghiệm chữa trật khớp, nếu không muốn bị đau chết trước khi đến viện thì ngoan ngoãn nằm đi.”

Khốn nạn, thiên hạ đệ nhất khốn nạn! Tôi không ngừng chửi rủa trong lòng để giảm bớt đau hơn. Từ nhỏ đến lớn, ba mẹ còn không nỡ động tới một ngón tay của tôi, vậy mà hấn lại kéo vai tôi trật khớp. Những gã ra tay với phụ nữ là những gã khốn nạn nhất trên đời.

Nắn khớp xong, bác sĩ căn dặn: “Thời gian tới không được vận động mạnh, nếu tái phát lại sẽ khó điều trị hơn.”

”Cảm ơn.” Khúc Lăng Phong đỡ tôi ra bệnh viện, vết máu trên miệng hẳn đã khô, màu đỏ sậm giống một con sâu xấu xí.

Hắn mở cửa xe, “Anh đưa em về.”

”Không cần, tự tôi bắt xe được.”

”Đừng làm anh bực.” Hắn siết chặt hai tay, giống như muốn đánh tôi.

Nhìn ngã tư đường tối đen không có một bóng người, tôi cúi đầu vào xe. Tôi không muốn trở thành cái xác không đầu được báo chí ngày mai đưa tin.

Khúc Lăng Phong nhìn thẳng phía trước, hai bàn tay nắm vô lăng nổi gân xanh.

Nước mưa từ tóc chảy xuống mắt, nhưng hắn không hề chớp mắt, đột nhiên mở miệng: “Anh chưa từng nổi giận đến mức làm phụ nữ bị thương, em là người đầu tiên.”

Tôi im lặng, không biết hắn có ý gì, giải thích cho hành vi bỉ ổi ban nãy, hay là muốn chỉ trích tôi đã chọc giận hắn? Dù là ý nào thì tôi cũng không cần trả lời.

”Anh nóng tính.” Hắn còn nói, “Làm việc cũng độc ác.”

Lại có ý gì? Tự phân tích tính cách?

”Nhưng anh chưa bao giờ ép buộc phụ nữ. Đông Thiên Lại, em làm cho hết thầy đều không khống chế được.”

Cái gì? Tôi làm cho hết thầy đều không khống chế được? Nói đến nói đi, ngược lại là lỗi của tôi? Quả nhiên không thể nói lý với loại người này. Tôi quay mặt nhìn ra ngoài, mặc kệ hắn lăm bằm lâu bầu.

Hắn giảm mạnh chân phanh, xe dừng lại trước cổng khu nhà tôi ở, hại tôi bị dây an toàn siết chặt. Hắn không nhìn tôi, lạnh lùng nói: “Xuống xe.”

Tôi muốn tháo dây, nhất thời nóng vội lại không tháo được, chẳng lẽ xe xịn đều có dây an toàn chặt như vậy sao?

”Nhanh lên.” Hắn không kiên nhẫn nói, “Còn lề mề gì nữa? Không sợ anh đổi ý đưa em về nhà anh hay sao?”

Tôi ước gì có thể lập tức xuống xe, nhưng vẫn không tháo được.

Hắn rút cục quay sang đây, vươn tay giúp tôi, tôi phản xạ muốn tránh, nhưng không gian nhỏ hẹp không chỗ có thể trốn.

”Bỏ tay em ra.” Hắn tức giận gằn giọng.

Tôi ngoan ngoãn bỏ tay ra, giao việc lại cho hắn. Tách! Nút mở, tay hắn lại vẫn chưa rời đi, trong không gian yên tĩnh này, có thể nghe rõ tiếng hít thở khấn trương của cả hai. Tôi cầm lấy chiếc ô đen bên cạnh, tính toán nếu hắn manh động sẽ lập tức dùng tới nó. Cuối cùng hắn không làm gì cả, tôi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, hắn nắm chặt lấy đôi tay tôi, nhanh chóng hôn tôi một cái, sau đó lập tức lui lại, nhìn tôi gằn từng tiếng: “Đông Thiên Lại, anh phát hiện mình không thể từ bỏ em. Vậy nên, em chuẩn bị tâm lý cho tốt, ngày tháng sau này còn rất dài.”

YÊU ANH, KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CỰ TUYỆT

Mèo Máu

dtv-ebook.com

Chương 4: Khuất phục

Trời xanh lam, nắng ấm áp, thảo nguyên mênh mông vô bờ, từng đàn bò, dê chạy dưới tiếng quát lùa của người chăn.

Tôi hít thở không khí khô ráo trong làn gió mát mang lại, cảm thấy khí hậu vùng tây bắc thật thích hợp với mình. Bài hát bị gián đoạn hôm trước đã hoàn thành, tôi còn dựa vào làn điệu dân ca nơi đây để sáng tác thêm một ca khúc về thảo nguyên. Hôm qua mẹ gọi điện tối, hỏi tôi tại sao đi du lịch mà không nói với bà tiếng nào.

Tại sao ư? Vì tôi muốn trốn tránh, cũng muốn lắng đọng suy nghĩ. Tôi phải thừa nhận, Khúc Lăng Phong ảnh hưởng quá nhiều đến mình, tác phong đê tiện mà bá đạo, kiểu dâm dục nông cuồng mà mạnh mẽ của hắn khiến tôi sợ hãi. Từ lúc mười hai tuổi tôi đã học cách tự hỏi, tự giải quyết vấn đề, tôi biết trốn tránh không phải cách hay, nhưng đối mặt hắn, trừ trốn ra, tôi không còn cách nào khác.

Di động đổ chuông, tôi liếc nhìn, là Phạm Chí Vũ. Anh là học trò mà ba tôi tâm đắc nhất khi còn sống, bây giờ đang tiếp tục nghiên cứu của ông. Quen anh sáu, bảy năm, quan hệ giữa chúng tôi có lẽ thân thiết hơn bạn bè bình thường một chút.

”Alô? Chí Vũ, sao lại có thời gian gọi điện cho em vậy?”

”Thiên Lại, em đang ở đâu?”

”Thảo nguyên, tìm cảm hứng.”

”Anh có việc muốn nhờ em giúp.” Phạm Chí Vũ nói qua một chút, là làm nhạc nền cho quảng cáo công ích. Ba và Phạm Chí Vũ nghiên cứu sự phân giải của hợp chất cao phân tử, nói trắng ra là nghiên cứu cách xử lý rác thải khó phân hủy, thuộc phân ngành bảo vệ môi trường công nghệ cao. Lần này có một hạng mục nghiên cứu mới cần tài chính duy trì, vậy nên tính toán làm quảng cáo công ích, một mặt kêu gọi ý thức bảo vệ môi trường của người dân, một mặt kêu gọi tiền tài trợ. Tìm tôi, đương nhiên là để tiết kiệm, biết tôi luôn ủng hộ công việc của ba, giúp việc nhỏ nhất định sẽ không lấy tiền.

”Dạ được, vừa hay em có một ca khúc phù hợp.”

”Tốt quá rồi, em về mau lên, chúng ta sẽ bàn tiếp.”

”Vâng.”

Trở về? Trở về thành phố mưa phùn ẩm ướt ấy sao?

Thôi về đi, mày không thể trốn cả đời được.

Tôi trở về cùng đàn dê, buổi tối sẽ nghe tiếng ca của người dân du mục lần nữa, uống trà sữa thêm lần nữa, cưỡi ngựa thêm lần nữa, múa điệu Mông Cổ thêm lần nữa, sau đó sẽ rời xa khoảng thời gian ngắn ngủi mà hạnh phúc này.

Di động lại đổ chuông, sao bây giờ tôi mới biết có nhiều người nhớ mình như vậy?

”Alô? Chị đang ở đâu?” Giọng mũi của Thiên Kiều truyền đến.

”Nước ngoài. Sao vậy, Thiên Kiều?” Trái tim tôi run lên, người luôn lạc quan như Thiên Kiều lại khóc, ngàn vạn lần xin đừng dính dáng tới Khúc

Lăng Phong.

”Chị ơi, em buồn quá, buồn đến chết mất thôi.”

”Đừng nói bậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

”Anh ấy không để ý tới em, bốn ngày rồi, anh ấy không nhận điện thoại của em, cũng không chịu gặp em. Chị ơi, anh ấy giận thật rồi.”

”Ai? Khúc Lăng Phong?” Hấn bỏ qua Thiên Kiều nhanh như vậy? Thiếu kiên nhẫn thế sao?

”Dạ vâng, anh ấy giận em, không cho em cơ hội giải thích. Chị ơi, em phải làm sao bây giờ?”

”Tốt quá rồi còn gì, em cũng thấy hấn đâu thật lòng với em, buông tay đi.”

”Không, em không làm được, không phải lỗi của anh ấy, là tại em, em không nên từ chối anh ấy.”

”Hấn muốn em làm gì?” Tôi có dự cảm không lành.

”Anh ấy, anh ấy muốn em...” Thiên Kiều ấp a ấp úng, “Muốn em đến nhà anh ấy. Nhưng em đã hứa với chị, vậy nên, vậy nên anh ấy giận.”

Quả nhiên!

”Thiên Kiều!” Tôi tức giận đến mức phải mắng nó, “Sự thật ngay trước mắt, em không thấy rõ sao? Hấn không cần tình yêu ngây ngốc của em, hấn chỉ cần vui vẻ thể xác, không chiếm được thì thẹn quá hóa giận, mà chiếm được rồi thì sẽ đá em ngay!”

”Nhưng mà, anh ấy nói tình yêu bây giờ đều thế. Đứa bạn em từng quan hệ với bạn trai không ít lần, chị, bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt rồi.”

tay ra, nhìn hẳn, “Sao anh lại ở đây?”

”Tới đón em.”

Tôi nhú mào, “Sao anh...” Nhìn hẳn tỏ vẻ đã biết trước, xem ra có hỏi cũng như không, chuyện Khúc Lăng Phong muốn biết thì nhất định sẽ có cách để biết.

”Trả vali cho tôi, tôi phải về.”

”Lái xe đang chờ bên kia.” Hẳn chỉ tay, tôi nhận ra một người không nên xuất hiện ở nơi này, là Lăng Vân.

Thằng bé chạy tới chỗ tôi, kêu to: “Chị hai, chị hai.”

”Tiểu Vân, sao em lại ở đây?” Tôi ôm lấy nó.

”Anh nói chị đi nước ngoài mấy ngày nhất định rất nhớ em, muốn em đến đây để chị bất ngờ.”

”Đúng là rất bất ngờ.” Tôi liếc nhìn Khúc Lăng Phong, người này trả nguyên cho tôi cách tôi dùng để đối phó hẳn lần trước.

”Chị hai, chị mệt lắm đúng không, mình về nhà đi.”

”Về nhà, nhà ai?”

”Đương nhiên là nhà mình, mẹ đang chờ chị đấy, chị không muốn gặp mẹ ạ? Chị không nhớ em ạ?”

”Chị nhớ chứ.” Nhưng không muốn trở về cùng người này, tôi âm thầm bổ sung trong lòng.

”VẬY ĐI THÔI.” Lăng Vân ôm chặt tôi, ngoắc ngoắc Khúc Lăng Phong, “Anh hai nhanh lên.”

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

”Mẹ, đây là ca khúc mới kì này.” Tôi đưa băng ghi âm cho mẹ.

Mẹ cười nói: “Đi thảo nguyên một chuyến, có thêm không ít cảm hứng phải không?”

”Dạ vâng.” Tôi gật đầu, nhớ lại thiên nhiên xinh đẹp cùng những người du mục chất phác, “Con cảm thấy nơi đó mới hợp với mình, thành phố này ồn ào quá mẹ ạ.”

”Đừng nói con muốn làm dân du mục đấy nhé?”

”Biết đâu lại có ngày đó?” Tôi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, dù ở trước mặt mẹ, tôi cũng không cảm thấy ấm áp và an toàn.

”Thiên Lại.” Mẹ xoa nhẹ mái tóc ngắn của tôi, “Con nên tìm bạn trai đi, con cô đơn quá.”

Tôi cười nhẹ. Tìm bạn trai? Tôi chưa từng nghĩ tới, người như tôi, có lẽ không hợp với tình yêu.

”Thiên Lại.” Mẹ áy náy nhìn tôi, “Đừng để cuộc hôn nhân thất bại của mẹ và ba con làm ảnh hưởng đến con, nhìn mẹ và chú Khúc xem, mười mấy năm qua vẫn rất tốt đấy thôi? Tình yêu không đáng sợ, chỉ mở lòng với nó thì mới cảm nhận được hạnh phúc mà nó đem lại.”

Tôi vẫn cười. Mở rộng cửa lòng, để đau khổ có cơ hội xâm nhập ư?

”Nếu vì ba con và mẹ ly hôn làm ảnh hưởng đến quan điểm tình yêu của con, mẹ sẽ áy náy cả đời, mẹ nghĩ ba con ở dưới tuổi vàng cũng sẽ không được yên lòng.”

”Mẹ, ba chết rồi, mẹ để ba được yên đi, kéo ba vào làm gì?” Lời mẹ nói làm tôi có chút kích động.

”Thiên Lại...” Sắc mặt mẹ trắng bệch, “Con trách mẹ phải không?”

”Không phải, mẹ đừng nghĩ lung tung.” Tôi gục đầu xuống.

”Ngoài miệng nói không phải, nhưng trong tiềm thức con nghĩ vậy, bao năm qua con vẫn cho rằng mẹ bỏ ba con con đúng không?”

”Không phải đâu mẹ.” Tôi ôm lấy mẹ, “Con biết mẹ không có lỗi, không ai có lỗi hết. Mẹ đừng tự trách nữa được không?”

”Mẹ không tự trách.” Mẹ vừa khóc vừa nói, “Con à, mẹ hiểu hết rồi, chỉ có con là không hiểu thôi, con nghĩ con hiểu nhưng thật ra không phải vậy, thế nên con mới phủ định tình yêu, phủ định hôn nhân. Thiên Lại, con có biết mẹ nhìn con như vậy đau lòng cỡ nào không?”

”Mẹ, sao mẹ lại nghĩ con không hiểu? Con hiểu mọi chuyện rất rõ ràng.”

”Vậy chứng minh cho mẹ xem.”

”Mẹ muốn con chứng minh thế nào?”

”Tìm bạn trai, yêu đương thật sự một lần, có một cuộc hôn nhân hạnh phúc, chỉ lúc ấy mẹ mới yên lòng.”

”Mẹ đang ép con.”

”Đây là quá trình tất yếu của đời người, nếu không cuộc sống của con sẽ không được trọn vẹn.”

”Con không muốn nói chuyện này nữa, mẹ, con mệt rồi, mẹ để con nghỉ ngơi được không?”

”Haiz!” Đáp lại tôi là tiếng thở dài.

”Mẹ...” Tôi lại gọi, “Mẹ quên lấy băng ghi âm.”

”Khúc Lăng Phong, chiêu của anh cũ quá rồi, đổi chiêu mới được không?”

”Ừm, vậy để anh nghĩ xem...” Hãn vuốt vuốt đầu mũi, sau đó đột nhiên búng tay, “A, nghĩ ra rồi, anh sẽ cầu hôn Thiên Kiều, em thấy sao?”

”Khúc Lăng Phong!” Tôi hét to, chưa từng phẫn nộ như giờ phút này.

”Anh không nghễnh ngãng, hơn nữa phòng này cách âm không tốt bằng biệt thự của anh, em muốn hai ông bà già lên đây xem chúng ta cãi nhau?”

”Tôi không có hứng thú cãi nhau với anh.”

”Vậy em nghĩ xong chưa? Cuối tuần có đến không?”

Tôi cắn răng nói: “Tôi đến anh sẽ không trêu chọc Thiên Kiều?”

”Việc đó còn phải xem biểu hiện của em, nếu em không làm anh thỏa mãn, anh đành tìm con bé làm vật thay thế thôi.”

”Đồ hạ lưu, nằm mơ đi.”

”Chặc chặc, xem ra thảo nguyên bao la trong lành cũng không giúp đầu óc em tỉnh táo ra được, sau này không đi thì hơn.”

”Anh cho người theo dõi tôi?”

”Anh chưa rảnh vậy đâu, trùng hợp hôm qua gặp một người, mà người ấy lại trùng hợp có việc muốn nhờ anh, cũng vừa khéo biết em ở đâu.”

Tôi nhíu mày, ai biết tôi ở thảo nguyên? Lại còn quen Khúc Lăng Phong? Mẹ? Thiên Kiều? Họ có chuyện muốn nhờ hãn giúp?

”Đừng đoán nữa, là Phạm Chí Vũ. Anh ta mời anh tham gia buổi họp báo cho kế hoạch quảng cáo công ích, đương nhiên, mục đích là lấy tiền

của anh.”

Ra thế! Trước kia Phạm Chí Vũ không quen biết Khúc Lăng Phong, nhưng vì tiền tài trợ, chắc hẳn sẽ tìm cách quen biết, cần tiền, không tìm hẳn còn tìm ai nữa?

Hắn tiếp tục búng tay, “Hình như kế hoạch của Phạm Chí Vũ không thuận lợi lắm, theo anh được biết, cho tới bây giờ trừ anh ra, không ai tỏ vẻ muốn tài trợ. Hai triệu thôi, vốn cũng chẳng to tát gì, nhưng anh là thương nhân, tất nhiên sẽ không làm chuyện lỗ vốn. Em nói xem, nếu đầu tư thì anh được lợi gì?”

”Tích công đức.”

”Haha!” Khúc Lăng Phong nhe cười, “Chuyện xấu anh làm đủ để xuống năm mươi tám tầng địa ngục cũng không chừng, tích chút công đức này để làm gì?” Hắn ghé sát mặt tôi, “Chỉ cần em muốn, đừng nói hai triệu, hai mươi triệu anh cũng cho được.”

”Tôi không bán thân.”

”Vậy em cứ chờ nguyện vọng của ba em hóa thành bọt nước đi.”

”Tôi không tin trừ anh ra thì không còn ai ủng hộ nghiên cứu này, mọi người vẫn có chút đạo đức công tâm.”

”Em cứ tin vậy đi!” Hơi thở của hắn phả vào mặt tôi, “Thứ bảy, anh chờ em.” Hắn xoay người, đột nhiên quay đầu lại nói: “À, nếu anh nói cho phóng viên, tất cả ca khúc Hàn Mai viết thật ra là công sức của cô con gái lớn, em nghĩ bà ta còn mặt mũi ra đường nữa không?”

”Anh!” Tôi bám vào khung cửa, cố gắng đứng vững, “Sao anh biết?”

”A!” Hãn cười nham hiểm, “Chuyện anh muốn biết tất nhiên sẽ có cách để biết. Vậy nên em nhớ kỹ, không được trốn, cũng không thể trốn.” Hãn đặt tay lên cổ tôi, vuốt nhẹ một chút, âm trầm nói: “Sau này đừng tìm cách trốn nữa.”

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Phạm Chí Vũ cau mày đau khổ uống cà phê, tôi thân thiết hỏi: “Thật sự không có ai chịu tài trợ ạ?”

Anh cười khổ nói: “Cũng không phải không có ai, cơ hội tạo thanh danh tốt như vậy, sao đám gian thương ấy bỏ qua được? Nhưng ít thì mấy ngàn, nhiều thì hai ba chục ngàn, anh đã gặp gần hết các thương gia lớn của thành phố cũng chỉ thu được hơn một trăm ngàn. Cái cậu Khúc Lăng Phong đó có vẻ tốt hơn, nhưng không biết còn tính toán gì, nói muốn suy nghĩ thêm, cuối tuần sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục. Chẳng lẽ việc nhỏ thế này cũng phải họp ban giám đốc? Rõ ràng là nói cho có. Thứ hai tổ chức họp báo rồi, đến lúc đó làm sao đây? Chỉ sợ ngay cả tiền làm quảng cáo cũng không trả nổi.”

Khúc Lăng Phong đang tính toán gì, tôi là người rõ nhất, nhưng kiên trì lâu như vậy, thật sự phải khuất phục vì chuyện này sao?

”Hay để em qua hỏi mẹ, có lẽ chú Khúc sẽ giúp.”

”Thế thì tốt quá, Thiên Lại, anh biết em sẽ giúp anh mà. Ước nguyện cả đời của thầy Đông chính là xử lý được rác thải khó phân hủy, đáng tiếc số người muốn cống hiến cho sự nghiệp này quá ít, anh chỉ sợ đến ngày mình không làm nổi nữa, vẫn không tìm thấy người nối nghiệp.”

”Sẽ không đâu, anh còn trẻ lắm mà.”

”Ai dám chắc? Chẳng phải thầy Đông cũng...” Anh chột dưng lại, cẩn thận nói: “Xin lỗi em, Thiên Lại, anh nhất thời xúc động, chạm phải vết

thương lòng của em.”

”Không sao ạ.” Tôi cúi đầu, không để anh thấy đôi mắt đã ngấn nước của mình.

”Thiên Lại...” Anh nắm lấy vai tôi, “Muốn khóc thì khóc đi, đừng áp lực chính mình, em kiên cường đến mức làm người khác đau lòng.”

Tôi thả lỏng mình tựa vào người anh, những ngày ba mới mất, chỉ có anh và tôi là đau đớn, chỉ có anh hiểu tôi kính yêu và ỷ lại ba nhường nào.

Đúng lúc này, Thiên Kiều từ đâu chạy tới, vỗ bàn hô to: “Được lắm, anh chị bị em bắt quả tang rồi nhé!”

”Thiên Kiều?” Tôi vội vàng rời khỏi vòng tay Phạm Chí Vũ, “Em đi đâu vậy? Chị gọi mấy lần cũng không được.”

”Đừng giáo huấn em vội, nói thật đi, anh chị bên nhau bao lâu rồi? Sao lại giấu em?”

”Em nói gì vậy? Chị và Chí Vũ không như em nghĩ.” Tôi sốt ruột giải thích, sau đó chợt cảm nhận được một ánh mắt lạnh buốt đủ khiến tôi đông cứng.

Phạm Chí Vũ đứng lên: “Anh Khúc, khéo quá, anh cũng đến đây dùng cơm?”

Khúc Lăng Phong không thèm để ý đến Phạm Chí Vũ, nhìn thẳng vào tôi, lạnh lùng nói: “Tốt nhất em nên cho anh một lời giải thích hợp lý.”

Chân tôi như nhũn ra, tôi và Chí Vũ căn bản không có gì, mà cho dù có gì cũng không tới lượt hấn chất vấn, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy chợt dạ sợ hãi? Tôi thẳng lưng, cố gắng bình tĩnh nói: “Tôi không cần giải thích với anh.”

”Lăng Phong?” Thiên Kiều vụng trộm kéo áo hăn, “Anh sao vậy? Chị quen anh Phạm lâu rồi mà!”

”Em im đi!” Khúc Lăng Phong hất tay con bé ra, hung hăng trừng mắt nhìn tôi: “Anh cho em một cơ hội nữa, giải thích đi.”

”Anh Khúc.” Phạm Chí Vũ chắn trước mặt tôi, “Mong anh tôn trọng bạn tôi một chút.”

Khúc Lăng Phong nhìn khuôn mặt đã tái nhợt của tôi, cắn răng nói: “Được, không giải thích phải không?” Hăn quay sang Phạm Chí Vũ, “Hiện tại tôi có thể trả lời anh, tôi sẽ không chi một cắc tiền cho cái nghiên cứu chó má của anh. Thức thời thì hủy buổi họp báo ngày thứ hai đi, nếu không tự anh chịu hậu quả.”

”Anh Khúc, thế là thế nào?”

Khúc Lăng Phong nắm tay Thiên Kiều nói: “Đi.”

”Lăng Phong.” Thiên Kiều đau đến kêu to: “Đừng như vậy, anh làm em đau.”

”Em không đi?” Hăn nham hiểm nhìn con bé, bỏ tay nó ra, “Vậy thôi, về sau đừng bao giờ tìm anh nữa.”

”Không!” Thiên Kiều vội vàng ôm tay hăn, “Em theo anh, em theo anh, anh đi đâu em cũng theo anh.”

”Bé ngoan.” Hăn vuốt nhẹ gò má con bé, nụ cười tà ác như ma quỷ, “Mình đi thôi, anh sẽ đưa em đến một nơi vui vẻ, để em cả đời cũng không rời anh được.”

”Thiên Kiều!” Tôi nhào lên giữ chặt Thiên Kiều, nhìn Khúc Lăng Phong: “Anh muốn dẫn nó đi đâu?”

”Anh không cần nói cho em biết, không phải sao?”

”Xin em...” Tôi nhìn em gái, lắc đầu cầu xin, “Đừng đi, đừng đi với hắn.”

”Chị...” Thiên Kiều bất lực nói, “Anh ấy sẽ giận, em không đi, anh ấy sẽ không để ý đến em nữa.”

”Hắn sẽ làm em tổn thương, hắn nhất định sẽ làm em tổn thương!”

Thiên Kiều lắc đầu, đôi mắt ngân ngấn nước, “Em xin lỗi, chị ơi, em xin lỗi, em để chị thất vọng rồi...” Đẩy tay tôi ra, con bé ôm lấy cánh tay Khúc Lăng Phong.

Khúc Lăng Phong đột nhiên quay đầu lại, lấy một cuộn băng ghi âm từ trong túi tiền, quơ quơ trước mắt tôi, trầm giọng nói: “Anh cho em một cơ hội cuối cùng, nó hay là em, chọn đi.”

Đó là cuộn băng tôi đưa mẹ hai ngày trước, sao lại rơi vào tay hắn?

Khóe miệng Khúc Lăng Phong cong lên ý cười lạnh lẽo, “Tự em chọn, đừng trách anh tuyệt tình.” Hắn kéo Thiên Kiều, đi ra nhà ăn.

Phạm Chí Vũ không hiểu ra sao, ngơ ngác hỏi: “Có chuyện gì vậy? Hai em quen anh ta? Sao anh ta lại tức giận? Anh ta muốn dẫn Thiên Kiều đi đâu? Sao em lại nói anh ta sẽ làm Thiên Kiều tổn thương? Anh ta cầm cuộn băng gì vậy?”

Tôi ngẩn ngơ đứng nguyên tại chỗ, cuối cùng quát to một tiếng: “Không!” Rồi lao ra ngoài.

”Thiên Lại.” Phạm Chí Vũ muốn đuổi theo, lại bị bồi bàn ngăn cản, “Quý khách còn chưa thanh toán.”

”Khúc Lăng Phong!” Tôi đứng chặn trước chiếc BMW màu bạc của hắn, “Tôi không cho phép anh mang nó đi.”

”Đừng!” Khúc Lăng Phong đã đặt chân lên chân ga, Thiên Kiều nắm chặt ống quần của hắn, hét ra ngoài cửa sổ: “Chị, chị mau tránh ra, anh ấy sẽ đâm chị mất!”

”Thiên Kiều, xuống xe, nếu không em cứ nhìn hắn nghiền nát chị đi.”

”Đừng!” Thiên Kiều rơi lệ đầy mặt, không ngừng cầu xin, “Xin anh chị đừng vậy nữa, đừng như vậy...”

Khúc Lăng Phong hơi nhấn chân ga, chiếc xe giống như con ngựa hoang, không ngừng phun khói, thân xe chậm rãi tới gần tôi, giống như thật sự muốn đâm tôi.

”Không!!!” Thiên Kiều hét lên thảm thiết, cả hai chị em đều nhắm mắt lại, nghe tiếng phanh xe, tiếng bánh xe ma sát mặt đất, trong không khí nồng nặc mùi cao su khét lẹt.

Mở mắt, chiếc xe đã ở ngay trước mặt tôi, đột nhiên nó rung lên, lùi dần, đứng cách tôi khoảng năm mươi mét, sau đó đột nhiên chuyển hướng, lao về phía bên phải.

Tôi tuyệt vọng hô to trong tiếng gió gào thét: “Khúc Lăng Phong, tôi đồng ý!”

Lại là một tiếng phanh gấp, khuỷu tay Khúc Lăng Phong đánh vào tay lái, tạo ra một hồi còi chói tai. Xe thể thao thông thả lui về chỗ tôi, cửa kính xe hạ xuống, hắn gằn từng tiếng: “Em lặp lại lần nữa.”

Tôi thất thần nhìn Thiên Kiều, vô lực nói: “Tôi và con bé, tùy anh chọn.”

”Chị...” Giọng Thiên Kiều hơi run rẩy, “Em sẽ hận chị, thật sự sẽ hận chị.”

Tôi xui lơ trên mặt đất, lẩm bẫm nói: “Chị thà để em hận, cũng không muốn em phải hối hận.”

Khúc Lăng Phong mở cửa xe, lôi Thiên Kiều ra, sao đó kéo tôi vào. Tôi nghe Thiên Kiều hét lớn trong tiếng động cơ gầm rú: “Chị, em thật sự sẽ hận chị!”

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Cứ như vậy, tôi thành người tình của hắn. Ngày sinh nhật hắn, căn bản không có tiệc tùng gì hết, hắn đưa tôi đến Ha-oai du lịch. Hắn nói, hắn vẫn luôn muốn đưa bạn gái đến Ha-oai chơi, lướt sóng, uống nước dừa, xem người dân múa váy cỏ, sau đó điên cuồng làm tình trên bãi biển. Rốt cục hắn làm được, những thứ Khúc Lăng Phong muốn, nhất định sẽ không buông tay.

Buổi tối hôm đó, sau khi bị hắn tra tấn đến kiệt sức, tôi có hỏi: “Khi nào mới thả tôi tự do?”

Hắn nói: “Khi em hoàn toàn khuất phục.”

Nghiên cứu của Phạm Chí Vũ tiến hành rất thuận lợi, Khúc Lăng Phong đầu tư năm triệu ngay trong lần đầu tiên để trở thành đại lý độc quyền của kỹ thuật này, hắn nhanh chóng thành lập một nhà xưởng tái chế rác thải, trong vòng một năm đã thu lại toàn bộ số vốn bỏ ra. Quả nhiên là gian thương, chẳng những không làm chuyện lỗ vốn, còn lấy được món hời mà thương gia nào cũng phải thèm nhỏ dãi, thuận tiện thu thêm một chiến lợi phẩm - chính là tôi.

Từ đó, Thiên Kiều không để ý đến tôi, con bé xuất ngoại chỉ sau hai tháng kể từ khi có chuyện, rời bỏ mảnh đất khiến nó đau lòng, đến nay chỉ

liên lạc với mẹ. Lúc trước, nó liều lĩnh tất cả để chiếm lấy tình cảm của Khúc Lăng Phong, không ngờ lại bị hủy hoại trong tay chị gái, bảo nó không hận tôi, chính tôi cũng không dám tin tưởng. Lúc trước tôi còn lo nó nghĩ quẩn, thế này cũng tốt, để nó ra ngoài một lần đi, mẹ và tôi đã bảo vệ nó quá tốt.

Tôi không làm sai, mỗi ngày ở cùng Khúc Lăng Phong tôi đều cảm thấy may mắn. May đó là tôi, nếu là Thiên Kiều, chẳng những con bé sẽ bị thương tích đầy mình, mà còn thành thiêu thân lao đầu vào lửa, tan thành tro bụi.

YÊU ANH, KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CỰ TUYỆT

Mèo Máy

dtv-ebook.com

Chương 5: Cơn ác mộng

Tôi không phải bướm bướm, tôi là chú chim vĩnh viễn cũng không bay ra khỏi cơn bão táp.

Âm thanh khó chịu vẫn vang lên, tôi muốn im lặng ngủ một giấc, chẳng lẽ điều ấy cũng là ước mơ xa xỉ ư? Dường như tôi nghe thấy tiếng hăn gào thét: “Tỉnh lại, em tỉnh lại cho anh, anh không cho phép em ngủ tiếp!”

Không cho phép cái đầu hăn, tôi đã phục tùng quá lâu rồi, lúc này đây dù thế nào cũng không muốn khuất phục. Tôi cố gắng đóng chức năng của đôi tai, rốt cục không nghe thấy giọng nói đáng ghét kia nữa.

Đầu tôi choáng váng mờ mịt, cảm giác có một bàn tay to vẫn nắm lấy tay tôi, ấm áp, rộng lớn, tuy hơi thô ráp nhưng lại khiến tôi cảm thấy quen thuộc và an toàn, giống như trước đây ba vẫn nắm tay tôi. Tôi yên tâm đặt tay mình trong bàn tay ấy, muốn đặt cả tương lai và cuộc đời mình vào đấy. Tôi nghe thấy giọng nói êm tai của một người trẻ tuổi, hơi quen, nhưng không phải rất quen, “Anh định ngồi đây đến lúc cô ấy tỉnh lại mới thôi?”

”Đúng.” Giọng nói đáng ghét kia vang lên ngay bên tai, “Tôi muốn người đầu tiên cô ấy nhìn thấy khi tỉnh lại là tôi, tôi không cho phép cô ấy trốn tránh tôi bằng cách này.”

”Sếp ơi, không làm thế được đâu, anh không nghe bác sĩ nói hay sao, cô ấy bị suy nhược thần kinh nghiêm trọng cộng thêm chứng trầm cảm, anh buộc cô ấy chặt quá, tiếp tục như vậy thì sớm muộn cũng giết cô ấy thôi.”

”Im miệng!” Hãn nổi giận, lúc nổi giận hãn luôn nói rất to, giống như tiếng sét đánh, sau đó chính là bão táp.

”Giang Đào không sai.” Một giọng nói bình tĩnh ôn hòa tiếp lời: “Anh không thể dùng thủ đoạn trên thương trường áp dụng cho phụ nữ, phụ nữ sinh ra là để yêu thương, không phải để chiếm đoạt.”

”Ôi chao!” Giang Đào huýt sáo, “Tần thư kí mà cũng nói những câu nhân văn vậy ư? Tôi còn tưởng cô máu lạnh giống sếp chứ.”

”Tôi máu lạnh.” Tần Chiêu khoanh tay nhìn Giang Đào, “Nhưng phải xem đối tượng là ai, với người như anh, nhiệt tình chỉ lãng phí.”

”Gì?” Giang Đào mặc kệ, “Cô nói vậy rất không công bằng, tôi tự thấy mình chưa đắc tội cô, sao lúc nào cô cũng khó chịu với tôi thế? Nói sao thì nói, tính tôi vẫn tốt hơn tính sếp nhiều mà?”

Tần Chiêu quay mặt qua chỗ khác, rõ ràng không thèm để ý tới Giang Đào.

”Này!” Giang Đào thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Bà cô kiêu ngạo này, không coi ai ra gì giống y như sếp, không hổ là thư kí của sếp, ngu tầm ngu, mã tầm mã.

”Còn ầm ĩ nữa là tôi sẽ ném cậu ra ngoài cửa sổ.” Khúc Lăng Phong trừng mắt nhìn Giang Đào, hữu hiệu làm anh ngậm miệng lại. Không công bằng, rất không công bằng, vì sao hai người đều ầm ĩ mà sếp chỉ mắng mình anh?

Tất cả lại quay về yên tĩnh.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Khúc Lăng Phong gạt sợi tóc trên má Thiên Lại ra, dùng ngón tay vuốt nhẹ gò má tái nhợt đến gần như trong suốt của cô, thở dài nói: “Sao em còn chưa tỉnh lại? Chẳng lẽ em ghét nhìn anh đến thế ư?”

Tần Chiêu thấy vậy mà lắc đầu, người đàn ông kiêu ngạo ngông cuồng này, chưa từng có vẻ mặt mệt mỏi và bất lực đến thế. Dù gặp phải khó khăn cỡ nào, anh cũng luôn bưng bưng dã tâm, sục sôi ý chí chiến đấu, chỉ khi đối mặt với Thiên Lại, bao nhiêu chuyên chế và khí phách đều biến thành ngu xuẩn. Một người đàn ông không biết cách yêu, gặp một cô gái không biết cách chấp nhận tình yêu. Thở dài! Cũng không biết là ai nợ ai nữa.

Giang Đào rất muốn đặt gương trước mặt Khúc Lăng Phong, để sắp thấy rõ ràng vẻ mặt mình lúc này, rõ ràng đã khổ sở vì yêu, đáng tiếc đến bây giờ vẫn chưa nhận ra, mà cô gái ngọc đang nằm trên giường kia, cô thể nhưng từ chối tình cảm sâu nặng nấp sau tính cách cuồng vọng của sếp. Thở dài! Nếu không tại sếp dọa ném anh ra ngoài cửa sổ, anh sẽ đi lấy gương, thật đấy.

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Tôi từ chối tỉnh lại, nhưng chung quy vẫn phải tỉnh lại, một cơn cảm cúm nho nhỏ chưa đủ giúp tôi trốn tránh thế giới này. Tôi nghĩ, tại sao không phải tai nạn xe hơi, hoặc là trục trặc máy bay, hoặc là mắc bệnh nan y, như vậy có thể danh chính ngôn thuận bỏ đi, xong hết mọi chuyện.

Cuối cùng, tôi tỉnh lại.

Kéo rèm ra, mắt tôi thích ứng với ánh sáng dịu dàng rất nhanh, tôi nhìn tường và trần phòng bệnh màu trắng, ga giường, vỏ chăn cũng màu trắng, mấy tờ tài liệu rơi dưới đất. Laptop còn mở, mê cung trên màn hình chờ làm đầu óc tôi choáng váng.

Hắn nằm ngủ say trên sô pha, thân hình cao lớn cong thành tư thế kì lạ, hai chân gác lên tay vịn, bộ tây trang đắp hờ trên người, có vẻ như sắp rơi

xuống. Tóc rối bù, mày nhăn lại, râu ngấn mọc kín cằm, thoạt nhìn mỗi mặt mà lôi thôi, giống một tên ăn cướp chính hiệu.

Trong trí nhớ của tôi, hăn chưa từng lôi thôi lếch thếch đến vậy, cho dù chỉ mặc loại áo sơ mi và quần bò bình thường nhất, trông hăn cũng có phong thái cuồng dã của cao bồi miền Tây. Tôi ngồi dậy, cảm thấy cả người bủn rủn, miệng khô lưỡi khô, không biết đã nằm bao lâu. Có thể do tôi làm ồn đến hăn, hăn giật giật, thì thào rên rỉ, đột nhiên hét lớn một tiếng: “Thiên Lại!” Rồi bật người dậy, làm tôi giật cả mình. Hăn nhìn tôi bằng ánh mắt phiếm đỏ, bất chợt lại ngồi phịch xuống sô pha, ôm đầu mắng một câu: “Chết tiệt!” Sau đó nhìn tôi hồi lâu, ánh mắt dần có tiêu cự, dường như lúc này mới nhận ra tôi đã tỉnh.

Tôi nghĩ Khúc Lăng Phong bị bóng đè, bởi vì giờ phút này khuôn mặt hăn lại hiện lên lửa giận mà tôi quen thuộc. Hăn đứng lên, hơi lão đảo, thì thào nguyên rủa vài tiếng, cúi người đấm bốp đôi chân tê mỏi, đến lúc có thể đứng vững vàng, liền hùng hổ đi về phía tôi.

Tuy tôi cho rằng hăn sẽ không làm gì một người bệnh, nhưng nhìn hăn thế này vẫn khiến tôi sợ hãi. Tôi nhích người ra sau, ôm chặt chăn, hy vọng làm vậy sẽ được an toàn.

Hăn cúi thấp đầu, ánh mắt hung ác chiếu vào đáy mắt tôi, hai tay trượt từ vai tôi xuống thắt lưng, sau đó ôm chặt, làm tôi đụng mạnh vào ngực hăn. Hơi thở trong trẻo nhưng lạnh lùng thổi vào tai tôi, hăn hung tợn nói: “Em to gan thật đấy, một cơn sốt nhỏ mà cũng dám hôn mê hai ngày.”

Đôi môi hơi lạnh của hăn dán vào tai tôi, hôn thật mạnh.

Trời ạ! Đừng làm vậy! Tôi ra sức giãy dụa, không muốn vừa tỉnh bệnh đã phải chịu đựng ham muốn của hăn. Làm vậy khiến tôi cảm thấy mình chỉ là thứ máy móc thấp hèn để giải tỏa tình dục.

”Đừng nhúc nhích.” Hấn sấp làm tôi gầy lưng, đôi môi hôn lên từng tấc da trên gáy tôi, thở dốc nói: “Cô gái không nghe lời này, anh không cho em ngất mà em dám ngất, anh bắt em tỉnh lại mà em không tỉnh lại, em dám nằm trên cái giường chết tiệt này hai ngày, anh gọi to như vậy mà em dám không trả lời anh.” Nói một câu, hấn lại hôn mạnh một cái. Đến khi nói xong, sau gáy tôi đã không còn chỗ nào lành lặn.

Đến chuyện này mà hấn cũng trách tôi, rốt cuộc hấn còn vô lí đến mức nào nữa!

Cuối cùng hấn tha cho mảng da thê thảm trên gáy tôi, sau đó hôn mạnh lên môi tôi, ôm tôi cùng nằm xuống, chiếm lấy nửa giường bệnh. Hấn ôm tôi vào lòng, hôn đủ rồi thì chôn đầu vào ngực tôi, tìm một tư thế thoải mái nhất rồi ra lệnh: “Đừng cựa quậy, anh muốn ngủ, Tần Chiêu đến thì bảo xếp lại giấy tờ dưới đất, Giang Đào đến thì bảo cúp đi.”

Hấn thiếu kiên nhẫn đến mức ngủ luôn khi chưa nghe tiếng “Ừ” của tôi.

Tôi, một người bệnh nằm trên giường hai ngày, yếu ớt đáng thương đến mức một ngụm nước cũng chưa được uống, giờ phút này phải ngoan ngoãn làm gối ôm cho hấn, thuận tiện kiêm luôn chức vụ điện thoại trả lời tự động.

Tần Chiêu và Giang Đào quả nhiên đến đây, Tần Chiêu yên lặng liếc nhìn chúng tôi một cái, sau đó tự động thu dọn giấy tờ. Còn Giang Đào nhìn khuôn mặt ngủ say của Khúc Lăng Phong, mở lớn miệng, vừa định nói chuyện, tôi liền khàn khàn lên tiếng: “Khúc Lăng Phong nói, anh đến thì bảo anh cúp đi.”

”Hơ...” Giang Đào nghẹn giọng, ho khan vài tiếng. Tần Chiêu bất ngờ nở nụ cười, khí chất không giống như mọi ngày, cuối cùng đặt hết giấy tờ lên tay Giang Đào, vừa cười vừa nói: “Còn chưa cúp, chờ gì nữa? Chờ sắp tỉnh lại ném anh ra cửa sổ?”

Giang Đào thì thảo oán giận đi theo Tần Chiêu ra ngoài, giống chú chó nhỏ mắc lỗi rồi bị chủ la mắng. Không biết vì sao, tôi thấy khung cảnh này rất hài hòa, giống như Tần Chiêu ở cạnh Giang Đào thì hoạt bát hơn là khi ở cạnh Khúc Lăng Phong.

Hắn ngủ suốt bốn giờ, chờ hắn tỉnh lại, tôi đã chết lạng tứ chi, đi cũng không đi nổi, vì thế hắn lại nguyên rủa “Chết tiệt chết tiệt” rồi ôm tôi xuất viện.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Bị cảm tới mức hôn mê phải nằm viện, có lẽ tôi là người đầu tiên. Bác sĩ nói, hôn mê là bởi vì thần kinh suy nhược nghiêm trọng, cộng thêm chứng trầm cảm.

Thần kinh suy nhược, trước kia tôi đã bị rồi. Nhưng trầm cảm? Tuy tôi cảm thấy mỗi giây mỗi phút ở cùng Khúc Lăng Phong đều không thể chịu nổi, nhưng chưa đến mức trầm cảm đấy chứ? Không phải chỉ mất ngủ, ít nói, buồn bã, mệt mỏi, chán ăn, thích ngán người thôi sao? Có nghiêm trọng đến mức bị trầm cảm không? Nhưng hiển nhiên, Khúc Lăng Phong tin lời bác sĩ, còn mời một bác sĩ tâm lí nổi tiếng nhất trong nước đến trị liệu cho tôi. Vị bác sĩ này chỉ hỏi mấy vấn đề nhằm chán, sau đó liệt kê một đồng vấn đề nhằm chán phải chú ý.

Ăn tối xong, Khúc Lăng Phong tự nhiên kéo tôi ngồi xem bộ phim truyền hình vô cùng nhằm chán lúc tám giờ. Tôi nhìn chăm chăm hình ảnh cãi nhau khóc khóc cười cười trên TV, suy nghĩ phiêu du, nghĩ đến giấc mộng thỉnh thoảng làm phiền tôi. Hắn ngồi cạnh nói điều gì đó, tôi đáp lời trong vô thức.

Hắn đột nhiên xoay mặt tôi, nhìn tôi bằng ánh mắt như sắp phun ra lửa, “Em dám thất thần, nói mau, vừa rồi nghĩ cái gì?”

”Không có gì, chuyện công việc thôi.”

”Lúc ở cạnh anh không cho phép nghĩ đến công việc.” Hấn lại xoay mặt tôi về phía màn hình, “Xem TV.”

Tôi im lặng thờ dài, cố gắng tập trung nhớ mặt hai diễn viên chính. Được một chốc, hấn đột nhiên thiếu kiên nhẫn hỏi: “Thấy hay không?”

”Cũng được.” Tôi không biết hấn hỏi thế là có ý gì, đành phải trả lời có lẽ.

”VẬY em cứ xem tiếp đi.” Hấn đứng dậy rời đi.

Tôi cuộn người trên sofa, ngón tay vô thức ấn điều khiển, hình ảnh liên tục thay đổi, nhưng không có kênh nào làm tôi hứng thú. Vứt điều khiển xuống thảm, không biết đụng phải nút gì, hình ảnh chợt lóe, thế nhưng chuyển tới kênh văn nghệ, đang phát tin ngoài lề về nhạc hội mừng năm mới ở Viên.

Tôi ngồi thẳng dậy, bập bõm nghe tin tức, trong lòng chợt nghĩ, nếu có một ngày được ngồi trong đại sảnh màu vàng, nghe tận tai nhạc hội đẳng cấp nhất thế giới ấy thì tốt biết mấy? Được thấy tổng chỉ huy đứng trên bục, nói câu “Chúc mừng năm mới” bằng tiếng Trung Quốc với nhân dân thế giới, tôi nghĩ tôi sẽ rơi lệ. Đáng tiếc, nửa năm sau mới đến nhạc hội, hơn nữa không phải tất cả mọi người đều có cơ hội lấy vé vào cửa, mà lúc ấy đang dịp năm mới, một mình xa nhà đến Viên e rằng không tốt lắm. Ít nhất mẹ tôi sẽ không đồng ý.

Tin tức đã hết, tôi vẫn ngây người nhìn phụ đề phát sau cùng. Một ly sữa đột nhiên chắn ngang tầm mắt, Khúc Lăng Phong đứng trước mặt tôi, nhìn ly sữa, nói: “Uống đi, em sẽ ngủ ngon hơn.”

Tôi nhú mày nhận lấy. Uống một ngụm nhỏ, vị tanh của sữa làm tôi buồn nôn. Tôi đặt ly sang một bên, hấn hờn giận nói: “Uống hết.”

Tôi lắc đầu bịt mũi, rốt cục không nhìn được chạy đến WC nôn hết chỗ sữa vừa uống ra.

Hắn nâng tôi dậy, đưa cho tôi một chén nước, nhíu mày: “Sao lại mẫn cảm với sữa thế?”

Tôi thầm nghĩ: Đâu chỉ sữa? Thịt bò, thịt dê, sữa bò, sữa dê, hễ là thứ có vị tanh tôi đều mẫn cảm, nhưng hắn không bao giờ chú ý.

”Thôi bỏ đi, không cần uống.” Hắn đổ ly sữa, khó được không bắt buộc tôi làm điều tôi không thích.

Ôm tôi trở lại phòng khách, hắn hỏi: “Xem TV nữa không?”

Tôi lắc đầu, khó hiểu thái độ kì lạ của hắn tối nay, Khúc Lăng Phong đã hỏi ý kiến tôi để làm việc bao giờ?

”Muốn ngủ?”

Tôi lại lắc đầu.

”Vậy em muốn làm gì!” Giọng hắn bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

Lòng tôi ôm một tia hy vọng nho nhỏ: “Em muốn đến phòng nhạc.” Bây giờ tôi đang có cảm hứng, có lẽ sẽ viết được gì đó.

”Không được!” Vậy đấy, chưa đến một phút đồng hồ đã lộ ra bộ mặt thật, “Em nên đi ngủ.”

Hoặc do giọng hắn không đủ uy, hoặc do đêm nay tính hắn có vẻ dễ chịu, tôi thế nhưng nghe được chính mình phản bác: “Nhưng bây giờ em không buồn ngủ.”

”Không buồn ngủ?” Hắn nhướn một bên lông mày, “Vậy chúng ta làm chuyện khác.”

Khi tôi chưa kịp phản ứng lại, đã bị hấn đặt lên giường lớn. Hấn đè nặng người tôi, triền miên hôn tôi, khi môi và môi chạm nhau, hấn nói: “Anh sẽ làm em mệt đến mức ngủ hai ngày ba đêm.”

Tôi không ngủ hai ngày ba đêm, nhưng chính xác ở giây phút hấn buông tha tôi, tôi lập tức tiến vào mộng đẹp.

Tôi lại mơ thấy mình biến thành một chú chim, bắt đầu dĩ đi theo tên bạo quân, hấn ra lệnh cho tôi: “Hót đi.” Tôi cất tiếng hót, tuy hay, nhưng lại không che dấu được nỗi đau.

Tên bạo quân tức giận đập vỡ mọi thứ trong tầm với, phần nộ rống to: “Phải làm sao thì mày mới vui vẻ? Phải làm sao thì mày mới cam tâm hót cho tao nghe?”

Tôi rưng rưng nước mắt nhìn hấn, ai oán khẩn cầu: “Thả tôi đi.”

”Không bao giờ! Cả đời mày cũng đừng mơ tao sẽ thả mày!”

”Không bao giờ! Cả đời mày cũng đừng mơ tao sẽ thả mày! Cả đời mày cũng đừng mơ tao sẽ thả mày...” Tiếng hét điên cuồng của bạo quân văng vẳng bên tai. Tôi đột nhiên bừng tỉnh, ngồi bật dậy, mặt trời đã lên cao, đồng hồ báo thức đầu giường chỉ mười giờ, chiếc gối bên cạnh đã không còn hơi ấm, chắc hấn hấn đã đi làm.

Tôi mặc áo ngủ xuống lầu, Tiểu Phương chạy ra từ phòng bếp: “Cô chủ, cô dậy rồi, muốn ăn gì để tôi nấu cho.”

”Không cần, tôi chưa đói.”

”Không được.” Tiểu Phương lắc đầu, “Lúc đi tiên sinh đã dặn phải nấu cơm cho cô, tối về cậu ấy sẽ hỏi tôi.”

Tôi nhắm mắt lại, chịu đựng cảm giác bất lực trong lòng, hiện tại ngay cả quyền bỏ bữa cũng không có nữa sao?

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Tôi ra ngoài lúc khoảng mười hai giờ, vừa chui vào phòng làm việc liên tục hết tất cả xung quanh.

”Chị Thiên Lại, chị Thiên Lại? Chị Thiên Lại!” Tiểu Khang hô to, làm tôi giật mình suýt nữa thì nhảy dựng.

”Sao thế?” Tôi bực bội, “Không thấy chị đang sáng tác à?” Bình thường lúc nhập tâm làm việc, Tiểu Khang sẽ không dám chọc tôi.

”Thấy chứ.” Cô bé mếu máo bĩu môi, “Nhưng mà bạo quân nhà chị gọi điện, em thà chọc chị còn hơn chọc anh ta.”

Trước mặt tôi, Tiểu Khang quen gọi Khúc Lăng Phong là “Bạo quân nhà chị”, phòng làm việc chỉ có hai người, Tiểu Khang phụ trách quản lý tác phẩm của tôi, thu băng ghi âm, bàn công việc với người đại diện của mẹ. Chính mẹ giới thiệu cô bé cho tôi, rất đáng tin cậy.

Khúc Lăng Phong? Sao hử không gọi vào di động? Tôi vừa lấy điện thoại ra nhìn, vừa nói: “Đưa cho chị.”

Trời ạ, hết pin! Chẳng trách hử lại gọi tới phòng làm việc. Lại sắp bị mắng rồi.

Quả nhiên. Tôi mới vừa “Alô” một tiếng, bên kia đã rống to: “Làm cái quái gì vậy? Tại sao không nghe máy?”

”Điện thoại hết pin.” Tôi chột dạ trả lời.

”Ngày hôm qua làm gì? Sao không sạc điện?”

Ngày hôm qua, làm gì thì hẳn rõ hơn tôi chứ, đầu tiên xem TV, sau đó... Hẳn đâu có cho tôi thời gian kiểm tra di động còn pin hay không.

Có vẻ hẳn cũng nhớ tới chuyện này, dịu giọng nói: “Sao chưa về?”

”Về nhà? Bây giờ là mấy giờ?”

”Sáu giờ, lại không để ý thời gian rồi.”

Mới sáu giờ! Hẳn làm sao vậy? Sáu giờ đã coi là muộn? Không tính chuyện xã giao, bình thường hẳn làm việc sẽ không về trước chín giờ tối.

”Chờ ở đây, anh sẽ qua đón em.” Hẳn tắt máy, không cho tôi cơ hội phản đối. Tôi chỉ đành thu dọn đồ đạc, ngoan ngoãn ngồi chờ, miễn để hẳn đến đây rồi vô cớ chen vào công việc của tôi, khiến cả hai đều mất hứng.

Lúc lên xe, hẳn nói: “Bác sĩ viết thực đơn cho em, anh đưa cho Tiểu Phương rồi, sau này đúng bảy giờ tối phải về nhà ăn cơm.”

”Không nhất thiết phải làm vậy...” Nửa câu sau của tôi chết non trước cái nhướn mày của hẳn. Tôi thở dài, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng. Hẳn không giãn mày ra, không biết còn khó chịu điều gì.

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Không biết tại sao, tháng này hẳn yêu cầu rất vô độ, gần như đêm nào cũng tra tấn tôi đến mệt mỏi rã rời, ngả đầu liền ngủ say. Hơn nữa cứ sáu giờ tối là gọi điện bắt tôi về nhà, nếu hẳn không có công việc xã giao, cũng sẽ về cùng ăn cơm tối. Mấy ngày nay tôi đến tháng, hẳn liền nghe nhạc cùng tôi, sau đó ôm tôi đi vào giấc ngủ.

Bóng đèn lại xuất hiện, tôi đứng ở cung điện vàng son rực rỡ, không ngừng hót, hót mãi, hót mãi, đến tận khi tiếng hót trở nên khàn khàn.

”Đủ rồi!” Bạo quân hét lớn một tiếng, xông tới niết tôi trong tay, kích động hô to: “Mày hót thứ quý quái gì vậy? Tại sao mày cứ khóc, tại sao lông mày không rục rở nữa, tại sao tiếng ca của mày không ngọt nữa, tại sao trông mày như sắp chết đến nơi vậy?”

”Đại vương...” Giọng tôi yếu ớt khàn khàn, “Thả tôi đi, thả tôi đi...”

”Không, đừng có mơ!” Bạo quân hét lớn làm mái ngói lưu ly rơi vỡ, “Muốn tao thả mày, trừ khi tao chết!”

”A!” Tôi bừng tỉnh, ngồi bật dậy, toàn thân mướt mồ hôi lạnh.

”Trừ khi tao chết”, giọng nói kiên định như vậy, nét mặt tuyệt tình như vậy, làm tôi nghĩ lại mà vẫn cảm thấy sợ run.

Chỗ nằm bên cạnh đã trống không, tôi xoay người bật đèn bàn, kim đồng hồ chỉ hai giờ sáng, lúc này hăn còn đi đâu?

Tôi xuống lầu để uống nước, phát hiện đèn trong thư phòng còn sáng, cửa không đóng, rón rén bước qua, thấy hăn đang ngồi trước máy tính chuyên tâm làm việc. Tôi vẫn thắc mắc vì sao dạo này hăn có thể tan tâm lúc sáu giờ, chẳng lẽ công ty sắp phá sản? Thì ra là còn làm việc tiếp lúc nửa đêm. Nhưng sao phải làm thế, chỉ để về ăn cơm cùng tôi ư? Chỉ để đón tôi mỗi ngày ư?

Hăn rất chuyên tâm, vậy nên không phát hiện sự tồn tại của tôi.

Tôi đứng hồi lâu, cuối cùng yên lặng trở về phòng ngủ, tắt đèn nằm lên giường, nhưng lăn qua lộn lại mãi không ngủ được. Hăn thích làm gì là chuyện của hăn, tại sao tôi phải trần trọc? Chứng mất ngủ đã lâu không gặp bỗng quay trở lại, tôi đột nhiên phát hiện, đã một tháng nay mình không mất ngủ, một tháng không gặp ác mộng, một tháng không chán ăn, một tháng không vô cớ ngăn người. Tôi mở to mắt nhìn bóng đêm tối đen như mực ngoài cửa sổ, dạ dày bỗng quặn đau, giống như có thứ gì đó lặng lẽ

đâm vào, nhưng trước khi tôi kịp lấy ra, nó đã biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Tôi mở to mắt mãi đến khi hừng đông, nghe tiếng mở cửa phòng liền quay lưng lại, nhắm mắt giả bộ ngủ, nghe thấy hần nhẹ nhàng bước vào, thay quần áo xong, lại đi ra ngoài. Tôi đứng lên, qua khe cửa thấy hần cầm tập tài liệu và laptop ra khỏi thư phòng, lúc xuống lầu còn nói với Tiểu Phương: “Chín giờ gọi cô chủ dậy ăn cơm.”

”Dạ vâng. Tiên sinh không ăn ạ?”

”Không kịp rồi, tôi có cuộc họp vào buổi sáng.”

Tiếng xe hơi dần dần đi xa, tôi vọt tới bên cửa sổ, nhìn theo bóng chiếc BMW màu xám, không hiểu sao chợt nghĩ đến một năm trước lúc đứng chặn chiếc xe này, cõi lòng tuyệt vọng mặc hần nhét mình vào xe. Thời gian trôi mau, thế nhưng đã qua một năm, đã hơn ba trăm ngày, tôi không thể tin được mình vẫn sống an toàn bên cạnh hần. Hần không phần nộ bóp chết tôi, tôi cũng không u uất mà qua đời.

Con người, đôi khi thật sự rất kì lạ.

Tôi mở cửa sổ, để mặc cơn gió đầu thu nhẹ nhàng thổi khô giọt nước mắt bỗng nhiên chảy xuống. Sáu giờ tối lúc hần gọi điện, tôi nói rằng mình đang trên đường về nhà.

Tôi ngoan ngoãn ăn hết bát cơm, tắm rửa xong tự động ngồi vào sofa xem TV, ngón tay liên tục ấn điều khiển, tuy nhàm chán, nhưng vẫn làm bộ như có thể xem được. Hần đứng phía sau nhìn tôi một lúc, sau đó vào thư phòng làm việc. Tôi thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên bị hần quan tâm, cảm giác không được quen lắm. Sắp mười một giờ, tôi nghe trong thư phòng có tiếng động, vội vàng tắt TV đứng dậy. Vừa thấy hần liền giành nói trước: “Anh cứ làm việc đi, em muốn đi ngủ trước.”

Hắn kinh ngạc nhìn tôi, một lúc lâu mới nói: “Anh cũng đang định ngủ.”

”Thế ạ.” Tôi lên giường trước, cuốn chăn kín mít. Hắn ôm tôi từ phía sau, phả hơi vào gáy tôi. Tôi nằm im bất động, giả vờ ngáp một cái.

Hắn dán môi bên tai tôi, hỏi: “Mệt à?”

”Hơi hơi, em muốn ngủ.”

Hắn xoay người tôi lại, cho tôi một nụ hôn mềm mại mà triền miên, sau đó đặt tay lên mắt tôi, nhẹ nhàng nói: “Ngủ đi.”

Tôi cố gắng thở đều, không để đầu óc suy nghĩ gì nữa, không lâu liền mơ mơ màng màng trôi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Tấm đệm hơi nảy lên, hắn đứng dậy, khom người nhìn tôi một lát, xác định tôi không bị đánh thức mới vào thư phòng làm việc. Tôi mở mắt, yên lặng nhìn ánh trăng mờ mờ lung ngoài cửa sổ, mất ngủ một đêm, mà hắn cũng một đêm không rời khỏi thư phòng.

Dần dần, ăn cơm, tắm rửa, xem TV, đi ngủ, trở thành lịch hoạt động mỗi tối của tôi, hắn cũng quay lại thời gian biểu như trước, không gọi điện nhắc tôi về nhà, cũng không về ăn tối cùng tôi. Có nhiều lúc hắn tiệc tùng xã giao trở về, tôi nằm trên giường giả bộ ngủ say. Hắn cũng không đánh thức tôi, nhẹ tay nhẹ chân nằm xuống bên cạnh, không giống trước kia, có hứng thú thì nhất định phải hôn tôi tỉnh dậy, triền miên không ngắt.

Có thể gần đây hắn có dự án lớn, đi sớm về muộn, lúc về nhà tôi đã ngủ, lúc đi làm tôi còn chưa thức dậy. Đến hôm nay, đã là ngày thứ tư chúng tôi không nói chuyện. Đêm khuya, tôi nghe thấy tiếng ô tô tắt máy, giống như mọi lần, tôi bắt đầu giả bộ ngủ. Phần giường bên cạnh lún xuống, lưng tôi không thể tránh đụng vào người hắn, hắn nhẹ nhàng vuốt vai tôi, hơi thở nóng rực phả vào tai, tôi ngửi thấy mùi rượu, chứng tỏ đêm nay hắn uống không ít. Hắn luồn tay vào trong chăn, trượt trên người tôi, chạm đến bụng tôi, đôi môi nóng cháy còn ngậm lấy vành tai của tôi. Tôi run lên, không

thể làm bộ thờ ơ, đành phải giả vờ xoay người, tránh né nụ hôn của hắn, tựa đầu trước ngực hắn, lẩm bẩm nói: “Ngứa quá.” Mơ màng như nói mê.

Hắn cứng người lại, không hề nhúc nhích, giống như sợ đánh thức tôi, thật lâu sau mới thả lỏng, hôn lên đỉnh đầu tôi, thở dài một tiếng, ôm chặt tôi đi vào giấc ngủ. Tiếng thở dài ấy cứ quanh quẩn bên tai, tràn ngập buồn bã thất vọng khó nói thành lời. Tại sao hắn thất vọng? Bởi vì không có lý do quát mắng tôi? Bởi vì không thể thỏa mãn nhu cầu sinh lý? Mà tôi giả vờ ngủ để làm gì? Chính tôi cũng không rõ nữa, không muốn làm phiền hắn, hay muốn chuốc phiền toái về cho mình? Có lẽ là cả hai.

Rất nhiều chuyện tôi không muốn nghĩ sâu, rất nhiều cảm giác tôi không muốn làm rõ. Là chim, chắc chắn sẽ có ngày phải bay đi, đó là thiên tính, con người không thể làm trái được.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Sáng sớm, trước khi rời nhà hắn có dặn: “Hôm nay đừng đi làm, mười giờ anh sẽ chờ em ở chỗ bác sĩ Hồ, anh ta sẽ khám lại cho em.”

”À... Thật ra em đi một mình cũng được. Em vẫn còn nhớ mặt bác sĩ.”

”Anh nói chờ thì sẽ chờ, em dám muộn một phút thử xem.”

Tôi nhàn nhạt liếc hắn một cái, yên lặng gật đầu.

Hắn nâng cằm tôi lên, trầm giọng nói: “Nói với anh là em sẽ đến đúng giờ.”

Tôi máy móc lặp lại như một con vẹt: “Em sẽ đến đúng giờ.”

Hắn nghiêm túc nhìn tôi thật lâu, nghi ngờ như sờn mày, “Dạo này em quá nghe lời, nói cho anh biết tại sao.”

”Không có gì.” Tôi đón nhận ánh mắt của hắn, “Chắc em quen vậy rồi, cũng có thể vì anh không làm khó em nữa.” Tôi biết nếu đánh trống lảng, mọi chuyện sẽ càng phức tạp hơn.

Hắn buông tôi ra, khoanh tay trước ngực nói: “Đó là một thói quen tốt. Nhưng mà...” Hắn cúi người, “Ngày anh thả em còn xa lắm, tốt nhất đừng có ý đồ gì.”

Tôi đứng dậy đi vào phòng vệ sinh, bình tĩnh đáp: “Ở trước mặt anh, em nào có ý đồ gì được?”

”Thế thì tốt.”

Tôi nghe thấy hắn mở cửa ra ngoài, nhìn cô gái tái nhợt trong gương, tôi im lặng tự hỏi: “Tôi có ý đồ gì? Chẳng lẽ trong tiềm thức, tôi đang đợi hắn thực hiện lời hứa, chờ tôi hoàn toàn khuất phục sẽ thả tôi tự do? Phải không? Tôi đã nghĩ như vậy ư?”

Tôi ngâm mặt xuống làn nước lạnh buốt, muốn đóng băng những suy nghĩ hỗn loạn, ngẩng đầu lên, cô gái trong gương đầu tóc rối bù, khuôn mặt ướm đẫm, ánh mắt bất lực mà mịt mờ.

YÊU ANH, KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CỰ TUYỆT

Mèo Máu

dtv-ebook.com

Chương 6: Nụ cười bạc triệu

Bác sĩ Hồ cầm bài test trắc nghiệm, hoang mang hỏi: “Có thật là ngày nào cô cũng ăn theo thực đơn của tôi và đi ngủ đúng giờ không?”

”Thật ạ.” Tôi chột dạ trả lời, mặc dù phần lớn thời gian vẫn mất ngủ và gặp cơn ác mộng kia.

”Không thể thế được?” Anh ta nhăn mặt.

”Sao?” Khúc Lăng Phong hỏi, “Hiệu quả không tốt à?”

”Không chỉ là không tốt, sức chịu đựng tâm lý của cô ấy còn giảm xuống, nghiêm trọng hơn là, cơ thể cũng yếu đi. Cứ tiếp tục như vậy, rất khó nói sẽ có hậu quả gì.”

”Là sao?” Khúc Lăng Phong đập bàn đứng dậy, “Mọi người nói anh là bác sĩ tâm lý tốt nhất nước tôi mới đến tìm anh, nếu không chữa khỏi, tôi cam đoan sau này anh sẽ không hành nghề được nữa!”

”Anh Khúc.” Bác sĩ Hồ ngồi xuống, không hề hoảng sợ, “Không tin tôi thì đừng đến tìm tôi, đã tìm tôi thì phải tin tưởng tôi, nếu không chữa khỏi, không cần anh nói, tự tôi sẽ xếp đồ về quê làm ruộng với bố mẹ. Vấn đề mấu chốt ở chỗ, cô gái này không chịu hợp tác với tôi, đừng nói là bác sĩ, ngay cả thần tiên cũng không cứu được người thiếu ý chí sinh tồn.”

”Anh nói cái quái gì vậy?” Khúc Lăng Phong giơ nắm đấm lên như muốn đánh người.

”Đừng!” Tôi vội vàng kéo hăn, lắc đầu, “Đừng đánh.”

”Đi!” Hăn nổi giận dùng dùng kéo tôi, “Đi chỗ khác!” Bác sĩ Hồ gọi với theo phía sau: “Tôi nghĩ anh nên nói chuyện thẳng thắn với cô ấy thì hơn, nếu không tìm bao nhiêu bác sĩ cũng thế thôi.”

Khúc Lăng Phong xanh mặt, nắm chặt tay tôi, lúc ra khỏi phòng khám của bác sĩ Hồ còn đá bay thùng rác cạnh cửa, đụng vỡ cửa kính cuối hành lang. Trời ạ! Khoảng cách ít nhất là hai mươi mét, may mắn cái chân này không đá vào người tôi.

Hăn thô lỗ đẩy tôi vào xe, giẫm chân ga, xe lao nhanh ra ngoài, kim tốc độ liên tục chuyển động, chưa đầy hai mươi giây đã vượt qua 120km/h. Ngoài cửa sổ xe, cảnh vật lao vun vút về phía sau, tôi không nhìn rõ được vật gì, cơ thể rơi vào trạng thái siêu tốc, phản ứng còn sót lại duy nhất chính là run rẩy cài dây an toàn.

Hăn đột nhiên quay sang nhìn tôi, mỉm cười quái dị, giọng nói lạnh lùng: “Cài làm gì? Em muốn chết cơ mà? Để anh giúp em, có người vĩ đại như anh làm yên ương đồng mệnh, cho dù xuống suối vàng cũng sẽ không cô đơn, nói xem, em nên cảm ơn anh đúng không?”

Tôi run rẩy đáp: “Mong anh nhìn đường cho.”

”Nhìn đường hay ho gì? Nhìn em còn thích hơn, nhìn em một năm cũng chưa thấy đủ, bây giờ cùng chết, tương lai cùng đầu thai, để kiếp sau anh được nhìn em tiếp!”

”Xe, a!!!” Tôi thét chói tai, thân xe lướt qua một chiếc xe tải hạng nặng, tôi gần như thấy được gương mặt vạm vỡ của tài xế.

Nhưng Khúc Lăng Phong lại cười ha hả, nhấn chân ga, vượt đèn đỏ hai lần, xe mô-tô cảnh sát bị hấn bỏ xa phía sau.

”Khúc Lăng Phong!” Tôi hét lên, “Anh điên rồi!”

”Anh rất tinh táo.” Hấn xoay tay lái, “Anh biết phía trước là đường cao tốc, được phép lái xe trên 200km/h, sẽ còn kích thích hơn.” Nói xong, xe đã lao lên đường cao tốc.

Tôi nhìn chăm chăm đồng hồ tốc độ, xem chiếc kim đã vượt qua số 180, và còn đang chạy tiếp. Tinh thần căng thẳng tận cùng, giống như giây tiếp theo sẽ hoàn toàn sụp đổ.

”Khúc Lăng Phong...” Giọng tôi lúc này còn khó nghe hơn cả giọng vịt bầu, “Xin anh đấy, dừng lại đi.”

”Em sợ?” Hấn hừ lạnh, “Em muốn chết cơ mà?”

”Em chưa từng nói em muốn chết!” Tôi gào đến khàn cả giọng, “Ông bác sĩ chết tiệt kia nói hươu nói vượn!”

”Thật không?” Hấn nghiêm túc nhìn tôi, nhưng vẫn nhấn chân ga.

”Thật thật thật!” Tôi gật đầu lia lịa.

”Tốt lắm, để tăng độ tin cậy, hôn anh một cái.”

”Anh dừng lại thì hôn mấy cái cũng được!”

”Lại không ngoan nữa rồi, bảo anh làm sao tin em được?!” Hấn lại nhấn chân ga, xe càng lao nhanh hơn.

Tôi run rẩy như người, hôn lên má hấn, dùng giọng điệu hèn mọn nhất trong cuộc đời hỏi hấn: “Đã được chưa?”

Tiếng phanh xe chói tai vang đến tận chân trời, xe trượt một đoạn dài trên đường cao tốc rồi mới dừng lại, dây an toàn thắt chặt khiến toàn bộ không khí trong ngực tôi như bị đẩy hết ra. Tôi còn chưa kịp hít thở, nụ hôn mãnh liệt của hắn đã ập tới! Tôi xụi lơ mặc hắn điên cuồng chà đạp. Nụ hôn này như muốn hút lấy linh hồn tôi, đến tận khi tôi sắp ngạt thở vì thiếu không khí, hắn mới thoáng dừng lại, đôi môi vẫn dán lấy môi tôi, gằn từng chữ: “Nhớ kỹ lấy, cho dù em chết, cũng không trốn được anh đâu.”

Tôi hỗn loạn gật đầu.

”Còn nữa, đừng để anh nghe thấy em lại nói những lời thô tục.”

Tôi gật đầu, bây giờ dù hắn nói gì tôi cũng sẽ gật đầu, tâm trí tôi đã hoàn toàn không thể suy nghĩ, tầm mắt lúc sáng lúc tối.

Gió lạnh phả vào mặt. Hắn ôm tôi bằng vòng tay ấm áp, vô số nụ hôn rơi xuống mái tóc, vầng trán, đôi mắt và vành tai của tôi. Hơi thở quen thuộc, bờ môi quen thuộc, vòng tay quen thuộc, nụ hôn quen thuộc, đang ôm tôi là người đàn ông mà cả đời tôi không thể quên được, cũng không thể trốn thoát.

Lông mi run lên, nhưng đôi mắt không muốn mở, cơ thể tôi vẫn còn run rẩy vì nguy hiểm vừa rồi, trái tim đập dồn dập vì những lời tàn nhẫn của hắn.

Hắn ôm chặt tôi vào lòng, khẽ lắc lư, như đang dỗ đứa trẻ không chịu ngủ, giọng nói trở nên rất nhẹ nhàng: “Thiên Lại, trừ tự do ra, em muốn gì anh cũng cho em được.”

Tôi hơi nghiêng đầu, tránh hơi thở nóng cháy của hắn. Chính hắn cũng hiểu, trừ tự do ra, tôi không muốn gì hết.

Hắn không để tôi trốn tránh, gác cằm lên đầu tôi, thì thào lặp lại: “Đừng làm anh bực, anh không bực, sẽ không làm em tổn thương.”

Có lẽ đây là lời yếu đuối nhất hẳn từng nói.

Chậm rãi mở mắt ra, hẳn ôm tôi ngồi ở ven đường, phía dưới là vực sâu thăm thẳm, chỉ cần nhích thêm chút nữa, cả hai sẽ ngã xuống vực, từ nay về sau không còn phiền não và dây dưa nhau. Hẳn không nhìn tôi, ánh mắt hướng về phương xa, không biết đang nghĩ gì, liệu có giống tôi không?

Rất kì lạ, dường như giây phút nào tôi cũng nghĩ đến cái chết, nhưng khi thật sự đối mặt với nó, tôi lại hoảng sợ, yếu đuối, nhu nhược đầu hàng. Mà hẳn, lúc nào cũng tràn ngập ý chí chiến đấu cho cuộc sống và tương lai, vậy nhưng lúc đối diện tử vong lại lạnh nhạt, thản nhiên, không hề luyến tiếc.

Tôi và hẳn, rốt cục ai muốn chết, còn ai sợ chết?

Hẳn vẫn ôm tôi, khẽ lắc lư, để mặc cơn gió thu mát mẻ thổi qua, giống như sẽ ngồi như vậy cả đời. Tôi buồn cười nghĩ, liệu người qua đường có cho rằng chúng tôi là đôi tình nhân sắp tự tử không nhỉ?

Xe cảnh sát đến, người cảnh sát già nhìn lốp xe bị hỏng hoàn toàn, không ngừng lắc đầu tiếc nuối, “Có tiền cũng đừng phá vậy chứ, BMW đấy!”

Khúc Lăng Phong lạnh mặt ôm tôi vào xe cảnh sát, lấy chứng minh thư và danh thiếp ra, lạnh lùng nói: “Hóa đơn phạt gửi đến công ty, xe gọi người kéo sau, bây giờ đưa chúng tôi về nhà trước.”

Anh cảnh sát trẻ giận dữ nói: “Cậu nghĩ chúng tôi là xe tắc xi à? Có tiền thì giỏi lắm chắc?”

Người cảnh sát già kéo tay anh ta lại: “Đừng lắm miệng, cậu ta chính là kiểu người có tiền thì rất giỏi đấy, lái xe đi.”

Người nông cuồng thì vĩnh viễn cũng nông cuồng, tôi bất hạnh cỡ nào mới bị kẻ nông cuồng như hẳn chiếm đoạt, trừ phục tùng ra, tôi còn làm gì được nữa?

Hai mươi tư giờ sau, tôi ngồi trên đúng chiếc ghế cũ, trong đúng căn phòng cũ của ngày hôm qua.

Bác sĩ Hồ tùm tùm hỏi: “Nói chuyện với cô ấy xong rồi hả?”

Khúc Lăng Phong gật đầu, sắc mặt không tốt lắm.

”Vậy mời anh tránh mặt một lát, tôi muốn bắt đầu bây giờ.”

Hắn trừng mắt nhìn bác sĩ Hồ, sau đó ngồi xổm xuống, nắm chặt hai tay tôi, thân thiết nhìn tôi: “Hứa với anh, em sẽ hết sức phối hợp với bác sĩ.”

Tôi thở dài đáp: “Vâng.”

Hắn đứng lên, ra tới cửa lại lo lắng liếc nhìn tôi một cái.

Chờ hắn đóng cửa lại, bác sĩ Hồ đi vòng ra trước, ngồi lên bàn, đối diện với tôi, búng ngón tay: “Được rồi, chúng ta bắt đầu, trước tiên nói về gã cường hào vừa đi ra khỏi cửa, theo tôi đoán, cậu ta không phải chồng cô, cũng không phải bạn trai của cô?”

”Gã cường hào”? Bác sĩ Hồ dùng từ rất chính xác, tôi nghe từ này mà không khỏi mỉm cười.

”Chà chà!” Anh ta khoa trương kêu lên, “Tôi biết tại sao gã cường hào kia lại say đắm cô đến thế rồi, lúc cô mỉm cười, thật sự có thể dùng câu "Một cười trăm vẻ thiên nhiên; Sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son" để hình dung.”

Tôi dần thấy có thiện cảm với anh ta, “Lúc nào anh cũng khen bệnh nhân của mình thế à?”

”No, no, no, với người bệnh có khuynh hướng tự kỷ, tôi thường nói: Bà nội tôi còn đẹp hơn cô.”

Tôi lại bị anh ta chọc cười, “Anh hài hước thật đấy”.

”Tôi đoán gã cường hào kia không hiểu thế nào là hài hước.” Bác sĩ Hồ lại chuyển đề tài về Khúc Lăng Phong.

Tôi trầm mặc.

”Xem ra cô không muốn nhắc tới cậu ta, nhưng cô Đông, cô phải hiểu, nếu muốn khỏi bệnh, cậu ta là mấu chốt. Chắc cô đã từng nghe "tâm bệnh thì cần tâm dược" rồi phải không? Cậu ta là tâm bệnh của cô, cũng là tâm dược của cô.”

Tôi cười khố, “Bác sĩ tâm lý đều có trực giác nhạy bén thế sao?”

”Đương nhiên, nếu không thì sao có tư cách làm bác sĩ tâm lý, sao lấy được chứng chỉ hành nghề? Bây giờ, cô đã sẵn lòng nói chưa?”

”Chẳng phải anh nên dẫn dắt người bệnh từng bước hay sao?”

”Không sai, nhưng với những trường hợp nhẹ, tôi hay chọn cách đi thẳng vào vấn đề, vừa tiết kiệm thời gian, vừa có hiệu quả cao.”

”Trường hợp nhẹ? Hôm qua anh nói tôi rất nghiêm trọng cơ mà?”

Anh ta nở nụ cười, “Không nói vậy, làm sao cậu Khúc lo lắng cho cô được? Tôi muốn cho cậu ta một cơ hội thể hiện.”

”Thể hiện cái đầu anh!” Tôi tức giận ngồi bật dậy, “Anh có biết chỉ một câu nói ấy mà tôi suýt bị hại chết không?”

”Không nghiêm trọng thế chứ?” Anh ta nhảy xuống khỏi bàn, hiển nhiên bị giật mình vì thái độ của tôi.

”Hắn nhét tôi vào xe thể thao, phóng gần 200km/h, anh nói đã nghiêm trọng chưa?”

”Trời ạ!” Anh ta vỗ trán, “Chính cậu Khúc mới là người cần gặp bác sĩ tâm lý, chưa thấy ai ngốc như vậy, thể hiện tình yêu bằng cách ấy hay sao?”

”Anh nói cái gì?” Tôi cắt lời.

”Cái gì là cái gì?”

”Anh nói thể hiện cái gì?” Tôi hỏi lại một lần.

”Thể hiện tình yêu!” Anh ta khẳng định nói, “Cậu Khúc yêu cô.”

”Anh lại đang khoe khoang khiêu hài hước của mình đấy à?”

”Cô Đông.” Anh ta khoanh tay, “Đừng coi thường ánh mắt chuyên nghiệp của bác sĩ tâm lý, ai có mắt đều thấy được cậu Khúc yêu cô.”

Tôi lại ngồi xuống ghế, lắc đầu nói: “Trò đùa này không vui chút nào.”

Anh ta vỗ tay một cái: “Tìm được điểm mấu chốt rồi! Tại sao cô không tin cậu Khúc yêu cô?”

”Tôi không có lý do gì để tin.”

Anh ta nhú mày, vuốt cằm. Nhìn tôi một hồi lâu, sau đó thong thả khẳng định: “Lúc trước, hai người gặp nhau trong hoàn cảnh không vui.”

Tôi trầm mặc.

”Tôi đoán, cô chưa cùng tâm sự với ai về chuyện cậu Khúc có yêu mình hay không.”

Tôi tiếp tục trầm mặc.

”Vậy cho tôi hỏi, cô yêu cậu ta không?”

Tôi dứt khoát lắc đầu.

”Cô Đông, xin hãy ngẩng đầu lên nhìn tôi.”

Tôi nghe lời ngẩng đầu, anh ta có một đôi mắt sáng ngời, ôn hòa mà trí tuệ, dường như có thể nhìn thấu tâm hồn người khác. Không giống đôi mắt của Khúc Lăng Phong, thâm trầm mà hung ác.

”Bây giờ, nhìn vào mắt tôi và trả lời tôi, cô có yêu cậu Khúc chút nào không?”

Tôi chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Anh ta thở dài: “Được rồi, hôm nay chúng ta nói đến đây thôi, tôi sẽ bảo y tá sắp xếp lịch hẹn cho cô, từ nay cô sẽ là bệnh nhân cố định của tôi, lần sau cô tới, hy vọng tôi sẽ được nghe về lần đầu tiên hai người gặp mặt. Nhưng tôi có một lời đề nghị, tốt nhất cô nên tìm vài người quen chung của hai người, hỏi họ xem cậu Khúc có yêu cô không. Với lại, thử nhìn nhận những hành vi của cậu ta từ một góc độ tích cực, đừng hình thành bản năng bài trừ, tôi cam đoan cô sẽ cảm thấy cuộc sống không khổ sở như trước.”

Tôi đứng lên, không nói một lời.

”Tạm biệt cô.” Anh ta mỉm cười, “Cô cũng nên nói tiếng "cảm ơn", hoặc là "hẹn gặp lại" với bác sĩ của mình chứ nhỉ?”

Tôi khó được hài hước đáp: “Tôi trả tiền cho anh rồi còn gì?”

”Chà.” Anh ta vỗ ngực, “Thực tế quá. Nhưng này người đẹp, coi như tôi nhờ cô, đừng mang bộ mặt đưa đám ấy ra ngoài, nếu không gã cường hào kia sẽ đập hỏng cổng bệnh viện mất.”

Tôi mỉm cười, nghĩ thầm rằng: Làm bạn gái của người này, nhất định rất hạnh phúc.

Tôi mới vừa mở cửa, Khúc Lăng Phong đã tiến tới, thân thiết hỏi: “Thế nào?”

Bác sĩ Hồ nói vọng ra: “Cậu Khúc, trị liệu tâm lý không phải mô ngoại khoa, không có kết quả nhanh thế đâu!”

Khúc Lăng Phong đóng sầm cửa, kéo tay tôi nói: “Đi thôi. Trông chẳng khác gì tên vô lại, không hiểu sao lại nổi tiếng thế.”

Tôi đột nhiên đáp: “Tốt lắm, trị liệu rất được.” Tôi không biết tại sao lại nói như vậy, là biện hộ cho bác sĩ Hồ, hay là vì muốn Khúc Lăng Phong yên tâm?

Vừa lên xe, điện thoại của hã liền vang, hã nghe máy: “Tôi biết, sắp đến rồi, cậu lo giúp tôi trước đi.”

Tôi hỏi: “Anh bận lắm à? Em đi tắc xi cũng được.”

Hã vứt điện thoại, thiếu kiên nhẫn đáp: “Ngồi cho vững.”

Tốc độ xe lên gần 100km/h, nét mặt hã có vẻ nặng nề, nhưng không giống tức giận, mà hình như tôi cũng không chọc tới hã. Tới cửa biệt thự, hã để tôi tự xuống xe, sau đó nhanh chóng quay đầu xe, phóng đi như bay.

Tôi chợt nghĩ đến lời khuyên của bác sĩ Hồ...

”Thử nhìn nhận những hành vi của cậu ta từ một góc độ tích cực.”

Hã không cho tôi đi tắc xi, là vì lo lắng cho sự an toàn của tôi?

★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★

Đêm đã khuya, tôi lên giường lúc mười một giờ như thường lệ, chú ý động tĩnh ngoài cửa sổ, chuẩn bị giả bộ ngủ bất cứ lúc nào. Điểm khác biệt

chính là, đêm nay ngủ không được, không phải vì sợ gặp ác mộng, mà là vì suy nghĩ những lời của bác sĩ Hồ.

Khúc Lăng Phong yêu tôi? Thật vậy chẳng? Khúc Lăng Phong thật sự yêu tôi? Sao hắn lại yêu tôi được? Sao hắn có thể làm những việc độc ác với người mình yêu như vậy được?

Nhiều lúc, tôi thậm chí không dám nhớ lại những chuyện đã xảy ra từ bữa tiệc sinh nhật của Lăng Vân đến ngày gặp Khúc Lăng Phong trong nhà hàng, đó là cơn ác mộng của tôi, vĩnh viễn tra tấn tôi, không biết ngày nào mới là điểm kết thúc. Tôi thử nhớ lại cuộc sống sau khi ở cùng với hắn: Hắn vẫn độc đoán chuyên quyền, không cho tôi thời gian tự do, không để ý cảm xúc của tôi, muốn chiếm mọi sự chú ý của tôi, thậm chí muốn chiếm luôn những suy nghĩ trong từng giây từng phút. Tại sao? Tính sở hữu đến mức điên cuồng của một người đàn ông dành cho một người phụ nữ có nghĩa là gì?

Nhớ ngày hắn công tác từ nước ngoài trở về, chỉ vì tôi quên chờ, hắn đã tức giận ném tôi vào bồn tắm, sau đó lại cẩn thận chăm sóc cho cổ tay bị thương của tôi, thậm chí vào thời khắc kích tình nhất cũng không quên mất. Nhưng nếu đã vậy, tại sao lúc ném tôi lại không nghĩ việc đó sẽ làm tôi bị thương?

Sau đó là ở Tân Thành, hắn không để ý nguyện vọng của tôi, bắt tôi cùng đi tàu lượn, đến khi tôi té xiui lại lo lắng cuống cuồng, ngồi trông bên giường bệnh hai ngày, đến lúc tôi tỉnh lại mới yên tâm đi ngủ. Nhưng nếu đã vậy, tại sao lúc ở khách sạn lại không chú ý rằng tôi không được khỏe?

Bác sĩ yêu cầu tôi ăn cơm đúng giờ, hắn liền mạnh mẽ cắt ngang công việc của tôi, về dùng bữa cùng tôi; Bác sĩ nói tôi suy nhược thần kinh cần ngủ nhiều, hắn liền dùng tình ái tra tấn tôi đến không thể mất ngủ; Bác sĩ nói tôi thiếu ý chí sinh tồn, hắn liền dùng cái chết để uy hiếp tôi muốn sống.

Người đàn ông này, những hành động ngang tàng của hắn có nghĩa là gì? Yêu ư? Buồn cười! Nếu đây là yêu, vậy chẳng phải những người bị yêu trên thế giới đều sẽ thê thảm giống tôi?

Không có danh dự, không có không gian, không được là chính mình.

Tôi hỗn loạn suy nghĩ, thế nhưng không chú ý tới hắn đã trở lại, lúc hắn đẩy cửa vào, tôi muốn vờ ngủ cũng không còn kịp rồi. Tôi đứng dậy, giả bộ khàn giọng nói: “Em khát quá, phải xuống lầu uống nước.”

Hắn gật đầu, cởi cà vạt và áo khoác, chui lên giường, có vẻ vô cùng mệt.

Khi tôi trở về, hắn vẫn giữ nguyên tư thế cũ, giống như đang ngủ. Cặp tài liệu để dưới chân, laptop ném trên sofa, hắn rất coi trọng chiếc laptop này, mỗi lần trở về đều vào thư phòng cất trước, hắn nói, trong đó có những thứ quan trọng bằng cả công ty. Đã xảy ra chuyện gì? Công việc của hắn không thuận lợi ư? Tôi chưa từng quan tâm hắn, hắn cũng chưa từng khác thường như vậy.

Tôi đến cạnh giường, cẩn thận bước lên, nằm sang bên cạnh, hắn đã chiếm gần hết diện tích, mà tôi không muốn chạm vào hắn, cũng chỉ đành chịu thiệt thòi bất động, nếu không chỉ cần vừa nghiêng người là sẽ ngã xuống.

Nằm một lúc, hắn đột nhiên rầu rĩ mở miệng: “Thiên Lại, em ngủ chưa?”

Tôi thấy giọng hắn buồn bã, có chút không đành lòng, bất giác nói: “Chưa.”

”Hát cho anh nghe đi.” Giọng điệu không phải cầu xin, cũng không phải mệnh lệnh, mà khát vọng không nói thành lời.

Tôi nhẹ nhàng hỏi: “Hát cái gì?”

”Gì cũng được, chỉ cần em hát là được.”

Tôi nghĩ nghĩ, bắt đầu thấp giọng ngâm nga: “Tròn tròn, tròn tròn, là ánh trăng. Dẹt dẹt, dẹt dẹt, là cuốn sách năm tháng. Ngọt ngào, ngọt ngào, là nụ cười của anh, phải chăng đã tới lúc mỗi người một ngã...” Cảm giác được người hấn run mạnh lên, nhưng không cắt lời tôi.

Chỉ đến khi hát lại câu “Phải chăng đã tới lúc mỗi người một ngã”, hấn đột nhiên duỗi tay kéo tôi vào lòng, hôn tôi hết sức triền miên, đồng thời cởi cúc áo ngủ của tôi.

Tôi đối diện với mắt hấn, nơi đó có uể oải, có khủng hoảng, cũng có ngọn lửa nóng cháy. Tôi rất muốn hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, nhưng chung quy không lên tiếng, chỉ yên lặng luồn tay vào tóc hấn, thừa nhận cuộc hoan ái của hấn.

Lần đầu tiên tôi cảm giác được, thứ hấn tìm kiếm trên người tôi không phải tình dục, mà là an ủi.

Lúc này đây, tôi là mưa phùn, còn hấn là ngọn cỏ đang khát, mưa phùn rơi xuống, ngọn cỏ trút đi những phiến lá vàng, vươn ra lá non xanh mướt. Bây giờ tôi mới biết, thì ra làm tình cũng có thể dịu dàng như vậy.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, hấn gối đầu lên ngực tôi, đan xen mười ngón với tôi, bất động không nói. Tôi biết nhất định đã xảy ra chuyện gì, nhưng hấn không chủ động kể, tôi cũng không biết hỏi từ đâu. Tôi và hấn, cho tới bây giờ đều là hấn nắm quyền chủ động. Qua rất lâu, hấn chuyển đầu xuống gối, đôi mắt lại hiện ra u buồn, hấn buông tay ra, vuốt ve mái tóc ẩm mồ hôi của tôi, hôn lên thái dương tôi: “Ngủ đi.” Tôi yên lặng nhìn hấn, muốn nói lại thôi.

Hấn ôm tôi vào lòng, giữ nguyên một tư thế, thì thầm bên tai tôi: “Không sao, chỉ là rắc rối nhỏ thôi, đã không sao rồi.”

Lòng tôi run lên, ghé sát vào ngực hần. Khó được, hần thế nhưng biết tôi muốn hỏi điều gì.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Nếu tổn thất mười triệu gọi là rắc rối nhỏ, tôi thật không biết cái gì mới tính là rắc rối lớn. Tôi ít khi đọc tin kinh tế, những thứ liên quan đều do Tiểu Khang lải nhải bên tai vài lần mới nhớ kỹ. Vậy nên lúc bác sĩ Hồ đưa tờ báo Tài chính và Kinh tế cho tôi, tôi cảm thấy khó hiểu.

”Đọc tiêu đề đi, tin tức kinh tế chấn động nhất ba ngày qua, không xem rất phí.”

Đây là lần thứ ba tôi đến trị liệu, lần trước đã kể sơ qua chuyện gặp Khúc Lăng Phong mười ba năm trước, bác sĩ Hồ chỉ thản nhiên nói một câu: “Quan hệ của hai người nhạy cảm thật.”

Anh ta là bác sĩ, làm việc gì cũng có mục đích, vậy nên tôi cầm xem, không ngờ đọc xong ngây ngẩn cả người.

Tiêu đề có mấy chữ to: Danh hiệu “Tướng quân bất bại” trên bàn hiệp nghị đã sụp đổ.

Nội dung đại khái là, kế hoạch hợp tác giữa tập đoàn Phong và công ty IDK của Mĩ thất bại vì Khúc Lăng Phong đến muộn một giờ trong ngày ký hợp đồng. Phía Mĩ cho rằng, một người lãnh đạo không tôn trọng thời gian sẽ không là một đối tác tốt. Kế hoạch được chú ý này vốn đã thương lượng gần nửa năm trời, gần đây tập đoàn Phong phải trình ra ba bản kế hoạch trong một tháng mới thúc đẩy được ký kết.

Thất bại lần này, đánh đổ danh hiệu “Tướng quân bất bại” trên bàn hiệp nghị của Khúc Lăng Phong, theo ước tính, tập đoàn Phong tổn thất ít nhất mười triệu tệ. Phía dưới phân tích ảnh hưởng đến thị trường chứng khoán, vài ý kiến của người trong nghề, và cả dự đoán về giá cổ phiếu của tập

đoàn Phong. Tôi không hiểu, cũng không còn hứng đọc tiếp, ánh mắt chỉ dừng lại ở dòng chữ “Khúc Lăng Phong đến muộn một giờ trong ngày ký hợp đồng”.

Bác sĩ Hồ thân nhiên nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm, sáng hôm đó cậu Khúc luôn ngồi ngoài cửa chờ cô.” Tôi đặt báo xuống, hai tay ấn huyết thái dương, “Anh muốn nói gì?”

”Tôi nghĩ tôi không cần phải nói gì hết.”

”Đây là nội dung trị liệu hôm nay?”

”Không.” Bác sĩ Hồ ngồi lại ghế làm việc, “Theo tiến độ cũ, cô nên kể với tôi về chuyện mười hai năm sau.”

Tôi tựa vào sofa, bắt đầu hồi tưởng, kể về buổi tối Khúc Lăng Phong nói muốn đến phòng Thiên Kiều.

Ánh mắt bác sĩ Hồ sáng quắc nhìn tôi, cười nói: “Cô Đông, cô thật đặc biệt, đặc biệt đến mức khiến người ta liếc mắt một cái là đã yêu.”

Tôi cười nhẹ: “Khiếu hài hước của anh lại phát tác?”

Anh ta lắc lắc ngón tay, “Tôi nói thật, nếu không phải bác sĩ tâm lý của cô, chỉ sợ tôi đã phải lòng cô.”

”Dù anh nói thật hay đùa, tôi cũng rất cảm ơn vì lời khen này.”

Anh ta nháy mắt mấy cái, “Đừng khách sáo.” Sau đó đứng lên: “Tặng cô một câu: Nếu người đàn ông trúng tiếng sét ái tình, họ thường biểu hiện hành vi chiếm hữu rất mạnh, nhất là đàn ông không tin vào tình yêu. Có cơ hội cô nên hỏi cậu Khúc xem có tin tiếng sét ái tình hay không. Tôi nghĩ, cậu ta sẽ cho rằng đó là điều chó má.”

Tôi tin Khúc Lăng Phong sẽ trả lời như vậy, thậm chí trước mắt tôi còn hiện ra nét mặt khinh miệt của hắn lúc nói ra hai từ “Chó má”.

Trên đường trở về, tôi không thể giữ bình tĩnh, chẳng trách tối hôm đó hắn lại mồm đến vậy. Tôi không biết danh hiệu “Tướng quân bất bại” thực hư thế nào, nhưng tôi biết hắn rất thành công, rất nhiều tiền, rất nổi tiếng, sai lầm kiểu này chắc chắn sẽ ảnh hưởng không tốt tới tương lai của hắn. Chỉ vì đưa tôi về mà đánh mất kế hoạch hợp tác lớn, có đáng không? Rốt cuộc đầu óc Khúc Lăng Phong đã nghĩ gì vậy?

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Tôi liên tục suy nghĩ vẫn vơ, vậy nên suýt chút nữa bị tai nạn.

Khúc Lăng Phong trở về đúng lúc Tiểu Phương bôi thuốc cho tôi. Hắn bước dài xông tới, cầm khuỷu tay tôi lên, hỏi: “Sao lại thế này?”

Tôi đáp như không có việc gì: “Chút chuyện ngoài ý muốn thôi.”

”Chết tiệt, anh hỏi sao lại thế này?”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Tại em lái xe không cẩn thận, đâm vào thanh chắn ven đường.”

Hắn lấy thuốc từ tay Tiểu Phương, nặng lời chỉ trích: “Hồn vía em để đi đâu? Anh mới không đi cùng một lần em đã bị tai nạn, từ ngày mai không cho phép lái xe, anh sẽ bảo Giang Đào tìm tài xế!”

Không phải chứ? Việc trầy da nghiêm trọng đến mức tước đoạt quyền lợi lái xe của tôi?

”Chỉ là ngoài ý muốn thôi, em cam đoan sau này sẽ không thế nữa.”

”Không được!” Hắn từ chối thẳng thừng, không cho tôi cơ hội thương lượng.

Tôi hít sâu một hơi, nhớ lời bác sĩ Hồ, thử nhìn nhận hành vi của hẳn từ góc độ tích cực. Tôi đã thử, cũng hiểu hẳn lo lắng cho tôi. Nhưng chết tiệt, hẳn không thể nghe ý kiến của tôi một lần ư? Tôi không phải búp bê thủy tinh, tôi biết cách tự bảo vệ mình, hẳn không thể áp đặt suy nghĩ quyết định mọi việc thay tôi.

Tôi gạt tay áo xuống, cầm túi xách bỏ đi.

”Em đi đâu?” Hẳn quát to phía sau.

”Phòng làm việc.”

”Không được đi!” Hẳn chạy tới giữ tôi.

Tôi nhìn đồng hồ, “Năm giờ. Em có quyền làm việc trong hai giờ nữa. Anh nói từ ngày mai em không được lái xe, vậy tôi nay em lái, anh cũng muốn cầm?”

”Shit!” Hẳn phun ra câu chửi thề bất lịch sự nhất, “Rốt cuộc tên Hồ Văn Cử trời đánh kia dạy em cái gì, để em dám trắng trợn phản kháng anh thế này?”

”Anh ta không dạy gì hết, chỉ cho em xem cái này.” Tôi lấy tờ báo từ trong túi xách.

Hẳn thậm chí không đọc nội dung, mặt liền biến sắc, ánh mắt xẹt qua nét lúng túng và thâm hại, giật lấy tờ báo rồi xé nát, đá tung những mảnh giấy vụn, sau đó xông lên lầu, tôi nghe thấy tiếng đóng cửa đình tai nhức óc, rồi liên tiếp những tiếng đồ vật rơi vỡ.

Tôi bình tĩnh dặn Tiểu Phương: “Dọn phòng khách sạch sẽ.”

”Dạ vâng.”

Tôi đứng ngoài thư phòng, đợi đến lúc bên trong yên lặng mới gõ cửa hai cái tượng trưng, sau đó đẩy cửa đi vào.

Giống như có bão táp quét qua, đổ vỡ khắp nơi, mọi thứ trong tầm với đều khó lòng thoát nạn, may mà hãn để laptop dưới lầu lúc bôi thuốc cho tôi. Sách vở rơi không sao, chỉ tiếc bộ ấm trà hơn sáu ngàn tệ và hai bình hoa cổ đặt cạnh cửa.

Hãn đứng bên cửa sổ, đưa lưng về phía cửa, cơ thể căng lên, đầu tóc rối bời, bả vai không ngừng nhấp nhô. Tôi cẩn thận tránh những mảnh sứ vỡ trên mặt đất, đi tới sau lưng hãn, chạm nhẹ ngón tay vào vai hãn. Hãn phản xạ vung tay lên, khi nắm đấm chỉ cách má tôi chừng 1mm thì đột ngột dừng lại, chậm rãi thả xuống, phẫn nộ quát: “Đi ra ngoài!”

Tôi lấy tay trái vỗ ngực, thở nhẹ nhõm một hơi, nếu vừa rồi bị đánh, nhất định giờ phút này tôi đã văng ra ngoài. Biết rõ không phải lúc nên dây vào hãn, tôi còn đi lên làm gì? Hiện tại nên hỏi đầu óc tôi nghĩ gì, mà không phải đầu óc Khúc Lăng Phong nghĩ gì. Trên thực tế tôi không nghĩ gì cả, đó gần như là bản năng, tôi còn chưa kịp suy nghĩ cũng đã bước lên đây.

Lại thử đặt tay lên vai hãn, hãn không né tránh, cũng không vung nắm đấm. Miệng tôi lên tiếng như có ý thức riêng: “Em nhớ đêm hôm đó anh nói không sao, chỉ là rắc rối nhỏ.”

Hãn bực bội bứt tóc: “Vốn chỉ là rắc rối nhỏ, một hợp đồng còn chưa đủ lung lay nền móng của tập đoàn Phong.”

”Thế sao anh lại cáu?” Giọng nói rất nhẹ nhàng, khiến chính tôi cũng giật nảy mình.

Hãn nhanh chóng xoay người, kinh ngạc nhìn tôi.

”Em...” Tôi gục đầu xuống, “Chỉ muốn hỏi một chút, dù sao anh đến muộn cũng là vì em, theo tình theo lý đều nên hỏi, không phải ư?”

Giọng hân vang lên trên đỉnh đầu tôi, “Đây cũng là Hồ Văn Cử dạy?”

Tôi lắc đầu, “Anh ta chỉ là bác sĩ của em, không phải thầy giáo.”

Sau một lúc lâu không có câu trả lời, chút dũng khí của tôi bắt đầu giảm xuống, nhỏ giọng nói: “Anh không muốn nói thì thôi, em ra ngoài trước, để anh có thời gian yên tĩnh.”

”Thiên Lại.” Hăn ôm tôi từ phía sau, ngăn tôi bỏ đi, “Em đang quan tâm anh.” Hăn khẳng định, giọng nói mang chút hưng phấn.

Tôi lắc đầu, cố gắng lắc đầu, “Em chỉ muốn hỏi một chút, theo tình theo lý đều nên...”

”Bỏ mẹ cái theo tình theo lý!” Hăn mạnh mẽ xoay người tôi lại, vội vàng hôn lên môi tôi. Nụ hôn nóng cháy triền miên, trần trọc dây dưa, tựa như không có chừng mực, hăn đưa lưỡi vào miệng tôi, dịu dàng khiêu khích, sau đó dụ dỗ bên tai tôi: “Nói em quan tâm anh.”

”Không.” Tôi bất giác rên rỉ, hốt hển hít thở trong lúc hăn nói chuyện.

”Cô gái mạnh miệng.” Hăn ôm lấy tôi, lướt qua sàn nhà bừa bộn, đi thẳng vào phòng ngủ.

Một lần lại một lần, hăn quấn quýt si mê, giống như đang làm nũng. Kỳ lạ ở chỗ, tôi không hề chán ghét hăn làm tình như vậy, mặc dù bây giờ là ban ngày. Trước kia nếu hăn đưa tôi lên giường vào ban ngày, tôi thường sẽ không vừa ý.

Ở thời khắc kích tình cuối cùng, hăn còn không quên dụ dỗ: “Nói em quan tâm anh.”

Tôi không nhớ đã trả lời thế nào, đúng hay là không, dù sao cũng không quan trọng nữa, bởi vào giây phút hai người hòa làm một, lòng tôi biết rõ

rằng, tôi đi lên vì tôi quan tâm hẳn, sự quan tâm đến không thể hiểu nổi.

Bồi hồi trong mưa gió đã lâu, ý thức của tôi dần dần tỉnh táo. Hẳn còn nằm trên người tôi, không hề động đậy, phả hơi vào vành tai của tôi, thì thầm oán giận: “Anh phải cảnh cáo Hồ Văn Cử, bảo anh ta không được cho em xem những tin tức về thất bại của anh, rất mất mặt.”

Tôi im lặng nở nụ cười, vừa rồi hẳn cúi kính như vậy, chỉ vì cảm thấy rất mất mặt? Chắc vậy đi, hẳn có thể thừa nhận thất bại với bất kì ai, ngoại trừ tôi, dường như hẳn không thể chịu nổi việc tôi sẽ coi thường hẳn.

Đôi mắt xanh lam sâu thẳm của hẳn trói chặt lấy nụ cười nhẹ của tôi, giữ mặt tôi, hẳn nghiêm túc nói: “Đáng, mười triệu cũng đáng.”

Tôi không hỏi đáng cái gì, không cần hỏi cũng hiểu được ý hẳn, chỉ là tôi không muốn làm rõ mà thôi. Rất nhiều chuyện tôi đang còn phân vân, còn do dự, còn sợ hãi, còn trốn tránh. Quá nhanh, loại tình cảm tôi đã mất niềm tin từ năm mười hai tuổi này, tới quá nhanh.

Cuối cùng tôi mới thấy hận một người không hề dễ dàng, yêu một người cũng không hề dễ dàng, con người luôn phải yêu mình trước, mới có đủ khả năng để yêu người khác, nếu tôi yêu hẳn, nghĩa là tôi đã không yêu bản thân mình.

Đợi hẳn ngủ say, tôi lại xuống ngồi cạnh cửa sổ, nghe cơn gió mùa thu gào thét trong đêm đen. Là chim, chắc chắn sẽ có ngày phải bay đi, chẳng lẽ tôi định cam tâm tình nguyện bị nhốt trong bão táp?

Hẳn thật sự tìm cho tôi một tài xế, nhưng đại đa số thời điểm đều đích thân đến đón tôi. Nhìn bóng lưng của chú Tường tài xế, tôi buồn bã tự nhủ với mình rằng: Tao không cam tâm bị nhốt cả đời.

YÊU ANH, KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CỰ TUYỆT

Mèo Máu

dtv-ebook.com

Chương 7: If it comes back

Tâm lý trị liệu tiến hành rất thuận lợi, với tác phong chuyên nghiệp của mình, bác sĩ Hồ cho tôi cảm giác như đang tâm sự với một người bạn, mà không phải với một người bác sĩ. Hầu như lần nào nói chuyện xong, anh ta cũng tặng tôi một câu.

Lúc tôi kể đến đoạn bỏ mặc Khúc Lăng Phong cho bác bảo vệ cầm súng điện, anh ta nói: “Khi đàn ông nhận ra sự thông minh và mạnh mẽ giấu dưới vẻ ngoài yếu ớt của một cô gái, anh ta sẽ cảm thấy hứng thú và muốn chinh phục một cách mãnh liệt.”

Lúc tôi kể đến đoạn bị Khúc Lăng Phong cưỡng hôn ở gần trường của Thiên Kiều, còn khiến tôi trật khớp vai, anh ta nói: “Nếu đàn ông thiếu kiểm chế tới mức động tay chân với phụ nữ, thì chứng tỏ anh ta đã rơi vào lưới tình rồi.”

Lúc tôi kể đến đoạn Khúc Lăng Phong dẫn Lăng Vân đến sân bay bắt tôi, anh ta liếc mắt xem thường nói: “Anh chàng này, hoặc là vì quá bận rộn, hoặc là vì quá lười, rõ ràng lấy trộm cách của cô.”

Lúc tôi kể đến đoạn cuối cùng, Khúc Lăng Phong dùng danh dự của mẹ, trình tiết của Thiên Kiều và tài chính cho buổi quảng cáo công ích để uy hiếp tôi phục tùng, anh ta nói: “Dù là thời điểm nào thì uy hiếp cũng là cách hiệu quả nhất, nhưng nếu dùng để đối phó với người mình thích thì sẽ trở thành cách ngu xuẩn nhất.”

Tôi đan tay đặt trên đầu gối, mỉm cười: “Nói tóm lại, anh muốn tôi tin rằng hẳn yêu tôi?”

”Không, tôi muốn cô biết một sự thật là cậu Khúc yêu cô. Mong cô ngẫm lại cẩn thận, cậu ta uy hiếp cô nhiều lần, nhưng đã lần nào làm thật chưa? Đương nhiên, tôi không nghi ngờ lần cuối cùng, nếu cô không khuất phục thì cậu ta sẽ làm thật, bởi vì đàn ông đang ghen sẽ không có lý trí.”

Tôi vội nói: “Nhưng hẳn làm tôi trật khớp vai, còn khiến cổ tay của tôi bị thương nữa.”

”Ừm...” Bác sĩ Hồ trầm ngâm.”Không thể phủ nhận, anh chàng này có khuynh hướng bạo lực mỗi khi tức giận.” Rồi nhún nhún vai nói tiếp: “Tiền đền bù tấm kính cuối hành lang bị trừ vào tiền lương của tôi đấy.”

Tôi nhớ điều Khúc Lăng Phong mới nói cách đây không lâu: “Đừng làm anh bực, anh không bực, sẽ không làm em tổn thương.” Giờ ngẫm lại mới thấy, hình như giọng hẳn lúc đó có pha lẫn chút cầu xin và bất đắc dĩ. Nhưng vấn đề ở chỗ, tôi phải làm sao thì hẳn mới không bực? Vâng lời tuyệt đối ư?

”Này này này!” Bác sĩ Hồ quơ tay trước mắt tôi, “Cô không được ngẩn người trước mặt bác sĩ, sẽ làm tôi cảm thấy không được tin tưởng.”

Tôi nói suy nghĩ vừa rồi cho anh ta, anh ta liền bật cười, “Không biết trong hai người thì ai ngốc hơn nữa. Cái đó còn phải hỏi hay sao? Cậu ta muốn tình yêu của cô, chỉ cần cô chịu yêu, lên núi đao xuống biển lửa cậu ta cũng làm được, huống chi là biến sắt thép thành chỉ mềm?”

Trái tim như bị thứ gì đó chạm mạnh, khiến tôi run lên, không thể nào suy nghĩ tiếp.

”Lại bài trừ theo bản năng rồi.” Bác sĩ Hồ lắc đầu, “Mẹ cô nói đúng, cô phủ định tình yêu. Khúc Lăng Phong đáng giận thật, nhưng còn đáng

thương nhiều hơn, bởi vì cậu ta yêu cô. Một anh chàng không hiểu cách yêu, gặp một cô gái từ chối tình yêu, chặc chặc, thì sẽ như hai người vậy, bi thảm lắm.”

Tôi ngỡ ngàng nhìn anh ta.

”Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy.” Anh ta giơ tay lên che mắt, “Tôi chỉ giúp cô đến thế thôi, còn lại tùy xem cô lựa chọn thế nào, thay đổi suy nghĩ, tha thứ cho cậu ta, chấp nhận cậu ta, tin tưởng tình yêu lần nữa, hay là ngoan cố bài trừ đến ngày cậu ta chịu thả cô đi. Tiện đây nói luôn một câu, là đàn ông, sẽ rất khó chống cự ánh mắt lúc này của cô, vậy nên đừng lấy nó ra để quấy rối tôi nữa.”

Tôi gục đầu xuống: “Bây giờ mà anh còn đùa tôi được.”

”Tôi không đùa.” Anh ta lại gần tôi, không cợt nhả như ngày thường, mà vô cùng nghiêm túc nói, “Nếu thật sự có ngày đó, tôi nói nếu, cô hoàn toàn kết thúc với Khúc Lăng Phong, xin hãy cho tôi một cơ hội.”

Tôi giật mình.

Dù tự biết mình xinh đẹp, nhưng lại không biết vẻ đẹp ấy có thể khiến nhiều người rung động như vậy.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Những chiếc lông rục rờ dần rụng đi, chú chim nằm hấp hối trên chần gấm, nước mắt đã khô cạn, dĩ nhiên không thể cầu xin được nữa, chỉ còn đôi mắt đáng thương ánh lên tia sáng tuyệt vọng.

Bạo quân nhắc hai cánh của tôi lên, cẩn thận nâng trên tay, đau xót ní non: “Tại sao, tại sao? Tao chỉ muốn giữ mày lại, độc chiếm vẻ đẹp của mày, tao không thể chịu nổi việc chia sẻ tiếng ca tuyệt vời của mày với người khác, vậy nên mới giam cầm mày, kết quả lại hại chết mày.”

Tôi nhìn những chiếc lông rụng trên tay bạo quân, nản lòng nhắm mắt.

”Không!” Hãn điên cuồng gào thét, “Đừng đối xử với tao như vậy! Mà mày không thể đối xử với tao như vậy!”

Chất lỏng tanh dính chậm rãi chảy ra từ khước miệng, một giọt rơi xuống tay hãn, đỏ chói đến rợn người. Tôi cảm thấy sự sống đang trôi theo dòng máu, tiếng hét trời phú cũng rời khỏi cổ họng.

”Không, đừng chảy nữa, xin mày đừng chảy máu nữa.”

”Tao thả mày đi, trả tự do cho mày!” Bạo quân ngửa mặt thét dài, tiếng hét phá thủng trời xanh.

Yên tĩnh như cái chết, vạn vật như ngừng thở, tôi không thể tin nổi, nhìn chằm chằm ánh mắt phiếm đỏ của bạo quân. Hãn chậm rãi thả tôi xuống chần găm, cầm một chiếc lông vũ vượt qua môi, sau đó mỉm cười khát máu, trầm khàn lên tiếng: “Tao nói rồi, muốn tao thả mày, trừ khi tao chết. Bây giờ, tao sẽ thả mày đi.”

Bạo quân rút một con dao găm trong vạt áo, ánh sáng từ lưỡi dao chiếu rọi khuôn mặt tái nhợt mà tuyệt vọng của hãn, từ lông mày, đôi mắt, chiếc mũi, đôi môi, cuối cùng tôi cũng được nhìn rõ, bạo quân không phải ai khác, mà chính là Khúc Lăng Phong.

Ánh sáng lóe lên, lưỡi dao cắm vào ngực hãn, chuôi dao nạm khắc tinh tế găm trên bộ y phục quý giá, phập phồng theo hơi thở. Máu nóng trào ra, thấm đỏ vạt áo. Hãn lão đảo quỳ xuống, vươn ngón tay lạnh lẽo run rẩy, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt ngây ngốc của tôi, buồn bã mỉm cười: “Yêu cầu cuối cùng, hét cho tao nghe một bài, để tao chết trong tiếng hét của mày.”

Tôi vô thức cất tiếng, tiếng ca phiêu ra từ cổ họng đang rớm máu, chính vào lúc này, đất trời rung động, mây gió đổi màu, tiếng khóc than của cái

chết bao trùm lên cung điện rộng lớn. Tôi cảm giác được sợi dây vô hình hắt buộc lên người tôi đã đứt, nhưng không hiểu sao cơ thể vẫn đau đớn vô cùng. Máu tươi trào ra theo tiếng hét, không thể ngừng lại, giống như muốn chảy cạn để từ biệt thế giới này.

Tôi nhìn nụ cười an tường thỏa mãn của bạo quân rồi hét, hét mãi, hét mãi, hét đến khi gục xuống bên thi thể lạnh lẽo...

”A!” Tôi ngồi bật dậy, cả người mướt mồ hôi lạnh, ra sức lấy tay lau miệng, phải lau hết chỗ máu ấy đi!

”Thiên Lại.” Khúc Lăng Phong nắm lấy tay tôi, ôm chặt tôi vào lòng, “Làm sao? Gặp ác mộng à?” Tôi hốt hoảng nhìn hắn, gương mặt hắn hòa làm một với gương mặt trong mơ. Cuối cùng tôi cũng thấy rõ bạo quân, thấy rõ kết cục của mình, không thể ngờ đó lại là ngọc, đá cùng vỡ.

”Thiên Lại, em nói gì đi, trả lời anh!” Hắn ra sức lay tôi.

Tôi sợ hãi nâng tay chạm vào mặt hắn, ấm quá, đây là thật, còn vừa rồi chỉ là mơ mà thôi. Thở dài nhẹ nhõm một hơi, chợt bắt gặp ánh mắt lo lắng của hắn, rất giống ánh mắt lần trước tôi thấy trước khi hôn mê, hắn đang lo lắng cho tôi, đúng không?

”Không sao.” Tôi vuốt mái tóc rối ẩm mồ hôi lạnh, “Ác mộng thôi.”

”Tên Hồ Văn Cử trời đánh!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, “Ngày mai anh sẽ đập tan phòng làm việc của hắn, dám nói em đã ổn rồi, ổn rồi sao còn gặp ác mộng?”

”Đừng!” Tôi nắm chặt tay Khúc Lăng Phong, “Người bình thường cũng có lúc gặp ác mộng.”

Hắn vuốt tóc tôi, hôn lên trán tôi, ôm tôi nằm xuống, “Nói cho anh biết, mơ thấy gì mà khiến em sợ hãi như vậy?”

Tôi rúc vào lòng hăn, lắc đầu, “Không nhớ được.”

Hăn vỗ đầu đều đều lên lưng tôi: “Không nhớ cũng tốt, lần sau năm mơ nhớ đưa anh vào cùng, sẽ không ai dám dọa em nữa.”

Chính vì mơ thấy hăn nên mới sợ. Với tôi mà nói, trên đời này không còn thứ gì đáng sợ hơn Khúc Lăng Phong.

Sáng hôm sau, hăn cố ý ngủ cùng tôi tới khi mặt trời lên cao, còn dặn: “Hôm nay đừng đi làm, ở nhà nghỉ ngơi.”

Nếu hăn lớn tiếng ra lệnh cho tôi, nhất định tôi sẽ phản kháng, nhưng hăn dặn tôi dịu dàng như vậy, ngược lại khiến tôi không biết làm gì mới đúng. Kết quả, tôi nghe lời hăn, nghỉ làm ở làm.

Tôi đứng trong phòng vệ sinh, nhìn mình trong gương rồi im lặng tự hỏi: “Mày làm sao vậy?”

Cô gái trong lòng bay ra, nói vào tai tôi: “Cô đã quen phục tùng anh ta rồi, đã dần nhận ra điểm tốt của anh ta, từ từ chấp nhận anh ta, cô bắt đầu ỷ lại anh ta, tin tưởng anh ta, nghe lời anh ta.”

”Không.” Cô gái trong gương phản bác, “Cô là người bình tĩnh lí trí, sao lại bị mê hoặc bởi loại đàn ông xấu xa như hăn được, nghĩ lại những việc hăn đã làm với cô đi, nghĩ lại cách nói chuyện uy hiếp của hăn, sự thô lỗ của hăn, kiểu ngang ngược không thể nói lí của hăn, cô không rời xa hăn thì sẽ ngạt thở mất.”

”Không phải thế.” Cô gái trong lòng chỉ vào cô gái trong gương, “Tuy anh ta xấu xa, nhưng mọi việc anh ta làm đều vì quan tâm đến cô; lúc trước anh ta uy hiếp cô chỉ vì muốn giữ cô ở bên; anh ta thô lỗ chỉ vì không biết cách dịu dàng với phụ nữ; anh ta ngang ngược chỉ vì cô luôn kháng cự, những lúc cô nghe lời, chẳng phải anh ta cũng giống một người tình tốt đấy

sao? Anh ta suốt ngày hung dữ với cô, nhưng đã lần nào làm cô tổn thương thật chưa?”

”Ồ không có chính kiến!” Cô gái trong gương chỉ vào cô gái trong lòng, “Cô không nhớ hẳn dùng danh dự của mẹ cô, tài chính cho nghiên cứu của ba cô để uy hiếp cô như thế nào rồi sao? Không nhớ hẳn làm tổn thương tình cảm của em gái cô, khiến nó đến tận bây giờ vẫn chưa tha thứ cho cô? Không nhớ hẳn luôn tự ý xông vào không gian riêng của cô, quấy rầy công việc của cô, không cho cô cơ hội phản bác? Không nhớ nếu hẳn có nhu cầu thì sẽ không bao giờ tôn trọng suy nghĩ của cô? Cô quên rồi sao?”

”Nhưng anh ta đã thay đổi!” Cô gái trong lòng vội vàng nói, “Từ sau lần cô té xiêu, anh ta đã dịu dàng hơn, im lặng chăm sóc cô, bảo vệ cô, quan tâm cô. Tuy anh ta không biết cách diễn đạt, nhưng chẳng lẽ cô không nhận ra ư?”

Cô gái trong gương hừ lạnh: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Ai biết hẳn chăm sóc được bao lâu? Có khi chẳng mấy chốc sẽ trở về bản tính cường hào ban đầu.”

”Chắc gì đấy, chỉ cần cô dám trả giá, biết đâu sắt thép sẽ hóa thành chì mềm.”

”Đừng làm chuyện mạo hiểm, bảo vệ mình trước đi, trả giá chẳng khác nào tự chuốc lấy tổn thương.”

”Không có trả giá sẽ không có hạnh phúc.”

”Hạnh phúc chỉ để lừa người thôi.”

”Ồ máu lạnh!”

”Ồ khù khờ!”

”Đủ rồi!” Tôi hét lớn một tiếng, cả hai cô gái đều biến mất, chỉ còn tôi đối diện với hình phản chiếu trong gương, vẫn mờ mịt không rõ.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Cuối cùng tôi từ chối công việc, bởi vì Khúc Lăng Phong khiến tôi mất quá nhiều thời gian, không thể viết ra một tác phẩm hoàn chỉnh, mà tôi lại không muốn qua loa cho xong việc. Tiểu Khang bị người đại diện của mẹ mắng té tát, bởi vì quản lý Lưu không dám trút giận lên tôi, vậy nên đành lấy Tiểu Khang ra làm dê thế tội. Vì thế, tôi đồng ý mời Tiểu Khang một bữa cơm no đủ để bù đắp tâm hồn bị tổn thương của cô bé.

”Chỗ này đi.” Tiểu Khang kéo tôi ngồi xuống vị trí ở góc cạnh cửa sổ, “Em nhắm món bào ngư của nhà hàng này lâu lắm rồi, cuối cùng cũng đợi được cơ hội chị mời em đi ăn.”

Tôi ẩn trán cô bé một cái, “Định móc túi chị đấy hả?”

”Hì hì.” Tiểu Khang cười gian, đột nhiên chỉ tay ra phía sau người tôi: “Kia không phải bạo quân nhà chị hay sao?”

Tôi quay đầu lại, xuyên qua hai bồn hoa, vừa khéo nhìn rõ góc mặt nghiêng của Khúc Lăng Phong và Tần Chiêu, nhưng bọn họ lại không để ý bên này.

Mái tóc nâu cuộn sóng của Tần Chiêu xoa trên vai, vài lọn tóc cạnh má đung đưa theo động tác cắt thịt bò, đôi khi cũng dừng lại. Cô ấy đẩy gọng kính, chớp đôi mắt có hàng mi vừa dày vừa dài, chăm chú lắng nghe Khúc Lăng Phong nói chuyện, có khi nhẹ nhàng gật đầu, có khi thản nhiên mỉm cười, có khi lắc đầu nói xen một hai câu, từng động tác nhỏ đều vô cùng quyến rũ.

Khúc Lăng Phong tỏ thái độ bình tĩnh mà ôn hòa, lúc nói chuyện thường chú ý đến phản ứng của Tần Chiêu, chỉ im lặng khi cô ấy nói xen, có khi

còn mỉm cười tỏ vẻ khen ngợi. Tôi vẫn nghĩ bọn họ không biết cười, không ngờ khi cười rộ lên lại dịu dàng tự nhiên như vậy. Có lẽ đây chỉ là bữa cơm trưa đơn giản giữa ông chủ và thư kí, có lẽ bọn họ đang thảo luận những vấn đề công việc bình thường, thậm chí khoảng cách ngồi giữa bọn họ cũng không có gì để soi mói. Nhưng tôi lại cảm thấy, phía sau hai bồn hoa là mảnh trời ảm áp, chưa tới mức lãng mạn, nhưng tràn ngập hạnh phúc, mà tôi, đang đứng ngoài nơi hạnh phúc ấy.

Tiểu Khang chống cằm bằng hai tay, thở dài nói: “Cô ấy đẹp quá, không không không, không đẹp bằng chị, nhưng khiến người ta thấy thoải mái khi nhìn.”

Tôi quay đầu lại, dạ dày đau âm ỉ, nhưng vừa rồi tôi đâu có đói?

”Chị Thiên Lại...” Tiểu Khang giật mình nhìn tôi, “Chị khóc à?!”

”Nói bậy, chị khóc gì chứ!” Tôi lau mắt, không ngờ lại chạm phải giọt nước lạnh lẽo. Sao lại thế được? Tôi giật mình nhìn chăm chăm đầu ngón tay, nhìn thứ chất lỏng trong suốt ấy từ từ rơi xuống, thấm vào giấy ăn trên bàn.

Tôi khóc thật ư? Chợt nghĩ đến buổi chiều cách đây không lâu, sau khi nhìn thấy Tần Chiêu đứng cạnh hẳn, tôi bỏ vào phòng nghe nhạc, rồi hẳn đến, trách tôi rơi nước mắt chỉ vì một bài hát buồn. Lần đó, tôi nghĩ giọt nước rơi từ ly rượu của hẳn, vậy lần này thì sao? Phải giải thích giọt nước trên tay tôi thế nào bây giờ?

”Chị Thiên Lại.” Tiểu Khang cẩn thận đưa khăn tay cho tôi, “Chị không sao chứ?”

Tôi nhận lấy, phủ cả khăn lên mắt.

”Thật ra cô ta cũng thường thôi, ít nhất không đẹp bằng chị. Chị xem, bọn họ không nắm tay, không gắp thức ăn cho nhau, cử chỉ nho nhã lịch sự,

khẳng định không phải kiểu quan hệ mập mờ. Với lại, với lại...”

”Tiểu Khang.” Tôi ngắt lời ấp úng của cô bé, “Em nghĩ Khúc Lăng Phong có yêu chị không?”

”Đương nhiên là có rồi!” Tiểu Khang trả lời không cần suy nghĩ, “Trong mắt bạo quân nhà chị chỉ có chị thôi, yên tâm đi, dù xét về điểm nào thì cô ta cũng không phải đối thủ của chị, không tin cứ qua đó thử xem, em đảm bảo bạo quân sẽ bỏ rơi cô ta để chạy đến chỗ chị.”

Tiểu Khang khẳng định chắc nịch làm tôi nghĩ đến câu nói của bác sĩ Hồ: “Ai có mắt đều thấy được cậu Khúc yêu cô.” Sống mũi cay cay, giọt nước ấm áp thấm ướt khăn tay.

”Ôi chao, sao chị còn khóc? Hay là vậy đi, em gọi anh ấy giúp chị nhé, em không tin anh ấy thấy chị rồi mà còn để ý cô ta được nữa, dù em sợ anh ấy lắm.”

”Tiểu Khang!” Tôi ngăn cản, nhưng lại chậm một bước. Cô bé đã đứng lên hô: “Bạo quân, chị Thiên Lại ở đây nè!”

Gần như tất cả mọi người trong nhà hàng đều nhìn chúng tôi, Khúc Lăng Phong thấy tôi, lập tức đứng dậy đi về bên này.

”Thấy chưa?” Tiểu Khang đắc ý nói, “Em đã bảo anh ấy sẽ chọn chị mà!”

Bóng dáng cao lớn của hắn đến gần, ánh mắt có chút vui mừng, nhưng biến mất rất nhanh, ngón trỏ vượt qua lông mi của tôi, nhíu mày nói: “Ai làm em khóc?”

Tiểu Khang vội vàng xua tay: “Không liên quan đến em!”

Tôi bối rối che dấu: “Tại đồ uống chua quá.”

”Thật không?” Hấn cầm cốc uống thử, bữu môi nói: “Khó uống thật.” Sau đó lấy khăn tay của tôi để lau miệng: “Sao lại đến đây ăn cơm?”

”Tiểu Khang muốn ăn bào ngư, em nợ cô bé một bữa cơm.”

Hấn rút mấy tờ tiền trong ví đặt lên bàn, nói với Tiểu Khang: “Muốn ăn gì thì tự mua.” Vừa dứt lời liền kéo tôi đi.

Tôi ngơ ngác hỏi: “Đi đâu vậy? Em còn chưa ăn gì.”

”Đồ uống ở đây làm em khóc, anh không thích, anh đưa em đến chỗ khác.”

”Nhưng Tiểu Khang...”

Tiểu Khang cướp lời: “Không sao không sao, em ăn một mình cũng hết, chỉ cần có người trả tiền là được rồi.” Nói xong phấn khởi nhét tiền vào ví, nhanh chóng bán đứng tôi.

Khúc Lăng Phong kéo tôi tới trước mặt Tần Chiêu, “Chiều nay tôi không về công ty, có việc gấp cứ gọi vào di động.”

”Vâng, thưa sếp.” Tần Chiêu trả lời một cách máy móc, gật đầu lịch sự chào tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy cái gật đầu này thật ngứa mắt, dường như xen lẫn chút khinh thường và khiêu khích, khiến người ta muốn đấu tay bo vài hiệp. Ngày trước tôi dùng chính thái độ này để đối phó với Khúc Lăng Phong, chẳng trách hấn lại thấy hứng thú.

Ra khỏi nhà hàng, hấn khó được chủ động hỏi tôi: “Muốn ăn gì?”

Tôi cũng khó được dụi dàng trả lời: “Gì cũng được.”

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Chúng tôi đến một nhà hàng tình nhân có bầu không khí vô cùng lãng mạn, tuy không phải lần đầu tiên hấn đưa tôi đến nhà hàng tình nhân, nhưng lại là lần đầu tiên tôi cảm thấy chúng tôi giống những người ngồi cạnh, là một đôi tình lữ.

Sau khi ăn xong chúng tôi đi xem phim, tuy không phải lần đầu tiên hấn đưa tôi đi xem phim, nhưng lại là lần đầu tiên tôi chủ động đưa tay cho hấn nắm, chúng tôi ngồi sóng vai trong rạp chiếu phim tối đen, hấn ôm tôi bằng tay phải, thỉnh thoảng cúi đầu hỏi tôi có sợ không. Tôi lắc đầu, thực ra không biết nội dung phim là gì, chỉ lẳng lặng dựa vào hấn, tham lam hít thở không khí ngọt ngào an ổn giờ khắc này. Tôi sợ sau khi ra ngoài, tất cả sẽ chỉ là giấc mộng, hấn vẫn là Khúc Lăng Phong ngang ngược, tôi vẫn là Đông Thiên Lại u buồn, trái tim tôi chưa bao giờ rung động vì hấn, sự dịu dàng của hấn cũng chưa bao giờ dành cho tôi.

Ra khỏi rạp cùng đám đông, hấn ôm tôi rất chặt, không để tôi bị đám đông xô đẩy, vào khoảnh khắc ấy, tôi chợt nghĩ đến trước kia, hấn cũng ôm hệt như thế này, lại khiến tôi cảm thấy ngạt thở, chưa từng nghĩ đây là cách quan tâm im lặng của hấn. Bác sĩ Hồ chỉ nói “Thử nhìn nhận những hành vi của cậu ta từ một góc độ tích cực”, nhưng không nói cho tôi biết: Nếu đã yêu, tất cả đều sẽ thay đổi!

Yêu ư? Tôi sợ hãi bởi chính ý nghĩ của mình. Tôi yêu hấn? Yêu vào lúc nội tâm còn giằng xé, bản năng còn kháng cự? Yêu vào lúc tôi cảm thấy ngạt thở vì sự ngang ngược của hấn? Vào lúc tôi ao ước được tự do? Vào lúc tôi luôn tự dặn mình rằng tôi hận hấn, hay là còn sớm hơn thế nữa? Tôi yêu hấn? Có lẽ vậy, dù rằng tôi chưa từng thừa nhận.

Yêu, là cảm xúc kỳ diệu.

Yêu, là một thứ bản năng.

Yêu, là một điều gì đó không thể kháng cự.

Trước khi tôi kịp nhận ra, nó đã lén lút xuất hiện. Giống như việc tôi lên lầu quan tâm hẳn dù biết rõ không nên chạm mặt lúc hẳn nóng giận, đó là chuyện tôi không kịp ngăn cản.

Hắn cài dây an toàn giúp tôi, nâng cằm tôi lên: “Đang nghĩ gì? Em thất thần một lúc rồi đấy.”

”Em nghĩ... Sẽ không bao giờ đến nhà hàng có đồ uống chua kia nữa.”

Hắn không cười, ngược lại nghiêm túc nhìn tôi, lúc lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Thiên Lại. Hôm nay em lạ lắm.”

”Lạ thế nào?”

”Cảm giác dịu dàng hơn, tâm trạng cũng tốt hơn, có chuyện gì vui phải không?”

”Hôm nay anh cũng lạ, đặt rất nhiều câu hỏi, bình thường anh chỉ dùng câu cầu khiến thôi.”

Hắn lấy ngón cái vuốt nhẹ má tôi, “Anh nói rồi, chỉ cần em không làm anh bực, anh sẽ không làm em tổn thương.”

”Nhưng em vẫn không hiểu nổi, anh bực vì cái gì?”

”Vì sự phản kháng, lạnh nhạt và thờ ơ của em.”

”Khúc Lăng Phong. Anh ngang ngược quá.”

”Em nên biết điều đó từ ngày đầu tiên chúng ta gặp mặt.”

Tôi khẽ thở dài, chậm rãi nói: “Hồi còn đi học, em từng đọc một bài tiếng Anh tên là "If It Comes Back".”

”Hmm?” Hắn đáp bằng giọng mũi.

”Chuyện kể về một chàng trai yêu một cô gái tàn tật, chàng trai luôn muốn bảo vệ, yêu thương và chăm sóc cô gái, nhưng lại khiến cô ta cảm thấy ngột thở. Vậy nên cô gái bỏ đi, trước khi đi có để lại một mảnh giấy:

If you want something badly enough, you must let it go free,

If it comes back to you, It's yours.

If doesn't, you really never had it anyway.”

Hắn tối sầm mặt, trầm giọng hỏi: “Kết quả thế nào?”

”Chàng trai không cam lòng từ bỏ, tìm kiếm rất lâu, nhưng cô gái vẫn không trở về.”

”Vậy nên...” Hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, gằn từng chữ: “Ngay từ đầu không nên để cô ta có cơ hội bỏ đi, chàng trai là đồ ngốc.”

”Ừm!” Tôi đỡ trán, Khúc Lăng Phong chính là Khúc Lăng Phong, tôi kể câu chuyện này ý muốn ám chỉ hắn buông tay đi, hắn lại cho tôi một kết luận như vậy. Trừ đỡ trán ra, tôi thật sự không biết nên làm gì nữa.

Hắn nắm chặt vai tôi, “Anh sẽ không lặp lại sai lầm của chàng trai, vậy nên, em cũng đừng lặp lại sai lầm của cô gái.”

Tôi gục đầu trước mắt sắc bén của hắn, thở dài trầm mặc.

Tình yêu, liệu có lớn lên trong bão táp được không? Chỉ sợ còn chưa kịp khỏe mạnh thì đã bị bóp chết.

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Mấy ngày gần đây, quan hệ giữa chúng tôi hòa thuận một cách kì lạ, hóa ra hòa thuận cũng không phải chuyện khó, chỉ cần tôi nhìn hắn lâu hơn một chút, sẽ nhận ra ánh mắt hắn cũng khá dịu dàng; Chỉ cần tôi nói chuyện

bình tĩnh với hắn, sẽ nhận ra không phải lúc nào hắn cũng ngang ngược không thể nói lí.

Ví như tôi nói: “Em muốn lái xe, có tài xế cũng tốt, nhưng tự lái thì vẫn hơn.” Tôi giữ chặt tay hắn trước khi hắn kịp nhú mày, nhìn hắn bằng ánh mắt cầu xin, “Em cam đoan sẽ lái cực kì cực kì cẩn thận, không để xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nếu ngón út trầy da thôi, anh muốn thu bằng lái của em cũng được.”

Hắn nhìn tôi, vẫn do dự.

”Anh có thể đưa đón em trong vài trường hợp mà. Khúc Lăng Phong, đồng ý đi, được không?”

Hắn gật đầu rất nhẹ, nhưng tôi vẫn nhìn thấy.

”Tốt quá, cảm ơn anh!” Tôi hài lòng mỉm cười.

Hắn lấy ngón trỏ mơn trớn khóe môi của tôi: “Về sau phải cười nhiều cho anh xem.”

Tôi suy nghĩ một lúc: “Nếu anh không làm em buồn, em sẽ cười cho anh xem.”

Hắn ấn chặt tôi vào ngực, “Anh chưa từng muốn làm em buồn.”

Lại ví như, tôi nói: “Tối mai em muốn dự tiệc sinh nhật của Tiểu Khang, có lẽ khuya mới về.”

Hắn vừa hé miệng, tôi liền cắt lời: “Em không có nhiều bạn, Tiểu Khang là một trong số đó, cô bé rất đáng yêu, em không muốn làm cô bé buồn.”

Hắn hơi bĩu môi: “Vậy cũng được, anh sẽ đi cùng em, mấy giờ? Anh sẽ đến phòng làm việc đón em.”

”Khúc Lăng Phong.” Tôi lại gần hẳn, túm túm nói, “Tiểu Khang sợ anh.”

Hắn nhướn mày, có vẻ sắp phát hỏa.

”Hay là, mười hai giờ anh đến đón em, dù hết tiệc hay chưa em cũng sẽ về với anh?”

Điều kiện này đáng để hắn suy nghĩ.

”Khúc Lăng Phong, đồng ý đi, được không?”

Hắn ảo não thở dài một tiếng, ôm tôi vào lòng, tức giận nói: “Năm sau sinh nhật anh, em phải đi du lịch với anh.”

Tôi mỉm cười: “Chỉ cần không phải Hawaii là được.”

”Tại sao?” Hắn nhíu mày.

”Em không thích mặc bikini, với lại nằm trên cát ở đó đau da lắm.”

Hắn cọ đầu vào ngực tôi, cười nói, “Nhưng anh lại hoài niệm bờ cát Hawaii, hoài niệm cả dáng em nằm trên cát nữa.”

Lại ví như, tôi lắc tay hắn phản đối: “Khúc Lăng Phong, đừng lần nào cũng làm hỏng quần áo của em như thế.”

Hắn vừa hôn tôi vừa thở dốc: “Anh sẽ mua cái mới cho em.”

”Quần áo mới cọ vào da làm em không thoải mái.”

Hắn đẩy tôi ngã xuống, đè lên, “Được, lát nữa chúng ta thảo luận vấn đề này.”

Nhưng mà sau đó...

”Khúc Lăng Phong, anh đã hứa là sẽ không xé quần áo của em!”

Hắn vứt quần áo ra xa, vô liêm sỉ đáp: “Ai bảo em quyến rũ như vậy?”

Lời phản bác chìm nhanh trong nụ hôn của hắn.

Hôm sau, công ty bách hóa mang năm bộ quần áo đến, người quản lí nịnh nọt: “Dựa theo yêu cầu của cậu Khúc, quần áo đã được làm mềm, vừa không mất dáng, vừa không cọ da. Cô nhìn xem, nếu không hài lòng chúng tôi sẽ lập tức đi đổi.”

”Không cần.” Tôi vuốt ve chất vải mềm mại trên tay, miễn cưỡng đáp: “Rất hài lòng.”

Lại ví như, hắn luôn hôn lên má tôi vào mỗi sớm trước khi đi làm. Có khi tan tầm, tôi sẽ thấy hắn chờ ở bãi đỗ xe ngoài phòng làm việc. Có khi đang đàn hát trong phòng nhạc, quay đầu lại, tôi sẽ thấy hắn tựa vào cửa sổ sát đất lắng lắng nghe. Thỉnh thoảng bị ốm vặt, hắn sẽ nặng giọng bắt tôi đi gặp bác sĩ, nhưng cử chỉ lúc đó lại xen lẫn dịu dàng và cẩn thận...

Thậm chí tôi đã nghĩ, tình yêu chỉ đơn giản như vậy thôi. Đúng vậy, tôi nghĩ tôi yêu hắn. Nhưng liệu tôi có nên tiếp tục không? Liệu có nên cho hắn biết không?

Tất cả mọi người đều biết hắn yêu tôi, nhưng chính hắn thì sao, liệu có khờ khạo giống tôi không, hay là còn khờ khạo hơn tôi nữa? Ít nhất hắn chưa từng thừa nhận hắn yêu tôi. Mà nếu hắn cũng yêu tôi thì đã sao?

Yêu là một chuyện, thừa nhận là một chuyện, chấp nhận là một chuyện, trả giá lại là một chuyện khác. Tôi không có đủ dũng khí để nghênh đón tình yêu, liệu có thể bước qua cái bóng từ cuộc hôn nhân thất bại của cha mẹ hay không, liệu có dứt bỏ được quá khứ ân oán rồi sống hạnh phúc với hắn hay không? Còn hắn, liệu có bỏ được tính tình ngang ngược độc đoán, có học được cách tôn trọng tôi, có dám nhìn thẳng vào tình yêu trong lòng?

Tất cả đều là ẩn số, tôi sợ mạo hiểm, tôi sợ tổn thương, tôi sợ...

Yêu và hận, tình và dục, hạnh phúc và khổ đau, ngắn ngủi và vĩnh hằng, thật ra chỉ cách nhau một đường ranh bé nhỏ.

Nếu hạnh phúc này có thể kéo dài vĩnh viễn thì tốt biết mấy.

YÊU ANH, KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CỰ TUYỆT

Mèo Máu
dtv-ebook.com

Chương 8: Em gái nhỏ của tôi

Tôi vừa lục tìm chìa khóa, vừa tới bãi đỗ xe, di động đổ chuông đúng lúc này.

”Alô.” Chất giọng trầm ấm của hấn vang lên, “Em xong việc chưa? Đi ăn món Hàn không?”

”Dạ được, anh đang ở đâu vậy? “ Tôi nhìn xung quanh, thấy chiếc Porsche màu xanh lá của hấn, hấn cầm điện thoại, gác khuỷu tay lên cửa kính xe. Tôi mỉm cười lại gần, tiếp tục trò chuyện, “Sáng sớm mai em phải phiền chú Tường đưa đón nữa rồi.”

”Không cần, nửa tháng tới ông ta sẽ không cần đưa đón em.”

”Tại sao, anh đuổi việc chú ấy?”

”Bởi vì em sắp đi Nhật cùng anh.”

Tôi tắt điện thoại, nói trực tiếp với hấn: “Sao chính em lại không biết mình sắp đi Nhật?”

Hấn mở cửa xe, bước ra, “Cuối tuần trước anh đã hỏi lấy hộ chiếu của em đấy thôi?”

”Nhưng lúc đó anh không nói cho em biết anh định làm gì hết.”

Hắn đặt tay lên vai tôi, nhướn mày, “Sao? Không muốn đi cùng anh? Hôm trước em vừa từ chối công việc, chắc hẳn bây giờ chưa có việc gì mới phải không?”

”Đúng, chưa có việc gì mới, nhưng không có nghĩa là anh có thể tùy tiện sắp xếp lịch trình cho em.”

”Thiên Lại!” Hắn trầm mặt xuống, “Đừng có gây sự.”

”Gây sự? Em?” Tôi gạt tay hắn ra, xoay người đi tới xe của mình. Có thể hắn đã học được cách dịu dàng, nhưng bản tính thiếu tôn trọng người khác thì vẫn y như cũ.

”Thiên Lại.” Hắn gọi, tóm lấy tay tôi, nắm quá chặt làm tôi thấy đau.

Tôi lạnh lùng nhìn hắn, “Anh tóm mạnh hơn chút nữa là đưa em tới bệnh viện được rồi đấy. Dù sao anh vẫn chưa học cách điều trị trật khớp.”

”Chết tiệt!” Hắn buông tay, ảo não nói: “Anh để ý dạo này em đang rảnh, sức khỏe cũng tốt hơn, sao em còn làm mình làm mẩy với anh?”

”Khúc Lăng Phong.” Tôi dịu giọng, “Anh không để ý đến tâm trạng của em.”

”Tâm trạng cái con khi, tâm trạng em không tốt hay sao, dạo này em vui thế còn gì?!”

”Đúng, em vui, là bởi vì em nghĩ anh đã biết cách tôn trọng em, nhưng hôm nay anh lại để em thấy sự chuyên quyền độc đoán của mình. Nếu anh bàn trước với em, em sẽ đi cùng anh.”

”Thế thì khác nhau ở chỗ nào?”

”Khác rất nhiều.”

Hắn trừng tôi, cắn răng nói: “Anh đã nói là sẽ không phạm phải sai lầm của chàng trai, nhưng hình như anh đã làm vậy rồi, anh để em thoát quyền kiểm soát, quá tự do chống đối lại anh.”

Tôi rùng mình, lấy tay che kín ánh mắt âm u của hắn, sự hung ác đã lâu không gặp vẫn đang làm tôi sợ hãi, “Không, em không chống đối anh, em chỉ muốn được tôn trọng.”

Hắn kéo tay tôi xuống, hôn lên mu bàn tay của tôi, “Tôn trọng em, chẳng khác nào cho em cơ hội rời xa anh.”

”Không phải, không phải!” Tôi lắc đầu, “Em sẽ không rời xa anh bởi vì em được tôn trọng, nhưng em cần một không gian riêng để hô hấp, em cần không khí mới mẻ trong lành, em không muốn mọi thứ em có đều chỉ có thể là anh cho.”

”Chết tiệt, ai dạy em loại tư tưởng này? Anh sẽ cho em những điều tốt nhất!”

”Hai chuyện đó không giống nhau, Khúc Lăng Phong, sao anh không chịu hiểu? Em là con người, một người đang sống, không phải đồ vật của anh, không phải thứ vô tri vô giác để anh điều khiển.”

”Không!” Hắn ôm chặt tôi, “Em là của anh!”

”Không, em không thuộc về ai hết, em thuộc về chính mình.”

”Đông Thiên Lại!” Hắn gọi tôi cả tên lẫn họ, “Đừng làm anh bực!”

”Em không muốn làm anh bực, chưa từng muốn.” Tôi bất đắc dĩ đáp.

”Vậy nói cho anh biết, em muốn đi Nhật Bản cùng anh.” Hắn ngang ngược ra lệnh.

Tôi kiên trì trả lời: “Em không muốn.”

”Không muốn cũng phải muốn!” Khúc Lăng Phong gần như kéo tôi đi về xe của hắn, “Đề tài này dừng ở đây, bây giờ đi ăn cơm.”

”Dừng...” Tôi cầu xin, “Khó khăn lắm em mới có ấn tượng tốt về anh, xin anh đừng phá hủy nó dễ dàng như thế.”

Hắn dừng một chút, đột nhiên đẩy tôi ra, đá mạnh vào thân xe, vừa đá vừa mắng: “Chết tiệt!”

Gara rộng lớn vang vọng tiếng còi báo động của ô tô. Tôi mệt mỏi ngồi thụp xuống, đáy lòng chua xót và bất đắc dĩ. Bầu không khí hòa thuận giả tạo bấy lâu nay, cuối cùng cũng bị đánh vỡ, chỉ có điều tôi không nghĩ nó tới nhanh như vậy, làm tôi chưa kịp chuẩn bị chút tâm lý nào. Hắn dừng lại, siết chặt nắm đấm, thở hổn hển, nhìn chăm chăm nét mặt đau khổ của tôi, đột nhiên mở cửa xe chui vào, phóng đi như bay.

Tôi ngồi một mình trong bãi đỗ xe, hai tay ôm đầu, trong lòng oán thán: Tại sao hạnh phúc không thể dừng lại lâu một chút?

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Bầu trời tối đen, tôi đứng bên cửa sổ không nhúc nhích, nhìn màn đêm lạnh lẽo, chờ đợi tiếng xe quen thuộc vang lên. Tại sao trời không mưa? Giờ phút này tôi hy vọng trời đổ mưa cỡ nào, để tiếng mưa rào gió thét phá tan bầu không khí yên tĩnh ngọt ngào, để những giọt mưa lạnh lẽo rửa trôi sự lo lắng trong tôi. Xe Porsche vốn tăng tốc nhanh hơn BMWs, nhìn cách hắn lao ra khỏi gara, không biết đã chạy đến bao nhiêu km/h. Lạy Chúa, tuy tôi không theo đạo, nhưng lúc này cũng không nhịn được phải cầu xin thần linh phù hộ, phù hộ cho hắn đừng gặp chuyện không may.

Loáng thoáng nghe tiếng xe càng lúc càng gần, công biệt tự động mở ra, chiếc xe xanh lá chạy vào đường nhựa, đèn xe chiếu sáng đài phun nước khô cạn trong vườn, xẹt qua khuôn mặt tái nhợt của tôi. Tôi bất giác đặt tay lên ngực, cảm thấy trái tim đã đập lại bình thường.

Tiếng đẩy cửa vang lên rất lớn ở dưới lầu, xen lẫn với tiếng hỏi của Tiểu Phương: “Tiên sinh, cậu ăn...”

Hắn lớn tiếng cắt ngang: “Cô chủ về chưa?”

”Về rồi ạ, đang ở trên lầu.”

Lặng im trong chốc lát, không biết vì sao, tôi lại dám khẳng định hắn vừa thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng bước chân nặng nề tới gần, cánh cửa bị đẩy nhẹ ra, sau đó đóng sầm lại, tôi ôm vai, cố giữ cho cơ thể đừng run rẩy. Có thứ gì đó bị vứt “Bộp” xuống dưới chân tôi, hắn lạnh lùng nói: “Hộ chiếu của em, cả vé máy bay nữa, mười giờ sáng mai ở sân bay, em liệu mà làm.”

Lúc hắn mở bung cửa, tôi cất tiếng: “Khúc Lăng Phong, em sẽ không đi, nhưng em sẽ tiễn anh đi, cũng sẽ ở đây chờ anh về.”

Hắn dừng một lúc lâu, cuối cùng vẫn đi ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Tôi xoay người nhặt hộ chiếu, rút vé máy bay ra xem, là khoang hạng nhất, Khúc Lăng Phong chưa bao giờ để tôi chịu thiệt thòi. Tôi vô thức xé nát tấm vé, một cơn gió lạnh thổi qua, tôi rùng mình, bàn tay run lên, giấy vé bay lả tả xuống khung cửa sổ, xuống thêm cỏ, xuống mặt đường nhựa. Có vài mẫu đậu lên tóc tôi, nhưng rồi lại bị gió cuốn ra ngoài, có vẻ trời sắp mưa, chân tay tôi đều đã lạnh buốt, nhưng vẫn không muốn rời đi cửa sổ, nóng lòng được thấy trời mưa rào.

Gió lạnh qua đi, mưa rớt cục đến. Mưa mùa thu vừa nặng hạt lại vừa lạnh lẽo, tạt vào mặt khiến tôi hơi đau, chẳng trách người già hay nói: “Một cơn mưa thu một cơn lạnh.” Tôi và Khúc Lăng Phong, phải chăng cũng giống câu nói ấy? Hay căn bản giữa chúng tôi chưa từng có ấm áp để để trở nên lạnh lùng?

Không biết đứng bao lâu, mưa làm nhòe tầm mắt tôi, làm nhòe giọt mưa riêng của tôi, bắt đầu từ lúc nào thì, tôi đã rơi nước mắt?

Tôi cũng không biết hấn vào từ bao giờ, lúc tôi hoàn hồn lại, đã nghe tiếng hấn gầm rú: “Rốt cuộc em đang làm gì? Muốn chết cóng phải không? Không muốn đi Nhật với anh thì cũng đừng dùng chiêu này!” Hấn đóng sầm cửa sổ, giống như muốn làm vỡ kính thủy tinh.

Hấn đẩy tôi vào phòng tắm, mở vòi hoa sen thử nước ấm chưa, sau đó xối thẳng lên người tôi từ đầu đến chân, ngay cả áo ngủ cũng chưa cởi. Dòng nước ấm áp kích thích làn da lạnh lẽo, tôi liên tục hắt xì, cơ thể run rẩy như chiếc lá sắp rụng ngoài kia. Tôi và hấn đều ướt đẫm, hơi nước bốc lên làm mờ khoảng cách giữa chúng tôi, khiến cả hai không thấy rõ mặt nhau. Tôi ho khan vài tiếng, bủn rủn ngồi tựa vào thành bồn tắm.

”Thiên Lại...” Hấn xót xa gọi tôi một tiếng. Đột nhiên vứt vòi hoa sen xuống, ôm tôi vào lòng, đôi môi kề sát tai tôi: “Anh không ép em nữa. Em không muốn đi thì không phải đi, nhưng xin em đừng tự tra tấn mình, đừng tự hành hạ mình.”

Tôi vòng tay ôm cổ hấn, khẽ nói: “Xin lỗi anh, em không cố ý, em chỉ nhìn mưa rơi rồi ngẩn người thôi.”

Hấn bắt chợt ngẩng đầu, hung tợn nhìn tôi chăm chăm, thật lâu sau mới mắng một câu: “Cô gái ngốc, anh còn nghĩ...”

Đây là lần đầu tiên Khúc Lăng Phong mắng tôi “Ngốc”, tôi lại cảm thấy rất thoải mái, từ “Ngốc” này, xét theo một phương diện nào đó, thể hiện sự khoan dung và chiều chuộng của hấn. Muốn hấn chiều chuộng một người không khó, nhưng muốn hấn khoan dung với một người lại cực kì, cực kì khó. Tôi dịu dàng mỉm cười, dựa sát vào ngực hấn, giao toàn bộ bản thân cho hấn.

Hắn cởi áo ngủ của tôi, xối nước ấm lên người tôi, cho đến khi trở lại nhiệt độ bình thường, sau đó tự thay áo choàng tắm, quấn lấy tôi bằng một khăn tắm lớn, đặt tôi lên giường.

Tiếng máy sấy như một bản nhạc tuyệt vời, tôi dựa vào ngực hắn, cảm thụ những ngón tay dịu dàng của hắn đan xen vào tóc tôi. Tóc khô, hắn đặt máy sấy sang một bên, ôm tôi từ phía sau, gác cằm lên đỉnh đầu tôi, thân mật cọ cọ.

Tôi ngắm nghía những ngón tay của hắn, miễn cưỡng nói: “Khúc Lăng Phong, em đổi ý rồi, em muốn đi cùng anh.”

”Thật không?” Hắn hưng phấn xoay người tôi lại.

”Nhưng mà...” Tôi nhìn mấy mẫu giấy vụn trên mặt đất, chột dạ nói: “Em không cẩn thận xé vé máy bay mất rồi.”

Hắn tức giận đến mức hai mắt như phun lửa, suýt chút nữa thì đốt cháy tôi.

Tôi giơ tay phải lên, nhỏ giọng nói: “Em thật sự không cố ý, tại mãi hóng gió quá nên thất thần thôi.”

”Hóng gió cái con khỉ!” Hắn vẩy vẩy mái tóc còn ướt, bắn nước lên mặt tôi, “Về sau không cho phép hóng gió, cũng không cho phép ngắm mưa luôn.”

”Thế vé máy bay...”

”Sáng sớm mai gọi điện bảo Giang Đào đến đưa vé của cậu ta cho em, còn cậu ta tự nghĩ cách khác.”

”Làm vậy được không?”

”Cậu ta dám nói không thử xem!” Hấn đẩy ngã tôi, sau đó cũng nằm xuống, ôm chặt tôi vào lòng: “Bây giờ ngủ đi, nếu sáng mai em không dậy được, anh sẽ khiêng em lên máy bay.”

Sáng hôm sau quả thật tôi không dậy được, hấn cũng không khiêng tôi lên máy bay, bởi vì tôi bị cảm, lúc gần sáng bắt đầu sốt, làm hại hấn cả đêm không được yên.

Chín giờ, hấn đứng trước giường không ngừng dặn: “Uống thuốc đúng giờ, ăn cơm đúng giờ, uống nhiều nước, ngủ nhiều vào, không được làm việc, không được ra ngoài. Anh sẽ bảo Tiểu Phương giám sát em. Hơn nữa anh sẽ gọi kiểm tra bất cứ lúc nào, nghe chưa?”

Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

”Tốt.” Hấn vừa lòng hôn lên trán tôi, tôi không muốn hôn môi, bởi vì sợ lây bệnh cho hấn.

”Được rồi, anh muộn rồi đấy.”

Hấn nhìn tôi một lát, lại nói: “Nhớ sạc pin, nhớ cầm di động, anh muốn nghe giọng em ngay, muốn biết em ở đâu.”

”Vâng.” Tôi lại gật đầu.

”Còn nữa, lúc anh về phải đi đón anh, anh muốn vừa bước xuống máy bay là có thể trông thấy em.”

”Vâng.” Tôi tiếp tục gật đầu.

”Còn nữa...” Hấn suy nghĩ một chút, “Không được ngăn người.”

Tôi cười gật đầu, ngay cả việc này hấn cũng muốn quản lí.

”Còn nữa...” Hấn nhú mào, cuối cùng nói: “Không còn gì nữa.”

”Đi nhanh lên!” Tôi đẩy đẩy hẳn, “Nếu không muộn thật bây giờ.”

Hắn xách laptop đi ra cửa, tay vừa chạm vào cửa thì đột nhiên quay lại, kéo tôi vào lòng, hôn thật sâu. Tôi lập tức đắm chìm trong sự nhiệt tình ấy, bỏ quên vấn đề có thể lây bệnh cho hẳn hay không.

Hôn khoảng hai phút, hẳn chuyển môi sang tai tôi, khàn khàn nói: “Phải nhớ anh.”

Tôi mê mang gật đầu.

Hắn buông tay, sai bước đi ra ngoài. Mãi đến khi tiếng xe biến mất, tôi mới ý thức được rằng, mình đã quên nói lời tạm biệt. Có những khi, chia tay là để gặp lại, vậy nên không cần nói lời ấy.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Hai ngày đầu, cứ bốn giờ là hẳn gọi điện nhắc tôi uống thuốc một lần, liên tục đến khi tôi gần khỏe hẳn, nói chuyện không còn giọng mũi nữa. Sau đó, gần như mỗi ngày điện thoại của tôi đều đổ chuông bốn năm lần, có khi hỏi hôm nay tôi làm gì, có khi hỏi tối nay tôi ăn gì, có khi hỏi tôi còn nhớ hẳn sẽ về ngày nào không, có khi bảo tôi hát cho hẳn nghe, có khi chỉ lặng im hai phút, sau đó nhàn nhạt nói một câu “Không có gì”.

Tắt máy đi tắm, dòng nước ấm từ chiếc đệm mát xa làm tôi nghĩ đến tay hẳn; Lên giường đắp chăn, vùi đầu vào chiếc gối của hẳn, làm tôi nghĩ đến mùi hương của hẳn; Tỉnh dậy sau một đêm ngon giấc, nhìn bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, làm tôi nghĩ đến nụ hôn chào buổi sáng của hẳn; Xuống lầu đi ngang qua thư phòng, làm tôi nghĩ đến những hôm hẳn thức trắng đêm làm việc; Ra ngoài lấy xe, nhìn chiếc BMW màu bạc trong gara, làm tôi nghĩ đến những lần hẳn chở tôi lao đi như tên bắn; Ngồi trong phòng làm việc nhìn chăm chăm di động, làm tôi nghĩ đến những cuộc điện thoại hẳn nhắc tôi ăn tối đúng giờ.

Mãi đến khi Tiểu Khang gọi: “Chị Thiên Lại, chị Thiên Lại, chị đang ngây người gì đấy?”

Tôi mới sợ hãi nhận ra: Tôi đang nhớ hẳn! Thì ra nhớ nhưng chính là như thế này, chua xót xen lẫn ngọt ngào, ngọt ngào vì những kỉ niệm cũ, chua xót vì chưa thể gặp lại nhau. Khi hẳn ở bên, mọi việc hẳn làm tôi đều coi là hiển nhiên, không có cảm giác gì đặc biệt; Nhưng khi hẳn đi mất, những thói quen lơ đãng bỗng rõ ràng đến lạ thường, gọi lên biết bao khát vọng và nỗi nhớ.

”Chị Thiên Lại?” Tiểu Khang xua xua tay trước mắt tôi, thở dài lẩm bẩm: “Haiz, thôi vậy, trông chị thế này thì làm việc gì được nữa? Để em từ chối luôn cho xong!”

”Sao? Việc gì?” Khó khăn lắm tôi mới có thể tập trung lắng nghe.

”Chính là...” Cô bé đang nói lại bị tiếng chuông di động cắt ngang.

Tôi nhận máy, tiếng trả lời có cảm xúc hưng phấn hiếm khi xuất hiện trong tôi: “Alô? Khúc Lăng Phong?”

Giọng hẳn kinh ngạc mà vui sướng: “Đang đợi điện thoại của anh à?”

Tôi gật đầu xong mới nhận ra hẳn không thể nhìn thấy, bèn mỉm cười nhẹ nhàng, “Vâng” một tiếng.

Giọng hẳn thoáng chốc cao hơn: “Đang ở đâu? Phòng làm việc?”

”Vâng.”

”Đừng làm muộn quá, thích ăn gì cứ bảo Tiểu Phương làm cho em.”

”Em biết rồi.”

”Lại có việc mới?”

”Vẫn chưa, Tiểu Khang đang bàn.”

”Thiên Lại?” Giọng hần chột ử rữ, “Có thể hai ngày nữa anh mới về được, hợp đồng có chút vấn đề.”

Tôi im lặng trong chốc lát, sau đó nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng. Không nghĩ rằng, khi nghe hần nói sẽ về muộn, đáy lòng tôi lại hụt hẫng đến thế, giống hời còn bé, ba nói sẽ mua quà cho tôi, nhưng đến lúc về nhà lại quên mất, cảm giác thất vọng và buồn bã khiến lòng tôi như ngã xuống vực sâu.

Hần cũng trầm mặc, một lát mới nói: “Chỉ “Ừm” thôi à?”

Tôi cười khờ: “Không thì phải làm sao?”

Hần lại trầm mặc, tôi có thể nghe được tiếng thở của hần mạnh lên. Dường như là dấu hiệu trước khi tức giận.

”Không làm sao hết.” Rõ ràng hần đang giận dỗi, “Khi nào về anh sẽ báo cho em biết.”

”Ừm.” Tôi không rõ lại chọc hần ở điểm nào, không thể về đúng hẹn không phải lỗi của tôi, người nên giận là tôi mới đúng, sao hần còn nóng nảy hơn tôi? Đợi đã, hần giận dỗi là bởi vì tôi không giận?

”Không có việc gì anh tắt máy trước.” Giọng hần rầu rĩ, có vẻ cơn giận nhỏ đi, cảm xúc bất đắc dĩ và hụt hẫng lại tăng lên.

”Ừm.” Tôi đáp lời, không biết lấy dũng khí từ đâu, đột nhiên đồng dục nói vào điện thoại: “Khúc Lăng Phong, em nhớ anh.” Nói xong lập tức tắt máy, cảm giác cả khuôn mặt nóng bừng bừng, còn ngượng ngùng hơn lần đầu tiên chúng tôi làm tình. Tôi thậm chí có thể tưởng tượng ra nét mặt kinh ngạc của hần ở đầu bên kia, sau đó nhất định sẽ cười như một tên ngốc.

Lập tức, chuông báo tin nhả vang lên, tôi nhìn thấy màn hình có mấy chữ ngăn ngăn: “Anh cũng nhớ em! Rất nhớ! Rất nhớ!”

Anh chàng kì cục này, còn thẹn thùng hơn tôi nữa, chỉ dám nhắn tin mà không dám nói trong điện thoại. Nhưng dù là thế, tôi vẫn cầm di động, nhìn ba câu ngăn đến không thể ngăn hơn, ngây ngốc mỉm cười.

Tiểu Khang liên tục lắc đầu, than thở: “Cảm ơn trời đất, cuối cùng thì hai kẻ khờ tình nhất vũ trụ cũng được khơi thông đầu óc rồi.” Nói xong, cô bé nhấc điện thoại gọi cho quản lý Lưu, nói dạo này tôi sẽ không nhận công việc gì hết, bởi vì tôi đang yêu.

★☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Thiên Kiều sắp về, nó đã ra nước ngoài suốt một năm, cũng không liên lạc với tôi suốt một năm.

Đó là em gái tôi, đưa em gái chảy chung dòng máu với tôi; Đưa em gái cùng cha cùng mẹ, từ nhỏ đã bám lấy tôi đòi kể chuyện cổ tích, lúc lớn có tâm sự không dám nói với mẹ, khóc rấm rứt gọi điện cho tôi; Đưa em gái nói trước mặt tôi rằng nên vì tình yêu mà như thiêu thân lao đầu vào lửa; Đưa em gái ở ngoài nhà hàng đã khóc rồi hét lên rằng nó sẽ hận tôi.

Nó sắp về! Một năm qua nó sống thế nào? Đã quên vết thương Khúc Lăng Phong gây ra cho nó chưa? Đã tha thứ cho cô chị làm mọi việc rồi nói là vì nó? Đã chuẩn bị tốt tâm lí để đối mặt tôi?

Mà tôi, phải đối mặt nó như thế nào?

Nếu tôi không yêu Khúc Lăng Phong, hoặc là Khúc Lăng Phong không yêu tôi, tôi sẽ có thể hùng hồn nhấn mạnh sự hy sinh và vĩ đại lúc trước của mình, nhưng bây giờ trừ hồ thẹn ra, chỉ còn lại hồ thẹn, tôi thậm chí còn cảm thấy chính mình đã cướp mất tình yêu của Thiên Kiều. Nếu nó đã quên mọi chuyện của một năm trước, nếu vết thương lòng của nó đã lành, nếu nó

đã tìm được niềm vui mới trong cuộc sống, như vậy tôi sẽ thoải mái hơn; Còn nếu nó vẫn đắm chìm mỗi tình đau khổ kia, tôi biết phải làm gì bây giờ? Thậm chí có lúc tôi đã ích kỷ nghĩ rằng, nó đừng bao giờ trở về thì tốt hơn.

Thời gian không dừng lại vì tôi mâu thuẫn, sự thật không thay đổi vì tôi ích kỷ. Cuối cùng thì Thiên Kiều đã trở về.

Ở cửa ra sân bay, Lăng Vân cầm tay tôi bằng tay trái, còn tay phải chỉ vào cô gái đang tới gần, kêu to: “Con yêu quái đủ mọi màu sắc kia là chị ba?”

Không chỉ Lăng Vân, cả tôi và mẹ đều bị dọa vì cách ăn mặc quái dị của Thiên Kiều.

Con bé vẫn xinh đẹp, vẫn trẻ trung, vẫn tràn đầy sức sống, nhưng dáng vẻ cử chỉ lại có chút gì đó hoang dại và nổi loạn không hợp tuổi. Nó mặc một chiếc áo hở rốn màu hồng, rốn đính khoen vàng, một chiếc quần da màu trắng bó chặt đến không thể chặt hơn, khoe vòng ba đầy đặn và cặp chân thon dài; Đôi bốt cao ít nhất mười phân, vừa đi vừa đẩy hông càng khiến vòng ba trở nên quyến rũ; Mái tóc cắt ngắn ngang vai được nhuộm màu nâu đỏ, nhưng mấy lọn trên trán lại nhuộm màu trắng; Khuôn mặt trang điểm rất đậm, đánh phấn dày đến mức khiến người ta sợ rằng sẽ bỏ bất cứ khi nào nó cười; Mắt tô viền xanh đen, cặp mi giả khoa trương che mất hàng mi rậm nguyên bản.

Con bé chạy tới chỗ chúng tôi, thả bốn túi hành lý to xuống đất, nhào tới cho mẹ một cái ôm ngạt thở kiểu Pháp, kêu to: “Mẹ, con nhớ mẹ lắm luôn đó!”

Mẹ cố thoát ra: “Mẹ biết, mẹ biết, con thả mẹ ra nào.”

”Ôi chao...” Lăng Vân há hốc mồm, tránh đòn tấn công của Thiên Kiều, liên tục lắc đầu nói: “Chị đừng ôm em, mùi nước hoa của chị làm em sặc

chết mất.”

”Này, thằng quý nhỏ!” Thiên Kiều chống nạnh chỉ Lăng Vân, “Chị mới đi một năm mà đã không muốn chơi với chị rồi hả?”

Lăng Vân le lưỡi nói: “Em chỉ chơi với chị ba thôi, không chơi với yêu quái.”

”Thằng quý nhỏ, dám mắng chị là yêu quái?” Thiên Kiều vươn những ngón tay sơn đầy màu sắc sặc sỡ ra để bắt Lăng Vân. Lăng Vân vội vàng trốn sau lưng tôi, kêu to: “Chị hai cứu em!”

Dường như lúc này Thiên Kiều mới chú ý tới tôi, cào cào tóc, xấu hổ chào: “Chị.”

Tôi nhất thời lúng túng, gượng gạo nói: “Về rồi à? Về nhà trước đi, chắc hẳn em đang mệt lắm.”

”Dạ vâng.” Nó ngượng ngùng trả lời.

Tài xế đến xách đồ, mẹ không nhịn được nhắc đi nhắc lại: “Con ra ngoài một năm rồi học về cho mẹ cái gì thế này? Nhìn lại cách ăn mặc của con đi, mẹ không dám tin con là con mẹ nữa.”

”Ôi trời, má mi ơi...” Thiên Kiều kéo giọng làm nũng, “Ở nước ngoài đang mốt mà, cái này gọi là tân tiến, má mi làm ngành giải trí, sẽ không cổ hủ như vậy chứ?”

”Mẹ không cổ hủ, nhưng cũng chịu không nổi cái tân tiến của con, về nước rồi thì rửa mặt ngay, mai theo mẹ đi nhuộm lại tóc, mái tóc đen bóng mẹ di truyền cho con mà con dám chà đạp thế này. Còn nữa, thay ngay bộ quần áo này ra, trời có mười mấy độ mà dám mặc đồ hở hang, nếu không có quần áo dài thì mai đi mua. Với lại, xóa ngay chữ “Mi” đằng sau chữ “Má”, có phải mè� đầu mà mi với meo, làm mẹ nổi hết da gà. Còn nữa,

mặc kệ con học được thói xấu gì ở ngoài, nhưng về nhà thì phải như cũ lại cho mẹ, lúc trước con nói muốn lấy bằng nước ngoài nên mẹ mới đồng ý, kết quả con lấy được cái gì? Chờ mẹ tìm người làm thủ tục nhập học xong thì ngoan ngoãn đi học cho mẹ.”

”Dạ vâng.” Thiên Kiều nhàm chán gật đầu, hơi hơi bĩu môi, hiển nhiên không đồng ý lắm với quan điểm của mẹ.

Lòng tôi đau xót, Thiên Kiều vốn không phải người như thế, con bé rất ngoan, dù là tuổi dậy thì cũng chưa từng nổi loạn như các bạn đồng trang lứa, cả cuộc sống và học tập chưa bao giờ khiến mẹ phải bận tâm. Ấy mà hiện tại, cô em gái nhỏ nghe lời của tôi đã biến mất. Ai nên chịu trách nhiệm cho sự thay đổi này đây? Khúc Lăng Phong, hay là tôi?

Suốt đường đi, Thiên Kiều liên tục bị mẹ nhắc nhở phải rửa mặt, thay quần áo, nghỉ ngơi cho tốt... Còn Lăng Vân ngồi cạnh trêu chọc con bé, mà tôi, như biến thành một người ngoài cuộc, từ đầu tới cuối không thể xen vào niềm vui đoàn tụ của mọi người.

Buổi tối, chú Khúc trở về, đưa chúng tôi ra ngoài ăn tối, nói là để tẩy trần cho Thiên Kiều, còn khen kiểu tóc của nó rất cá tính.

Thiên Kiều ôm tay chú, nói: “Chỉ có ba Khúc là tân tiến thôi, chứ đâu cổ hủ như mẹ, còn bắt con ngày mai đi nhuộm lại tóc nữa chứ!” Tình cảm giữa Thiên Kiều và chú Khúc luôn rất tốt, sau khi mẹ tái hôn đã gọi chú là ba, có lẽ lúc đó nó còn nhỏ, chưa có nhiều tình cảm với ba ruột lắm.

”Không cần nhuộm lại, không cần đâu.” Chú Khúc cương chiều vỗ vỗ tay con bé, “Khó lắm mới nhuộm được kiểu này, sao phải nhuộm lại? Để ba Khúc quyết định cho con, mẹ con không dám ép con đâu.”

”Tuyệt quá!” Thiên Kiều hoan hô, nghịch ngợm le lưỡi với mẹ.

Mẹ bất đắc dĩ nói: “Anh cứ làm hư nó.”

Chú Khúc kéo lấy tay mẹ: “Anh chỉ yêu ai yêu cả đường đi thôi mà.”

Mẹ đỏ mặt, đẩy đẩy chú: “Già rồi mà còn không đứng đắn.” Chú Khúc không nói gì, chỉ cười ha ha.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy mơ hồ, trông mẹ tựa như một cô gái mới yêu, được nghe lời ngon ngọt của tình nhân mà thẹn thùng thỏa mãn. Mẹ đã cưới chú Khúc được mười bốn năm, thậm chí còn dài hơn cuộc hôn nhân với ba, vậy tại sao vẫn có thể giữ nguyên lửa tình? Mà mẹ và ba, ngay từ khi tôi còn nhỏ đã rất hay cãi vã, cãi vã đến tận khi ly hôn, nhưng mà, chẳng phải ngày xưa ba mẹ đến với nhau cũng bởi vì yêu nhau đấy sao?

”Thiên Lại.” Chú Khúc gấp thịch cho tôi, “Sao không ăn mà cứ ngẩn người thế? Hay đồ ăn không hợp khẩu vị?”

”Không ạ.” Tôi vội vàng lắc đầu, “Cháu đang nghĩ, chú với mẹ hạnh phúc quá.”

”Đúng vậy.” Chú Khúc cảm thán nói, “Lúc trước mẹ con mới gia nhập showbiz, chú còn cười nhạo bà ấy lớn tuổi rồi mà còn làm chuyện mất mặt xấu hổ, nhưng cố tình nhà đài muốn bọn chú hợp tác, vì thế ngày nào cũng cãi nhau, cãi qua cãi lại, cãi tới cãi lui rồi cãi ra tình cảm. Chắc cái này gọi là "Không phải oan gia không đụng đầu". Chú rất cảm ơn vì mẹ con đã có dũng khí bước vào showbiz, nếu không cả đời này chú sẽ không thể biết được thế nào là hạnh phúc thật sự.”

”Thiên Lại.” Mẹ nhân cơ hội nói, “Con xem, một lần hôn nhân thất bại không có gì đáng sợ, đáng sợ là đánh mất dũng khí đi yêu và được yêu. Mẹ ly hôn xong, chính bởi vì có dũng khí này, mới có thể gặp gỡ, yêu mến, và ở gần chú Khúc.”

Chú Khúc cười nói: “Gì vậy? Giải thích nghiêm trọng thế? Sợ con gái không gả được à? Yên tâm đi, em sinh được hai cô con gái vừa xinh đẹp lại vừa tài năng, bao nhiêu người muốn lấy mà còn không được ấy chứ. Em

không biết thôi, từ sau lần trước Thiên Lại cất tiếng hát, gần như ngày nào cũng có người hỏi thăm về con bé, không thiếu mấy anh chàng còn nhờ anh chuyển thư tình nữa cơ! Đúng rồi, anh quên không hỏi, Thiên Lại có bạn trai chưa? Nếu chưa thì anh có cả danh sách dài để giới thiệu cho nó đây.”

”Thật không?” Mẹ hưng phấn đáp, “Được được, hôm nào mình chọn qua đi, cho Thiên Lại đi xem mặt thử.”

”Mẹ.” Tôi sốt ruột gọi, “Mẹ đừng quan tâm đến chuyện của con được không?”

”Không được.” Mẹ kiên quyết nói, “Chuyện cả đời của con phải do mẹ lo. Mẹ là mẹ con, mẹ không quan tâm thì ai quan tâm? Trừ khi con mang bạn trai về đây ra mắt, nếu không thì ngoan ngoãn đi xem mặt cho mẹ.”

”Mẹ!!!” Tôi kêu thảm thiết.

Lăng Vân ngồi một bên vỗ tay: “Tốt quá, tốt quá, chị hai có bạn trai thì em có người để bắt nạt rồi!”

Chú Khúc vỗ vỗ đầu nó: “Còn bé tí mà nói cái gì đấy?”

”Thật mà!” Lăng Vân hoa tay múa chân vô cùng vui vẻ, “Ngày xưa mấy anh tán chị ba đều hồi lộ con hết, chẳng lẽ bạn trai của chị hai lại không?”

Chú Khúc và mẹ đều nở nụ cười: “Thằng quý này!”

Chỉ có Thiên Kiều không lên tiếng, dăm chiêu nhìn tôi.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Buổi tối, tôi ở lại nhà chú Khúc. Mẹ xếp tôi và Thiên Kiều ngủ chung một phòng: “Hai chị em một năm không gặp, nhất định có nhiều lời muốn nói. Con bé này bám con từ nhỏ, con là chị mà nó nói nghe lời con hơn cả mẹ.”

Tôi thấy Thiên Kiều không phản đối nên cũng không phản đối. Đúng là tôi có rất nhiều điều muốn nói với nó, không biết bây giờ trong mắt nó, tôi có còn là người chị đáng tin tưởng như ngày xưa không.

Nó đi ra từ phòng tắm, lau tóc, thản nhiên nói: “Em tắm xong rồi, chị tắm đi.”

Đây vốn là câu nói quen thuộc giữa chúng tôi, hôm nay nghe vào tai, lại cảm thấy quá lạ lùng xa cách. Tôi cầm khăn tắm, yên lặng đi vào phòng tắm.

Nước ấm từ vòi hoa sen xối lên đỉnh đầu, tôi từ từ nhắm mắt, trong lòng liên tục cân nhắc xem, lát nữa nên mở lời thế nào. Nên nói gì đây? Hỏi thẳng: “Một năm nay em sống ổn không? Đã quên Khúc Lăng Phong chưa? Có còn hận chị nữa không?” Hay là ra vẻ chưa có chuyện gì xảy ra hết, tán gẫu mấy câu chuyện vặt: “Phong cảnh châu Âu có đẹp không? Học hành thế nào? Có chàng ngoại quốc nào theo đuổi em không?”

Cửa kính mờ phòng tắm bị gõ, Thiên Kiều đứng ngoài nói to điều gì.

”Sao cơ?” Tôi không nghe rõ, tắt vòi sen, mở cửa ra.

Nó đưa di động cho tôi, lạnh lùng nói: “Điện thoại!”

”Ừ.” Tôi cầm lấy, nhìn nét mặt vô cảm của nó, bất an trả lời: “Alô?”

”Thiên Lại!”

Trong đầu tôi nổ “Ầm” một tiếng, thế nhưng đã quên mất mỗi tối Khúc Lăng Phong đều gọi điện cho tôi. Liệu Thiên Kiều có nhận ra giọng hẳn không? Nhất định là có! Từng yêu sâu đậm như thế, làm sao có thể không nhận ra? Như vậy ban nãy, nó và Khúc Lăng Phong đã nói những gì?

”Thiên Lại? Thiên Lại? Thiên Lại!” Tiếng hét to trong điện thoại làm tôi giật mình hoàn hồn.

Tôi vội đáp: “Em đang nghe đây.”

”Em sao vậy? Lúc này ai nhận điện thoại? Em qua đêm ở đâu? Sao không về biệt thự?” Hấn hỏi liên một mạch.

”Em ở chỗ mẹ, người lúc này nhận điện thoại là Thiên Kiều, hôm nay con bé vừa trở về.” Tôi vừa trả lời hấn, vừa chú ý đến phản ứng của Thiên Kiều. Con bé đã về giường ngồi, lúc tôi nói “Người lúc này nhận điện thoại là Thiên Kiều”, nó hơi khựng lại một chút, sau đó leo lên giường như không có chuyện gì, trùm kín chăn.

Đầu bên kia chột im lặng, hiển nhiên không ngờ đến đáp án này. Hấn hỏi lúc này ai nghe máy, chứng tỏ không nhận ra giọng Thiên Kiều, tất nhiên cũng không nói chuyện gì với nó. Nhưng như thế lại càng tệ, ngay cả giọng cũng quên, có thể thấy lúc trước hấn hoàn toàn chỉ đùa giỡn với con bé.

Sau một lúc lâu, hấn chậm rãi hỏi: “Em khỏe không?”

”Em khỏe.” Đáng lẽ hấn nên hỏi Thiên Kiều có khỏe không.

”Như vậy...” Hấn muốn nói lại thôi.

”Không còn gì nữa thì em tắt máy đây, em có nhiều chuyện muốn nói với em gái.”

Hấn im lặng một lát rồi đáp: “Được. Nhưng em phải hứa với anh một điều.”

”Điều gì?”

”Đêm nay không được phép mất ngủ.” Hấn gằn giọng rất nặng.

Tôi đáp cho có lệ: “Em sẽ cố gắng.” Đêm nay không mất ngủ là chuyện không thể nào.

Hắn ra lệnh: “Không được, anh muốn một đáp án khẳng định tuyệt đối.”

Tôi lại nhìn Thiên Kiều, thản nhiên trả lời hắn: “Xin lỗi, em không làm được.” Sau đó tắt máy, thuận tiện tắt nguồn luôn. Đây là lần đầu tiên tôi dám tắt máy trước trong một cuộc tranh luận với hắn, bình thường đều là hắn không cho tôi cơ hội giải thích, nhưng hôm nay thì khác, thật sự rất khác.

Tôi vút điện thoại sang một bên, đến gần Thiên Kiều, không biết phải mở miệng thế nào.

Nó quay lưng về phía tôi, chôn mặt dưới gối, đột nhiên nói: “Chị còn đi theo anh ấy à?”

Tôi sửng sốt, mất một lúc mới hiểu nó đang nhắc tới Khúc Lăng Phong, thật ra điều tôi ngạc nhiên hơn chính là, nó lại chủ động nhắc tới hắn.

Tôi xấu hổ đáp: “Ừ, chị ở chung với anh ấy một năm nay rồi.”

Nó không quay đầu lại, tiếp tục hỏi: “Mẹ với ba Khúc biết không?”

”Không biết.”

”Thế... Anh ấy có tốt với chị không?”

Tôi trầm mặc, hắn có tốt với tôi không ư? Tôi không thể trả lời rõ ràng, cuối cùng ba phải đáp: “Cũng tạm được.”

”Thế à...” Nó nhẹ nhàng lên tiếng, sau đó không nói chuyện tiếp.

Tôi lên giường, dè dặt nằm xuống cạnh nó, nghe tiếng hít thở không đều của nó.

Thật lâu sau, tiếng hít thở vẫn chưa trở lại bình thường.

Tôi rút cục cổ lấy dũng khí hỏi: “Em còn hận chị không?”

Nó lắc lắc mái tóc màu nâu đỏ, rầu rĩ nói: “Em không biết.”

”VẬY... Em đã quên anh ấy chưa?”

Nó thở dài một tiếng: “Quên? Đó là chuyện khó khăn lắm!”

Em gái nhỏ của tôi! Cô em gái trước giờ chưa từng biết thở dài, còn tôi, giờ phút này cũng đang thở dài, không biết nên nói điều gì nữa.

Tôi mở to mắt, nhìn chăm chăm căn phòng tối đen như mực, không thấy trần nhà, nhưng tôi vẫn nhớ rõ hoa văn trên đó, là một hình ảnh 3D. Từng có vô số lần, Thiên Kiều nép trong ngực tôi, hưng phấn kêu to: “Chị ơi, em thấy rồi, là hai con thỏ nhỏ đáng yêu, chị nói xem chúng nó có phải là chị em không?”

Tôi hỏi: “Sao em không nghĩ là người yêu?”

”Bởi vì chúng mình là chị em, vậy nên nhất định chúng nó cũng là chị em.”

Tôi nhắm mắt lại, để mặc giọt lệ chua xót chảy qua đáy lòng. Chưa được bao lâu, đứa em gái nhỏ thích nép trong ngực tôi đã quay lưng lại với tôi!

Bên cạnh vang lên tiếng khóc thút thít, Thiên Kiều nắm chặt góc chăn, mái tóc nâu đỏ run rẩy trong bóng đêm. Tôi nghiêng người dậy, lay nhẹ vai nó, đau lòng gọi một tiếng: “Thiên Kiều?”

Nó ngẩng đầu lên, nước mắt loang lổ, nén khóc đến run cả người, đột nhiên nhào vào ngực tôi, gọi to: “Chị ơi!” Rồi khóc nức nở. Nước mắt của nó thấm ướt áo tôi, còn nước mắt của tôi dính ướt tóc nó.

YÊU ANH, KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CỰ TUYỆT

Mèo Máy

dtv-ebook.com

Chương 9: Trả em đôi cánh tự do

Quan hệ giữa tôi và Thiên Kiều coi như hòa thuận từ đó. Chuyện đã xảy ra vĩnh viễn không thể nào xóa bỏ, tình cảm từng sứt mẻ mãi chẳng thể như lúc ban đầu, giống như chiếc gương vỡ sẽ không bao giờ liền lại, cho dù được ghép cẩn thận cách mấy, chắc chắn cũng vẫn còn vết nứt. Chẳng qua, cả tôi và Thiên Kiều đều ăn ý xem nhẹ vết nứt đó mà thôi.

Kể từ buổi tối tắt máy của Khúc Lăng Phong, đã ba ngày hăn không gọi cho tôi, Tiểu Phương nói hăn cũng không gọi về biệt thự. Kì lạ thật, lẽ ra hăn phải tìm tôi bằng mọi cách, sau đó giận dỗi cáu kỉnh mới đúng. Vì hăn quá tức giận, hay vì hăn tốt bụng định tha thứ cho tôi?

Cả ngày tôi lo sợ bất an, sợ hăn lại nghĩ ra thủ đoạn tồi tệ nào, bây giờ Thiên Kiều đã trở về, dù có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không muốn con bé bị tổn thương lần nữa. Một việc khác khiến tôi đau đầu, chính là mẹ đã bắt tay vào việc xếp hẹn xem mặt cho tôi, bà cho rằng tôi chưa có bạn trai, nhưng tôi làm sao có thể nói, mình đã ở chung với Khúc Lăng Phong hơn một năm trời? Vừa không thể nói, vừa không đủ lý do từ chối, thậm chí Thiên Kiều còn khuyến khích tôi đi, ở trong mắt nó, tôi hăn phải thoát khỏi sự khống chế của Khúc Lăng Phong, tìm kiếm hạnh phúc cho bản thân mình. Mà tôi làm sao có thể nói với nó, thật ra chúng tôi đã yêu nhau?

Đủ thứ phiền não, lo âu, bất đắc dĩ tích tụ trong lòng, tôi cảm giác tinh thần và thể xác đều mệt mỏi rã rời, chứng mất ngủ đã lâu không gặp chợt quay trở lại, lúc này đây thậm chí ba ngày liền đều không thể ngủ quá hai

giờ, bệnh dạ dày cũng đến góp vui, mới sáng sớm liền cảm thấy buồn nôn, cả ngày uể oải, không ăn nổi thứ gì. Lúc nói chuyện tôi thường xuyên ngẩn người, đôi khi trong lúc ngẩn người, tôi còn thấy ba mình dắt tay một bé gái đáng yêu, vẫy tay với tôi. Chẳng lẽ tuổi thọ của tôi sắp hết, sắp lên thiên đường gặp lại ba? Tuy tôi không theo đạo, nhưng cũng chưa làm điều gì độc ác, chắc hẳn sau khi chết sẽ được lên thiên đường phải không?!

”Chị, đi thôi, ba ngày nay chị chưa ăn gì rồi, coi như đi với em cho vui, món tôm của nhà hàng ấy ngon lắm, đảm bảo chị vừa thấy là sẽ thèm ngay.”

Không chịu nổi sự nhõng nhẽo của Thiên Kiều, tôi chỉ đành đi cùng con bé. Vốn Lăng Vân cũng mè nheo đòi theo, nhưng không biết Thiên Kiều đã nói điều gì, làm thẳng nhóc tự động bỏ cuộc.

Lúc ra khỏi cửa tôi nói: “Thật ra đưa Tiểu Vân đi cùng cũng không sao, thẳng bé thích ăn tôm mà.”

”Để hôm khác, hôm khác nhất định sẽ đưa nó đi, hôm nay em chỉ muốn đi với chị thôi.” Tôi không nghi ngờ gì, bởi thật sự không thể đoán rằng Thiên Kiều và mẹ lại bắt tay nhau để lừa tôi.

Tới nhà ăn, tôi mới phát hiện mẹ, chú Khúc đều ở đó, ngồi cùng bàn còn có bạn nối khố của chú Khúc và một anh chàng nữa, rõ ràng là tiệc xem mặt đã được tính toán từ lâu. Vậy mà chú Khúc còn làm bộ như rất tình cờ, mời chúng tôi đến ngồi cùng bàn. Nếu chỉ có mẹ ở đây, nhất định tôi sẽ lập tức quay đầu bỏ đi, dù sao mẹ cũng biết tính tình quái gở của tôi, nhưng tôi không thể làm chú Khúc mất mặt.

Mẹ cố ý xếp tôi ngồi gần anh chàng nọ, tán gẫu vài câu, liền vội vàng giới thiệu: “Đây là con trai của chú Hứa, tên là Dịch Duy, vừa tốt nghiệp học viện âm nhạc hoàng gia Viên trở về. Xa nhà hơi lâu nên nhiều chỗ còn

lạ lắm, muốn biết mấy người bạn để mau chóng quen thuộc hoàn cảnh nơi này.”

Tôi lễ phép gật đầu, ngay cả câu “Chào anh” cũng lười nói. Vậy mà bạn nổi khố của Chú Khúc lại khen tôi dịu dàng thùy mị, trời ạ, chú ấy có nhầm không? Dịu dàng thùy mị hay là không hề thấy hứng thú? Nhưng thật ra anh chàng Hứa Dịch Duy kia khá tốt, không ân cần bắt chuyện với tôi, đại khái cũng nhận ra tôi không mấy vui vẻ, từ đầu tới cuối anh ta chỉ giữ kẽ, thỉnh thoảng nói vài câu không liên quan, làm tôi cũng có chút ấn tượng tốt.

Cố gắng mai mỗi một hồi, ba vị phụ huynh cho rằng đã đến lúc, mẹ nói: “Thanh niên ấy mà, nói chuyện một lúc là thân ngay, hơn nữa hai đứa nó đều làm âm nhạc, có nhiều điểm chung để tán gẫu lắm. Anh Ly, anh với anh Hứa đang vội đi sản xuất MV đúng không? Thiên Kiều, con ra đây, đi mua mấy thứ này với mẹ.”

”Đúng đúng, hai đứa nói chuyện đi, thanh niên ấy mà, lát nữa dẫn nhau ra ngoài mà đi dạo.” Ba vị phụ huynh và Thiên Kiều đều đứng dậy, Hứa Dịch Duy cũng lễ phép đứng dậy tiễn, chỉ có tôi là lười nhác ngồi đó.

Lúc này chợt nghe chú Khúc ngạc nhiên gọi: “Lãng Phong?”

Tôi rùng mình, cảm giác ớn lạnh chạy thẳng từ bàn chân lên đỉnh đầu, nhất định là tôi nghe lầm, người chú Khúc gọi nhất định không phải là Khúc Lãng Phong.

Một giọng nói trầm khàn đến không thể quen thuộc hơn vang lên sau lưng tôi: “Đừng nói với anh đây là tiệc xem mặt.”

Lời cầu xin hoàn toàn tan biến, tôi thậm chí còn cảm giác được hơi thở của hắn đang thổi bay lọn tóc sau gáy mình. Tiếng thở hỗn hển của Lãng Vân vang lên ngay sau đó: “Anh hai, sao anh không chờ em?”

Trời ạ! Trong lòng tôi oán thán: Tiểu Vân ơi Tiểu Vân, lần này em hại chết chị rồi.

Chú Khúc không vui nói: “Lăng Phong, con đang nói chuyện với ai đấy?!”

Một bàn tay to kéo tôi đứng dậy khỏi ghế, tôi đối diện với ánh mắt đỏ ngầu của hắn, nơi đó rét lạnh tựa băng sương. Hắn thậm chí không thèm nhìn chú Khúc, kề sát khuôn mặt tái nhợt của tôi, gằn từng chữ: “Nói với anh đây không phải là tiệt xem mặt!”

Tôi giãy dụa bám lấy vai hắn, để tránh bị chết ngạt bởi chính chiếc áo của mình, run rẩy đáp: “Em bị hại.”

Ánh mắt hắn không hề thay đổi, khóe môi nở một nụ cười gian ác, bỗng nhiên hôn lên môi tôi, đổi lấy tiếng kêu sợ hãi của những người xung quanh.

Nụ hôn này chỉ kéo dài một giây, môi hắn dán lên môi tôi, mấp máy: “Tốt lắm, anh thích đáp án này.”

Mẹ là người đầu tiên hoàn hồn, run rẩy chỉ vào chúng tôi, không thể tin nổi: “Các con, các con...”

Khúc Lăng Phong choàng quai cặp lên cổ tôi, bế xốc tôi lên, sau đó nói với mẹ, chú Khúc, cùng tất cả mọi người trong nhà hàng: “Chúng tôi ở chung với nhau lâu rồi, hơn nữa sắp kết hôn.”

Vô số tiếng thốt nhỏ vang lên, trong đó cũng có của tôi.

Hắn bỏ quả bom có sức công phá quá mạnh mẽ này lại, ôm tôi sai bước ra ngoài.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Mãi đến khi trở về biệt thự, tôi vẫn chưa tiêu hóa nổi những lời hăn nói. Hăn nói chúng tôi sắp kết hôn? Khúc Lăng Phong muốn kết hôn với tôi?

Hăn đặt tôi lên giường, rúc đầu vào lòng tôi, sau đó im lặng không động đậy. Xem ra hăn thực sự mệt mỏi, râu ngấn lún phún, khuôn mặt tiêu tụy, tôi đoán, có lẽ vài ngày rồi hăn chưa được nghỉ ngơi đầy đủ. Nhưng tôi phải hỏi rõ ràng, chuyện này với tôi rất quan trọng. Kết hôn? Trời ạ! Có lẽ hăn mệt mỏi đến mức đầu óc không bình thường chẳng?

”Khúc Lăng Phong?” Tôi đẩy hăn, “Đừng ngủ, anh nói rõ ràng xem, điều vừa rồi anh nói với mẹ có thật hay không? Anh muốn kết hôn với em?”

”Đúng.” Hăn lẩm bẩm một tiếng, càng rúc sâu hơn.

”Anh nói thật? Không phải nói cho có?”

”Không phải.” Hăn mở mắt ra trừng tôi, “Anh nói thật, ngày mai anh sẽ gọi Tần Chiêu đi chuẩn bị.”

”Không!” Tôi hô to, “Anh làm sao vậy? Sao tự nhiên lại nghĩ đến chuyện kết hôn?”

Hăn nhìn tôi, nghiêm túc trả lời: “Anh không muốn bọn họ lại lấy cớ lừa em đi xem mặt, em là của anh, anh không cho phép người khác ngấp nghé em. Nếu cái mác kết hôn có thể làm đám ruồi bọ đó tự động bỏ đi, thì anh muốn kết hôn.”

Tôi cảm thấy ớn lạnh lần nữa, nhưng điểm khác biệt chính là, cảm giác ấy đang tụ hội về tim. Tôi tập trung tất cả tinh thần, hỏi rõ ràng: “Đây là mục đích và động cơ khiến anh muốn kết hôn?”

”Đúng!” Hăn trả lời một cách đương nhiên, thấy tôi không phản ứng gì, bèn nhướn mày: “Hỏi xong chưa?”

Tôi nhắm mắt lại.

”Vậy thì anh muốn ngủ.” Hấn lại lúc đầu vào lòng tôi, nhắm mắt lẩm bẩm: “Cô gái này, dám ngắt máy của anh, làm anh lo lắng mấy hôm liền, bốn ngày bốn đêm không ngủ gấp gấp trở về gặp em, vậy mà em lại xem mặt người khác. Chuyện này đợi anh ngủ dậy sẽ tính sổ với em sau.”

Tôi không nghe rõ hấn lẩm bẩm điều gì, cơ thể bủn rủn như bị xói mòn hết năng lượng, trái tim rét lạnh đến không còn cảm giác, dù hấn vô tình hay cố ý, hai câu nói kia cũng đã giết chết tình yêu và hy vọng mong manh tôi dành cho hấn.

Đây là người đàn ông không có chút khái niệm gì về hôn nhân, trừ ham muốn chiếm hữu và cướp đoạt ra, anh ta thậm chí còn không ý thức được tình yêu và sự dịu dàng của mình, sống cả đời với người như thế, liệu sẽ có kết cục ra sao? Mà tôi, chắc chắn không phải kiểu người có đủ kiên nhẫn để giúp anh ta nhận thức tình yêu, chính tôi cũng không biết ai sẽ tới giúp tôi nhận thức tình yêu của mình. Mẹ nói: “Một lần hôn nhân thất bại không có gì đáng sợ, đáng sợ chính là đánh mất dũng khí đi yêu và được yêu.” Vốn ngay từ đầu tôi đã đánh mất dũng khí đi yêu và được yêu, làm sao có thể đối mặt với một cuộc hôn nhân nhất định sẽ thất bại?

Vậy nên, tôi sẽ không kết hôn với hấn, tuyệt đối không.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Đàn ông sau khi ăn no ngủ say, bình thường sẽ sinh ra ham muốn tình dục, Khúc Lăng Phong cũng không phải ngoại lệ. Khi hấn tỉnh lại, ánh mắt đã không còn đỏ ngầu, mỉm cười tặng tôi một nụ hôn chào buổi sáng, sau đó chuyển thành hôn sâu nóng bỏng. Chẳng mấy chốc, hấn đã vứt bỏ tất cả chướng ngại giữa chúng tôi.

Trước khi tiến đến cao trào, tôi ôm đầu của hấn thở dốc nói: “Khúc Lăng Phong, anh còn chưa cầu hôn.”

”Sao?” Mồ hôi của hắn rơi xuống người tôi, hắn kích tình gầm nhẹ: “Gả cho anh!”

Thế giới xung quanh chúng tôi như sụp đổ, tiếng thở dốc ngừng lại, bầu không khí yên tĩnh lạ thường, tôi mệt mỏi nhưng trả lời hắn một cách rõ ràng: “Không!”

”Cái gì?” Hắn ngồi bật dậy, nhìn tôi bằng ánh mắt không chắc chắn và không thể tin nổi, “Em nói lại xem?”

Giọt mồ hôi từ tóc hắn rơi xuống mặt tôi, lạnh lẽo, tôi không đưa tay lau, bình tĩnh đối diện với hắn, “Em nói: Không! Có nghĩa là, em không muốn gả cho anh.” Tôi nghĩ từ trước tới giờ, mình chưa từng bình tĩnh như vậy trước mặt hắn.

Hắn ngây người, choáng váng hồi lâu, tôi cũng chưa từng thấy khuôn mặt hắn ngờ nghệch như vậy.

Tôi đẩy hắn ra, xuống giường, cầm áo ngủ khoác tạm lên người, định đi vào phòng tắm. Hắn đột nhiên hét lớn: “Đông Thiên Lại! Chết tiệt, em thử nói lại lần nữa xem?”

Giọng tôi vẫn bình thản tự nhiên, tuy tầm mắt dần biến thành màu đen, có lẽ sắp té xỉu, “Nói ngàn lần vạn lần, đáp án sẽ vẫn là một chữ: Không!”

Hắn xông lên, tôi đoán hắn không định đánh tôi, có lẽ chỉ định gào lên với tôi, nhưng kết cục hắn lại phải ôm lấy thân thể xụi lơ của tôi.

Tôi nhớ rõ giây cuối cùng trước khi chìm vào bóng tối, tôi đã nói với hắn: “Khúc Lăng Phong, thả em đi.”

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Giấc ngủ say dường như không có điểm kết thúc, Khúc Lăng Phong lẳng lẳng ngắm nhìn khuôn mặt tái nhợt của Đông Thiên Lại, trong đầu vang lên lời bác sĩ dặn dò vừa rồi: “Bệnh nhân đang mang thai, nhưng cả thể chất lẫn tinh thần đều không ổn định, có biểu hiện trầm cảm và suy nhược thần kinh, điều này ảnh hưởng không tốt đến mẹ và thai nhi, sau khi bệnh nhân tỉnh lại, anh nên nói chuyện nhẹ nhàng, đừng làm bệnh nhân kích động.”

Cô mang thai rồi, đó là con của anh, là con của cô và anh. Trong lòng anh vui sướng không lời gì tả xiết, lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Vân, anh nhận ra mình vẫn còn biết rung động, mà hiện giờ, anh nhận ra một chuyện còn đáng giật mình hơn, anh yêu rồi, yêu đứa con chưa chào đời này, và cả mẹ của nó.

”Thiên Lại...” Anh dịu dàng gọi cô, cảm giác trong lòng có dòng nước ấm chảy qua, sự ấm áp tự nhiên đến vậy, khiến anh muốn giữ lấy cô gái trước mắt cả đời.

Thì ra, yêu là một loại bản năng, chỉ cần đến thời điểm thích hợp, chính anh cũng sẽ hiểu được thế nào gọi là yêu.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Trong mộng tôi lại nhìn thấy ba, ông đang mở rộng vòng tay đón cô bé đáng yêu kia vào lòng, cho dù tôi gọi to thế nào ông cũng không để ý. Đột nhiên, cả ông và cô bé cùng quay đầu lại, tôi nhìn thấy sự đau lòng và trách móc trong mắt họ.

Tại sao? Tôi đã làm gì sai? Tại sao họ lại trách tôi?

Tôi muốn hỏi, nhưng không thể lên tiếng. Ba nắm tay cô bé càng chạy càng xa, tôi hoảng hốt gọi ông: “Đừng đi ba ơi, đừng bỏ con!”

Một giọng nói sốt sắng chột vang lên bên tai: “Thiên Lại, Thiên Lại, tỉnh dậy đi, tỉnh dậy!”

Tôi cố sức mở mắt, gương mặt phóng đại của Khúc Lăng Phong kề ngay sát mặt tôi, biểu hiện thân thiết và lo lắng của hắn khiến tôi cảm thấy xa lạ. Đây là Khúc Lăng Phong ư? Chẳng lẽ mỗi lần tôi té xỉu là hắn lại đổi tính?

Hắn ôm mặt tôi, mềm nhẹ hôn lên môi tôi, nỉ non nói: “Mơ thấy ba à?”

Tôi khờ ngốc gật đầu, càng hoài nghi người trước mắt không phải là Khúc Lăng Phong.

”Đừng sợ.” Hắn cẩn thận ôm tôi, “Em còn có anh, nhất định anh sẽ không rời bỏ em.”

Tôi vươn tay chạm nhẹ vào má hắn, là ấm áp, vậy nên đây không phải là ảo giác của tôi, vậy tại sao hắn lại đột nhiên trở nên dịu dàng? Tôi mờ mịt hỏi: “Anh là ai?”

”Thiên Lại?” Hắn hoảng hốt cao giọng, “Em sao vậy? Ngay cả anh mà cũng không nhận ra? Anh là Khúc Lăng Phong đây!”

”Không.” Tôi lắc đầu, “Anh không phải là Khúc Lăng Phong, Khúc Lăng Phong tôi biết không phải người thế này.”

Hắn thở phào, mỉm cười, hưng phấn nói: “Thiên Lại, em mang thai rồi, mang thai con của chúng ta!”

”Mang thai? Em?” Thông tin không chuyển đến trung khu thần kinh ngay lập tức, phải mất mấy giây, tôi mới ý thức được hắn vừa nói cái gì, tôi mang thai?!!!

Tôi kích động túm lấy áo hắn: “Anh nói cái gì? Sao lại thế được?”

”Em đừng kích động.” Hấn vững vàng đè tôi lại, “Bác sĩ nói cảm xúc của em không ổn định, không được kích động.”

”Không thể nào...” Tôi lắc đầu nguầy nguậy, “Không thể nào, mình luôn làm biện pháp tránh thai tốt lắm cơ mà?” Nói xong tôi đột nhiên nhớ ra, hình như từ khi trị liệu tâm lý đến giờ, hấn đã không dùng bao cao su, tuy tôi luôn uống thuốc, nhưng cũng khó tránh khỏi có lúc sơ sẩy.

Trời ạ! Mang thai! Một đứa bé, một sinh mệnh, sao nó lại tới đột nhiên như vậy? Tôi không thể tin nổi mình lại có con với Khúc Lăng Phong. Nếu tin tức này đến vào bốn ngày trước, có lẽ tôi sẽ vẫn mong chờ vào đứa bé, nhưng hiện tại, khi tình yêu ít ỏi tôi dành cho hấn gần như biến mất... Không, tôi không cần, tôi không muốn, tôi không dám! Làm vậy tàn nhẫn quá, một gia đình không hạnh phúc, một ông bố không biết yêu, một bà mẹ không tin tưởng tình yêu, hoàn cảnh đó sẽ chỉ bóp chết linh hồn trong sáng của con trẻ. Không! Tôi không muốn bi kịch này cuốn lấy đứa bé.

Đó là tội giết người!

”Thiên Lại!” Hấn giữ chặt đầu tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, cau mày nói, “Em không thích? Em không muốn có con của chúng ta?”

Tôi bản năng định trả lời: “Đúng.” Nhưng cổ họng như bị thứ gì chặn lại, khiến tôi không thể nói thành lời. Đó là con tôi, đứa con mang máu thịt và linh hồn của tôi, tôi thật sự không thích? Thật sự không muốn có nó?

”Thiên Lại.” Im lặng trong mắt hấn chính là cam chịu, hấn ôm chặt lấy tôi, tim kề tim, hoảng sợ nói: “Không được! Không được phép không thích, không được phép muốn bỏ nó, em hiểu không?”

Bỏ nó, tôi nhẫn tâm vậy sao? Không bỏ nó, tôi nữ nhẫn tâm vậy sao? Bóp chết một sinh mệnh và bóp chết một linh hồn, tôi nên lựa chọn thế nào mới phải?

”Thiên Lại, đó là con của chúng ta...” Giọng hần gần như nghẹn ngào, “Không được, em không được tàn nhẫn như vậy.”

Tôi tàn nhẫn? Buồn cười! Trên đời này có ai so được với Khúc Lăng Phong về khoản tàn nhẫn? Nếu hần không tàn nhẫn, cục diện sẽ chẳng như thế này, cũng sẽ không xuất hiện một sinh mệnh vô tội.

Tôi cúi đầu, buồn bã nói: “Giữ nó lại là quá độc ác, một gia đình không hạnh phúc, một cuộc hôn nhân không bình thường sẽ ảnh hưởng đến nó thế nào? Tạo ra một bản sao của anh hoặc của em ư? Không, Khúc Lăng Phong, xin anh đừng tàn nhẫn như vậy!”

”Không đúng!” Hần vội vàng cầm lấy tay tôi đặt lên ngực hần, “Anh sẽ yêu nó, cũng sẽ yêu em, gả cho anh, chúng mình sẽ cùng vì nó mà xây dựng một gia đình hạnh phúc nhất!”

Bốn ngày trước, nhất định tôi sẽ cảm động khóc hết nước mắt vì câu nói này, nhưng hiện tại thì không. Lúc đầu hần nói muốn kết hôn để không ai dám ngấp nghé tôi, bây giờ hần nói muốn xây dựng gia đình hạnh phúc với tôi vì đứa bé. Nói đến nói đi, rốt cuộc hần vẫn không hiểu tình yêu là gì, thứ tình cảm bố thí của hần liệu sẽ tồn tại bao lâu? Làm sao tôi có thể khiến con mình hạnh phúc với thứ tình yêu bố thí ấy?

”Khúc Lăng Phong.” Tôi buồn bã nhìn hần, “Anh cũng biết thế nào là yêu ư?”

”Anh biết! Đương nhiên anh biết!” Hần giữ chặt vai tôi, nhìn thẳng vào mắt tôi, im lặng hồi lâu, cuối cùng trầm giọng gần từng tiếng: “Thiên Lại, anh yêu em.”

Cuối cùng hần cũng chính miệng nói với tôi ba chữ đẹp nhất trong kho ngôn ngữ của nhân loại, nhưng tôi nghe xong lại chỉ muốn cười, cười thật to, cười một cách điên cuồng. Mà đúng là tôi đã làm như vậy thật, hơn nữa

không thể ngừng lại, cười đến xụi lơ trong lòng hăn, cười đến khó thở, đến chảy cả nước mắt.

Hăn ngỡ ngác ảo não hỏi: “Em cười cái gì? Chuyện này có gì đáng cười?”

”Khúc Lăng Phong.” Tôi dùng tay hăn để lau nước mắt cho mình, “Từ ngày em quen anh, bây giờ là lúc anh đáng yêu nhất, em muốn cảm ơn anh đã yêu em, thật đấy, dù ba chữ kia là thật lòng hay nói dối.”

”Anh thật lòng!” Hăn nóng nảy, nhảy xuống giường đi qua đi lại, “Sao em không tin anh? Phải làm sao thì em mới tin anh?”

Phụ nữ sở dĩ ngốc, là bởi vì không biết lúc nào thì nên từ bỏ hy vọng. Tôi ôm một tia hy vọng cuối cùng hỏi hăn: “Trước khi biết em mang thai, anh có bao giờ nghĩ là anh yêu em không?”

Hăn dừng lại, cẩn thận nhìn nét mặt của tôi, chân mày giãn ra nhú vào, có vẻ đang cân nhắc xem nên trả lời ra sao.

Không cần trả lời! Tôi cười ra giọt nước mắt cuối cùng, hai tay chống mặt, trầm giọng nói với hăn: “Muốn em tin anh, hãy để em tự do.”

”Không!” Hăn lập tức từ chối.

Quả nhiên! Tôi đã lừa nỡ nộ cười, không buồn nhìn hăn, chỉ lẩm bẩm:

”If you want something badly enough,

You must let it go free,

If it comes back to you,

Its yours.

If doesn't,

You really never had it anyway.”

”Không!” Hãn vọt tới, lại giữ chặt vai tôi, “Anh không thả em được, thả em, em sẽ không bao giờ trở lại, anh không mạo hiểm được!”

”Let it go free, let it go free, let it go free...”

”Không, không, không!!!” Hãn điên cuồng lay tôi, gần như muốn lay rụng khung xương của tôi.

Tôi cảm thấy bụng dưới quặn đau, một thứ chất lỏng ấm áp, dính dính chảy ra từ chỗ kín, tôi yếu ớt cầm lấy tay hãn: “Khúc Lăng Phong, mau gọi bác sĩ đi...”

Tôi nghe thấy tiếng thét điên cuồng mà hoảng sợ của hãn: “Bác sĩ, bác sĩ!” Sau đó tôi liền mất tri giác.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Ngoài cửa phòng cấp cứu luôn luôn căng thẳng, luôn luôn lo âu, luôn luôn có rất nhiều người chờ đợi trong tuyệt vọng. Hàn Mai tựa vào lòng Khúc Ly không ngừng khóc, Thiên Kiều ôm Khúc Lăng Vân, thỉnh thoảng liếc nhìn ánh đèn đỏ trên cửa, còn Khúc Lăng Phong ngồi ở ghế dài, hai tay bấu tóc, cúi đầu, không hề nhúc nhích, tựa như một pho tượng thạch cao.

Khúc Lăng Vân nhìn người lớn lo âu căng thẳng, nép người vào lòng Thiên Kiều, sợ hãi hỏi: “Chị ba, liệu chị hai có chết không?”

”Không bao giờ!” Khúc Lăng Phong đột nhiên bật dậy, hung tợn nhìn Khúc Lăng Vân, rống to: “Không được phép nguyên rửa cô ấy!”

Khúc Lăng Vân sợ tới mức trừng lớn hai mắt, mếu máo mà không dám khóc. Khúc Ly thấy Khúc Lăng Phong điên cuồng như vậy, lời quở trách

trôi đến khoe môi cũng đành nuốt trở về, ôm Khúc Lăng Vân vào giữa mình và Hàn Mai. Khúc Lăng Phong chậm rãi ngồi xuống, co người như lúc ban đầu.

Cửa mở, y tá lo lắng đi ra: “Bệnh nhân xuất huyết liên tục, cần nhiều máu truyền gấp, ai là người nhà trực hệ của bệnh nhân?”

”Tôi!” Hàn Mai và Thiên Kiều cùng trả lời.

Khúc Lăng Vân nhỏ giọng nói: “Cả cháu nữa.”

”Được rồi, mời mọi người theo tôi đi thử máu.”

Khúc Lăng Phong chạy lại: “Tôi cũng đi.”

Một giọng nói đột nhiên vang lên: “Anh ở lại.” Hồ Văn Cử không biết xuất hiện từ khi nào.

Ý tá khó hiểu hỏi: “Bác sĩ Hồ?”

Hồ Văn Cử nhìn Khúc Lăng Phong: “Tôi vừa nghe tin Thiên Lại vào phòng cấp cứu, anh ở đây, để tôi đi xem cô ấy thế nào. Có thể sẽ cần đến anh.”

Khúc Lăng Phong túm lấy cổ áo của Hồ Văn Cử, “Anh phải cứu cô ấy, chỉ cần cứu được cô ấy, chuyện gì tôi cũng đồng ý làm, dù có phải đem mạng ra đổi!”

Hồ Văn Cử không nói gì, đẩy Khúc Lăng Phong ra, đeo khẩu trang đi vào phòng cấp cứu.

Thiên Kiều và Hàn Mai cũng được đưa vào trong, một lát sau, Hồ Văn Cử đi ra, nói với Khúc Lăng Phong: “Theo tôi đi thay quần áo.”

Khúc Lăng Phong sốt ruột to tiếng: “Cô ấy sao rồi?”

Hồ Văn Cử lạnh lùng nhìn anh: “Đừng hỏi nhiều, cứ làm đi.”

Khúc Lăng Phong ngoan ngoãn nghe lời, sống tới từng này tuổi, anh cũng chưa từng nghe lời như vậy. Hồ Văn Cử giúp anh mặc đồ vô khuẩn xong, đột nhiên dấm thốc lên từ cằm anh. Khúc Lăng Phong bị đánh cho lảo đảo vài bước rồi té ngã, Hồ Văn Cử nhìn anh, khuôn mặt không có cảm xúc: “Cú dấm này muốn cho anh biết, vào trong rồi thì nên nói cái gì. Ngay bây giờ cô ấy không muốn sống, chắc hẳn anh hiểu rõ phải làm thế nào để kéo ý chí sinh tồn của cô ấy về.”

Khúc Lăng Phong loạng choạng đứng lên, lau sạch vết máu, thế nhưng không hề đánh trả, chỉ yên lặng rửa tay, sau đó đi găng vô khuẩn.

Trong phòng cấp cứu tràn ngập tiếng máy móc và tiếng y bác sĩ nói chuyện, “Theo dõi huyết áp, điện tim, nhịp mạch, SpO2, chuẩn bị truyền máu... Bệnh nhân ngừng tim, sốc điện, nhanh lên!”

Thiên Lại nằm ở giữa, Hàn Mai và Thiên Kiều nằm hai bên, dụng cụ truyền máu đã chuẩn bị xong, hai dòng máu đồng thời chảy vào cơ thể cô. Hàn Mai rưng rưng cầu nguyện: “Thượng Đế, xin người hãy phù hộ cho con gái của con, dù nó đã phạm phải lỗi lầm gì, cũng xin người để con gánh vác hết.”

Thiên Kiều yên lặng nhìn giọt máu đỏ thẫm chảy trong ống lọc, nước mắt lặng yên chảy xuôi, cô lẩm bẫm: “Chị hai, có chuyện này em muốn nói với chị, cho tới giờ em cũng chưa từng hận chị. Dù muốn hận lắm, nhưng em không làm được, bởi vì chị yêu em như vậy, chị là chị ruột của em, cuộc sống của chị cũng có một phần thuộc về em, vậy nên chị phải trân trọng nó. Em biết chị sợ nhất là em bị tổn thương mà, đúng không?”

Khúc Lăng Phong lê bước tới gần Thiên Lại, nhìn gương mặt tái nhợt của cô, đôi mắt nhắm chặt, cảm xúc bình thản, tiếng hít thở lặng lẽ.

Dụng cụ sốc điện đặt trên ngực cô, bịch, bịch, bịch vài tiếng, y tá nói: “Có nhịp tim!”

Bác sĩ nói: “Huyết áp đang lên, dừng sốc điện, theo dõi điện tim, nhịp mạch, huyết áp.”

Một bác sĩ khác nói: “Vẫn không cầm máu được.”

Khúc Lăng Phong ngơ ngác đứng đó, ánh mắt buồn bã nhưng trầm tĩnh lạ thường.

Y tá hô: “Lại ngừng tim!”

Bác sĩ nói: “Chuẩn bị sốc điện.”

Anh đột nhiên bừng tỉnh, tiến lên hai bước, đẩy y tá ra, hôn lên trán Thiên Lại, giơ tay phải lên, cắn chặt răng nói: “Chỉ cần em tỉnh lại, anh sẽ thả em tự do, còn nếu em đi, anh sẽ đuổi theo em đến âm tào địa phủ.”

Máu và nước mắt lạnh lẽo cùng rơi xuống khóe môi Thiên Lại.

Y tá nói: “Có nhịp tim, huyết áp đang lên.” Bác sĩ nói: “Xuất huyết chậm lại rồi.”

Hồ Văn Cử nhắm mắt lại, thở phào trong lòng: “Cảm ơn trời đất.” Khi mở mắt ra, anh không khỏi sợ ngây người vì khuôn mặt loang lổ nước mắt của Khúc Lăng Phong. Phải đau lòng tới cỡ nào thì con người nông cuồng này mới có thể rơi lệ mà không hề e dè như thế?

Khúc Lăng Phong run rẩy nâng tay, nhưng trước khi chạm tới gò má của cô, anh bất chợt dừng lại, dừng rất lâu, cuối cùng chậm rãi bỏ tay xuống, trán nổi gân xanh, khuôn mặt vắn vẹo vì đè nén cảm xúc.

Y tá nói: “Nhịp tim bình thường, huyết áp bình thường.”

Bác sĩ nói: “Ngừng xuất huyết.”

Mọi người trong phòng cấp cứu đều nhẹ nhõm thở ra. Hàn Mai và Thiên Kiều rưng rưng nhìn nhau, hiểu ý mỉm cười.

Khúc Lăng Phong chậm rãi xoay người, động tác cứng nhắc như một chiếc máy cũ, anh bước ngang qua Hồ Văn Cử, giọng nói khàn khàn mệt mỏi: “Nói với cô ấy, tôi thật sự rất yêu cô ấy, vậy nên, tôi thả cho cô ấy tự do.”

Khúc Ly kinh ngạc nhìn Khúc Lăng Phong lao ra ngoài như một cơn gió, không khỏi cảm thấy lo lắng, buông Khúc Lăng Vân ra: “Con chờ ở đây, để ba đi xem anh hai thế nào.” Ông chạy xuống tầng dưới, nhưng không thấy bóng dáng Khúc Lăng Phong đâu, đến bãi đỗ xe, xe của anh vẫn còn ở đó. Ông lo lắng nhìn khắp nơi, đột nhiên nghe thấy những tiếng khóc nghẹn ngào, đi vòng ra sau, ông bắt gặp Khúc Lăng Phong ngồi bệt dưới đất, dựa vào thân xe, rúc đầu xuống gối, run rẩy khóc.

Khúc Ly chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay đưa ra vài lần, cuối cùng ôm lấy đầu anh, để anh nghẹn ngào trong lòng mình. Đứa bé này hoàn toàn kế thừa tính cách ương bướng ngang ngạnh của mẹ nó, ngay từ nhỏ đã không chịu nghe lời. Hồi ấy ông bận rộn công việc, tình cảm vợ chồng lại không tốt, thường xuyên vài ba tuần mới trở về nhà, căn bản không ý thức được trách nhiệm của một người làm ba. Cho tới khi vợ cũ qua đời vì rượu, ông mới nhận ra đứa con này bị mẹ nó giáo dục thế nào, kiêu ngạo ngông cuồng, tự cao tự đại, nhưng tất cả đã quá muộn. Còn nhớ khi Lăng Phong dọn ra khỏi nhà, thằng bé đã ngẩng đầu ưỡn ngực, khinh miệt nói với ông: “Ba không có tư cách quản tôi!”

Ông luôn thấy hổ thẹn với các con, vậy nên cố gắng yêu thương Thiên Kiều, Lăng Vân thật nhiều, muốn bù lại chút gì đó, nhưng Lăng Phong lại càng ngày càng xa ông. Trong ấn tượng của ông, ông thậm chí chưa từng ôm nó, an ủi nó, hai mươi tám năm qua, đây là lần đầu tiên.

YÊU ANH, KHÔNG ĐƯỢC PHÉP CỰ TUYỆT

Mèo Máu

dtv-ebook.com

Chương 10: Khúc hát chim thiên đường

Cuối cùng thì tôi cũng biết, tại sao ba và cô bé kia lại nhìn tôi bằng ánh mắt trách móc đau lòng như vậy, bởi vì đó là con tôi, mà tôi thì vừa đánh mất nó. Tôi không có dũng khí sinh hạ nó, vậy nên nó chủ động bỏ đi để trừng phạt người mẹ yếu đuối này. Có khoảnh khắc, tôi cảm giác mình đã bắt được tay ba, nhưng một sức mạnh vô hình nào đó lại kéo hồn phách tôi trở về với cơ thể. Từ khi tỉnh lại, tâm trí tôi luôn rơi vào trạng thái mơ màng, mẹ đón tôi về nhà, tất cả mọi người đều chăm sóc tôi cẩn thận đến mức dè dặt, nhưng tôi, thậm chí ngay cả tiếng cảm ơn cũng không nói với họ.

Trái tim tôi trống rỗng, tâm hồn tôi trống rỗng, chỉ còn một cái xác ở lại kéo dài hơi tàn, cho đến khi Hồ Văn Cử xuất hiện.

”Hello người đẹp!” Anh ta lại cười giỡn như mọi lần, “Tuy tôi rất muốn gặp cô, nhưng thật sự không muốn gặp cô với tư cách là bác sĩ tâm lý.”

Nhìn anh ta, tôi thế nhưng có thể cười nhẹ một cái, thật thần kỳ.

”Ôi chào! “ Anh ta cường điệu hô nhỏ, “Vinh hạnh quá đi thôi. Mẹ cô bảo ngoài ngăn người ra thì bây giờ cô không còn cảm xúc gì nữa, xem ra tôi vẫn có sức ảnh hưởng nhất định với cô đấy nhỉ?”

Tôi chậm rãi mở miệng, cảm thấy ngôn từ có chút xa lạ, “Tôi chỉ không biết nên thể hiện cảm xúc thế nào thôi.”

Anh ta mỉm cười, tới ngồi lên đầu giường của tôi, nghiêm túc nói: “Biết không? Thói quen là một điều rất đáng sợ, một khi cô đã quen với việc để người khác điều khiển cuộc sống và cảm xúc của mình, cô sẽ dần quên mất cách xử lý thời gian trống. Vậy nên, khi sự điều khiển ấy mất đi, cô lập tức biến thành một linh hồn lang bạt.”

”Anh đang ám chỉ điều gì?”

”Haiz!” Anh ta thở dài, “Tôi thật sự nghi ngờ cô có phải bệnh nhân không nữa, sao lúc nào cũng dễ dàng nhìn thấu ý đồ của bác sĩ như vậy?”

Tôi không đáp, chỉ nhìn anh ta. Anh ta chìa tay, nhún nhún vai: “Tôi ám chỉ điều gì tự lòng cô hiểu rõ, có người muốn tôi chuyển giúp một câu.”

Tôi quay mặt đi: “Tôi không muốn nghe.”

Anh ta xoay cầm tôi lại, “Đối mặt sự thật, không hề trốn tránh là bước đầu tiên của tâm lý trị liệu. Người đó muốn tôi nói với cô: Anh ta thật sự rất yêu cô, vậy nên thả cho cô tự do.”

Cả người tôi run lên, sắc mặt càng tái nhợt.

Hồ Văn Cử tiếp tục nói: “Vốn cô đã đặt một chân vào cửa âm phủ, là anh ta đã kéo cô về. Anh ta nói: "Chỉ cần em tỉnh lại, anh sẽ cho em tự do; còn nếu em đi, anh sẽ đuổi theo em đến âm tào địa phủ." Anh ta khóc, vào giây phút ấy, tôi thật sự nhìn thấy nỗi đau mà một người đàn ông buộc phải từ bỏ cô gái mình yêu. Chúng tôi vốn không ưa gì nhau, nhưng hiện tại, tôi kính nể anh ta. Lúc chưa hiểu tình yêu là gì, quả thật anh ta rất đáng giận, nhưng sau khi hiểu, anh ta đã làm được "Yêu em sẽ để em tự do ". Nói thật, tôi không có sự quyết đoán ấy.”

Tôi lại quay mặt đi, sâu kín nói: “Tôi vất vả lắm mới thoát được tay hắn, xin anh đừng đẩy tôi xuống vực sâu lần nữa.”

”Haiz!” Anh ta cảm thán, “Tôi cảm thấy trong hai chúng ta, cô mới là người giống bác sĩ, bởi vì tôi cảm xúc của tôi luôn bị cô tác động. Thiên Lại...” Anh ta nâng cằm tôi lên, thâm tình nhìn tôi, “Tôi hôn cô được không?”

Tôi bản năng gạt tay anh ta ra, tức giận quát: “Hồ Văn Cử, anh là bác sĩ, sao có thể hỏi tôi như vậy?”

Anh ta ai oán nói: “Tôi là bác sĩ của cô, nhưng cũng là một người đàn ông yêu mến cô, tôi nói rồi, nếu có một ngày cô hoàn toàn kết thúc với Khúc Lăng Phong, xin hãy cho tôi cơ hội.”

”Không.” Tôi lắc đầu, “Tôi không bao giờ muốn dây dưa vào chuyện tình cảm nữa.”

”Tại sao? Một lần bị răn cấm mười năm sợ dây thừng? Hay là từng ngắm biển xanh nên thấy không còn gì đáng gọi là nước?”

”Hồ Văn Cử, anh không xứng là bác sĩ tâm lý.”

Anh ta lắc đầu cười, “Tôi xứng nhất rồi đấy, ít nhất hiện tại trong nước công nhận tôi là giỏi nhất. Thiên Lại, đừng trốn tránh nữa, ngẫm lại những ngày trước khi cô gặp anh ta đi, không có mục tiêu, không có sức sống, không có động lực, không có hy vọng, chính cô cũng từng nói mình có thể ngăn người đến chết rồi còn gì? Sau khi gặp anh ta thì sao? Hận cũng được, yêu cũng được, phẫn nộ cũng được, đau lòng cũng được, nhưng cô đã có cảm xúc, cô thật sự là một con người. Nếu không muốn quay đầu, vậy hãy hoàn toàn quên đi, bắt đầu một lần nữa. Không phải tôi khuyên cô trở lại với anh ta, cũng không phải tôi khuyên cô nhận lời tôi, mà tôi chỉ muốn cô tích cực đối diện với cuộc sống sau này.”

Nhìn đôi mắt sáng ngời của anh ta, tôi yên lặng lắc đầu, mệt mỏi nói: “Đừng ép tôi, cho dù là vết thương ngoài da cũng cần thời gian để liền lại, không đúng ư?”

Anh ta gật đầu: “VẬY ĐƯỢC RỒI, TÔI CHO CÔ THỜI GIAN, NHƯNG CÔ PHẢI HỨA LÀ SẼ HIỆU QUẢ, NẾU KHÔNG DANH TIẾNG CỦA TÔI SẼ NÁT HẾT TRÊN TAY CÔ MẮT.”

Tôi nở nụ cười, “Nát càng tốt, để anh bớt huênh hoang đi.”

”Ôi chao, ác quá đi, quả nhiên ác nhất là lòng dạ đàn bà!” Chúng tôi cùng bật cười.

Từ đó về sau, ngày nào anh ta cũng đến nhà tôi, nói vắn vè là trị liệu tâm lý, nói thực tế là tán gẫu với tôi, nhưng không thể phủ nhận, kiểu tán gẫu thoải mái này dần kéo tôi ra khỏi tình trạng ngẫn người. Như anh ta đã nói, anh ta có lực ảnh hưởng nhất định với tôi. Anh ta nhã nhặn mà hài hước, dịu dàng và rất biết quan tâm, ở cùng với anh ta không có áp lực, không có sợ hãi, không quá vui cũng không quá buồn, chỉ có thoải mái ấm áp, sự bình yên đơn giản mà tinh khiết. Tôi từng nói, làm bạn gái của anh ta nhất định sẽ rất hạnh phúc. Mà tôi, vì sao lại bỏ qua cơ hội hạnh phúc như vậy? Thế nên, lần thứ hai khi anh ta xin tôi một cơ hội, tôi đồng ý. Tuy biết rõ bản thân không yêu anh ta, nhưng có yêu chưa chắc đã hạnh phúc, mà tôi tin, anh ta sẽ là một người yêu tốt, một người chồng tốt.

Con người luôn luôn ích kỷ, luôn luôn phải yêu bản thân nhiều hơn một chút. Lúc trước tôi đã biết rõ nếu yêu Khúc Lăng Phong tức là không yêu bản thân mình, vậy mà vẫn ngây ngốc lao đầu vào lửa, lần này, tôi không muốn phạm phải sai lầm ấy lần nữa.

★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★☆☆★

Tối nay nổi lên trận tuyết đầu đông, bông tuyết nhẹ nhàng mang theo hương vị thanh khiết mà lạnh lùng. Tôi ngồi bên cửa sổ, lau lớp sương mỏng bám trên tấm kính, lẳng lặng nhìn tuyết rơi. Những ngày tháng mất ngủ ngấm mưa đã qua, cơn bão táp giam cầm tôi đã biến mất. Không còn giận dữ ngông cuồng, chỉ còn dịu dàng chăm sóc. Có lẽ đây là điều tôi muốn, nhưng tại sao từ sâu trong đáy lòng, tôi lại cảm thấy trống rỗng đến

vậy? Giống như có thứ gì đó vừa biến mất mà tôi vĩnh viễn không thể tìm lại.

Trên bệ cửa sổ có một quyển tạp chí, là Văn Cử mang đến cho tôi giết thời gian, trong mục “Sinh vật quý hiếm”, tôi đọc được một đoạn tin: “Chim thiên đường, trong tiếng Phạn là Già Lăng Tần Già, là loài chim thần có tiếng hót hay nhất trong thế giới cực lạc, âm thanh trong veo, mềm mại uyển chuyển, nghe nó hót, thậm chí người ta sẽ quên mất mình là ai. Nó có khuôn mặt xinh đẹp của thiếu nữ, đầu người mình chim, giống như hạc tiên, màu lông rực rỡ, đôi cánh dang rộng, đôi chân dài nhỏ, đầu đội mũ đồng tử hoặc mũ Bồ Tát, đứng trên đài sen hoặc đài chơi nhạc. Nó sẽ hót mãi vì người mình yêu, không bao giờ dừng lại, cho đến khi hộc máu mà chết, tiếng ca mới ngừng buông.”

Lúc này tôi mới biết, thì ra hóa thân trong mộng của mình là một con chim thiên đường.

”Nó sẽ hót mãi vì người mình yêu, không bao giờ dừng lại, cho đến khi hộc máu mà chết, tiếng ca mới ngừng buông.”

Nói vậy nghĩa là, tôi yêu bạo quân? Không thể nào? Tôi hận hãn mới đúng! Nhưng liệu có ai biết, ranh giới giữa yêu và hận nằm ở đâu hay không?

Tôi mở cửa sổ, hít thở bầu không khí trong lành, dẹp yên những suy nghĩ phức tạp, đột nhiên nhìn thấy một bóng đen lướt qua. Tôi dụi mắt nhìn kỹ, lại không thấy thứ gì, tôi thử hô một tiếng: “Ai đấy?” Nhưng chỉ có giọng tôi vọng lại trong sân vắng. Chẳng lẽ là tôi hoa mắt?

Thiên Kiều đẩy cửa vào hỏi: “Sao đấy chị?” Phòng con bé ngay cạnh phòng tôi, có lẽ nó vừa nghe thấy tôi hô nhỏ.

Tôi quay đầu lại đáp: “Hình như chị thấy ai đó trong sân.”

”Trễ thế này làm gì còn ai? Chắc là tại con mèo của chú tài xế thôi.” Con bé đi tới đóng cửa sổ, động tác có chút vội vàng.

Tôi lấy tay chống cửa, chỉ vào dấu chân rõ ràng trên tuyết, “Đây cũng là tại mèo?”

Thiên Kiều chợt dạ trả lời: “Cũng có thể là chú tài xế đi tìm mèo?”

Trực giác cho tôi biết Thiên Kiều đang nói dối, trực giác của tôi luôn luôn rất chính xác. Con bé đang giấu tôi điều gì?

”Thiên Kiều!” Tôi nhìn thẳng vào mắt nó, “Là ai?”

”Sao em biết là ai?” Con bé vẫn chối cãi.

Tôi im lặng nhìn nó, nhìn đến khi nó đỏ bừng mặt đầu hàng: “Được rồi được rồi, em nói. Là, là...”

”Là ai?” Lòng tôi đã mơ hồ đoán ra đáp án.

Con bé lí nhí đáp: “Là anh hai.”

Quả nhiên! Tôi đóng cửa sổ, trở về giường.

”Chị!” Thiên Kiều ngồi xổm trước mặt tôi, “Thật ra anh hai vẫn hay đến thăm chị, chỉ có điều không dám tiến vào thôi.”

”Tại sao cho anh ta vào?”

Thiên Kiều khó xử: “Đây cũng là nhà của anh ấy...”

”Được thôi!” Tôi nằm xuống, trùm chăn kín đầu, “Ngày mai chị sẽ về nhà ba.”

”Chị!” Thiên Kiều cuống quýt lay tôi, “Cần gì phải tuyệt tình như thế? Tại sao không cho anh hai một cơ hội?”

Tôi ló đầu ra hỏi: “Đây là điều em nên nói hay sao? Không phải em nên hận anh ta hơn chị hay sao?”

”Đúng!” Nó kích động trả lời, “Em nên hận anh ấy hơn chị, nhưng từ ngày gặp anh ấy ở phòng cấp cứu, em đã không hận được nữa rồi. Đó là người rất yêu chị, mọi việc anh ấy làm với em cũng chỉ vì yêu chị, vậy nên em tha thứ. Ngay cả em cũng làm được điều đó, tại sao chị thì không?”

Tôi lắc đầu thờ dãi: “Chị với anh ta, vấn đề không phải là tha thứ hay không, chỉ đơn giản là không muốn liên quan gì với anh ta nữa. Có nhiều chuyện, trôi qua rồi thì để cho nó trôi qua đi.”

”Chị!” Thiên Kiều nghẹn ngào một tiếng.

Tôi vỗ vỗ tay con bé: “Muộn rồi, đi ngủ đi.”

Con bé nhìn tôi một lúc lâu mới thờ dãi bỏ đi, tôi nghe tiếng bước chân của nó không phải về phòng, mà là xuống lầu. Đúng vậy, tại sao tôi lại không tha thứ cho hắn? Tổn thương đã trở thành chuyện cũ, tình yêu, hận cho tôi, tự do, hận cũng cho tôi, điều duy nhất mất đi chính là đứa con, nhưng tôi tin, nỗi đau của hắn sẽ không ít hơn của tôi, tôi có lý do gì để trách hắn hận hận? Không, tôi không trách hắn, cũng không hận hắn, tôi chỉ không muốn gặp, không muốn nhớ đến hắn nữa thôi. Cái tên Khúc Lăng Phong này, nên biến mất hoàn toàn trong cuộc sống của tôi mới đúng.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Mùng một tháng giêng là ngày tôi đính hôn cùng Văn Cử, nói ra thật xấu hổ, chúng tôi sắp đính hôn, nhưng anh còn chưa hôn môi tôi, nhiều nhất chỉ là hôn lên trán. Anh nói không vội, cho tôi thời gian, sự khoan dung này khiến tôi không thể không cảm động. Đính hôn là ý của cha mẹ hai nhà, mẹ ước gì tôi lập tức gả cho Hồ Văn Cử, quên sạch sẽ tên ác ma Khúc Lăng Phong kia đi, mà chú Khúc cũng không nói lời nào.

Văn Cử là con một, cha mẹ ở nước ngoài, lúc về nước mừng năm mới mới biết con trai có người yêu, cười đến vô cùng vui vẻ. Họ rất quý tôi, đương nhiên hy vọng con trai lập tức cưới tôi về làm vợ. Văn Cử lấy lý do thời gian quen nhau quá ngắn để thoái thác, vậy nên quyết định đính hôn trước. Nghi lễ rất đơn giản, chỉ tổ chức trong một phòng ăn riêng ở khách sạn, trước mặt cha mẹ hai nhà, anh đeo một chiếc nhẫn kim cương tinh xảo vào tay tôi. Kết thúc nghi lễ xong, mọi người bàn bạc cùng đến nhà chú Khúc để ăn mừng tiếp.

Xe của chú Khúc chạy đầu tiên, xe của tôi và Văn Cử ở giữa, còn xe của ông bà Hồ chạy sau cùng. Lúc queo vào đường lớn hướng về biệt thự, xe phía trước đột nhiên dừng lại, khiến chúng tôi cũng phải dừng theo, Văn Cử khó hiểu hỏi: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ xe hỏng?”

Chúng tôi cùng xuống xem thử, lướt qua xe của chú Khúc, tôi nhìn thấy một chiếc BMWs màu bạc quen đến không thể quen hơn - là xe của Khúc Lăng Phong. Công chính đã mở, đèn sau xe BMWs nhấp nháy, có vẻ đang định tiến vào. Đột nhiên đèn tắt, Khúc Lăng Phong bước ra khỏi xe. Hắn mặc một chiếc áo ba-đờ-xuy hơi rộng, áo không đóng cúc để lộ bộ vest màu xám tro, cổ áo đeo nơ, trên ngực còn cài hoa nữa. Mái tóc được chải vuốt gọn gàng, khuôn mặt hơi tiêu tụy nhưng cũng rất sáng sủa, thậm chí còn không nhìn thấy một cọng râu. Nhìn hắn thế này, tựa như sắp tham gia một bữa tiệc long trọng.

Thấy cách ăn mặc của chúng tôi, hắn có hơi ngây ngẫn, ánh mắt dò xét lướt qua từng người một, cuối cùng dừng lại trên người tôi. Hắn lấy một bó hoa huệ tây kiều diễm từ trong xe ra, cầm chặt, tiến thẳng về phía tôi. Tôi không thể ngăn cơ thể mình đừng run rẩy, Văn Cử tới gần, ôm lấy vai tôi, yên lặng cho tôi thêm sức mạnh.

Khúc Lăng Phong nhìn chăm chăm vào động tác thân mật ấy, nhíu mày, tạm dừng bước. Hôm nay tôi và Văn Cử diện đồ đôi, anh mặc một bộ vest

trắng, còn tôi khoác một chiếc áo màu trắng, hòa lẫn với cảnh tuyết xung quanh. Chuyện đã rõ ràng như vậy, chẳng lẽ hấn còn không nhận ra ư?

Mẹ đột nhiên tiến lên, giữ chặt cánh tay Khúc Lăng Phong, miễn cưỡng cười nói: “Lăng Phong, con về đúng lúc quá, hôm nay là ngày Thiên Lại đính hôn với Văn Cử, dì vừa mới bảo ba con phải gọi con về chung vui đây!”

Chú Khúc trầm giọng quát: “A Mai!” Đây là lần đầu tiên tôi thấy chú nặng lời gọi mẹ như vậy. Mẹ xấu hổ buông tay ra, quay đầu nhìn chú xin giúp đỡ, chú Khúc tiến lên kéo mẹ về. Quả thật không gì rộng lớn bằng lòng cha mẹ, mẹ muốn bảo vệ tôi, nhưng Khúc Lăng Phong lại là con trai của chú Khúc, có người ba nào lại muốn nhìn thấy con mình thất bại hay đau khổ?

Cơ thể Khúc Lăng Phong hơi loạng choạng, bó hoa huệ tây rơi xuống đất, khuôn mặt hấn thoáng chốc còn trắng hơn cả áo khoác của tôi. Nhìn ánh mắt hoảng sợ, chua xót, đau lòng, tuyệt vọng của hấn, bỗng dưng tôi không thể quay mặt đi.

Bà Hồ bước lên trước, nghi hoặc hỏi: “Văn Cử, cậu đây là...”

Chú Khúc vội nói: “Đây là con tôi, con trai với vợ trước của tôi.”

Cuối cùng Khúc Lăng Phong cũng có phản ứng, tôi không biết cảm xúc trên mặt hấn là đau đớn hay đờ đẫn. Hấn rút hai tờ giấy từ trong ngực áo, khước môi hơi hơi nhếch, giọng nói nghe giống cười, mà nghe cũng giống khóc: “Tôi không biết hôm nay là ngày đặc biệt như vậy, đây là hai vé đến đại hội âm nhạc mừng năm mới ở Viên, hy vọng lấy nó làm quà mừng sẽ không bị mọi người coi là keo kiệt.”

Trời ạ!

Vài người cùng thốt lên, bất kì ai yêu âm nhạc đều biết, tấm vé đến đại hội âm nhạc mừng năm mới ở Viên quý đến chừng nào, ước mơ của tôi là được đến đó một lần trong đời, hãn thế nhưng biết? Hơn nữa còn làm được?!

”Cảm ơn!” Hồ Văn Cử khách sáo gật đầu, đưa tay ra tiếp. Khúc Lăng Phong tránh tay anh, đưa thẳng về phía tôi.

Tôi liếc nhìn Văn Cử, anh cho tôi một nụ cười cổ vũ.

Tôi chậm rãi vươn tay chạm vào hai tấm vé, cũng chạm vào bàn tay lạnh buốt của Khúc Lăng Phong. Hãn đột nhiên nắm chặt tay tôi, nắm lên cả chiếc nhẫn kim cương quý giá, sau đó quỳ một gối xuống trước con mắt của bao người, ngẩng đầu nhìn tôi, dùng ngữ điệu chân thành nhất từ trước tới giờ, dáng dấp hèn mọn nhất từ trước tới giờ, run rẩy nói: “Thiên Lại, cho anh một cơ hội nữa, cho chúng ta một cơ hội nữa.”

Bà Hồ hốt hoảng hỏi: “Văn Cử, thế này là thế nào?”

Văn Cử vẫn bình tĩnh ôm vai tôi, chăm chú nhìn tôi, giống như đang nói: “Anh chờ em lựa chọn.” Tôi mờ mịt nhìn quanh một vòng, thấy ánh mắt lo âu của mẹ, ánh mắt cổ vũ của Thiên Kiều, sự chờ mong của chú Khúc, cái gãi đầu khó hiểu của Lăng Vân, và cả thái độ hoang mang của ông bà Hồ. Cuối cùng, tầm mắt dừng lại trên người Khúc Lăng Phong. Trong mắt hãn thậm chí không có chờ mong, chỉ còn tình yêu chân thành say đắm, giống như chúa Jesus bị trói trên giá chữ thập, cam nguyện chờ đợi lời tuyên án của người đời.

Tôi mở to đôi mắt, mặc cho giọt lệ chảy xuôi, từ từ rút tay ra, cúi đầu nghẹn ngào nói: “Xin lỗi anh.”

Hôm nay, nếu Văn Cử không ở cạnh tôi, nếu tôi chưa đính hôn với anh, nếu anh không nhìn tôi bằng ánh mắt tin tưởng như vậy, có thể tôi sẽ nhận lời Khúc Lăng Phong. Nhưng tất cả những chữ “Nếu” ấy đều đã xảy ra, vậy

nên tôi chỉ có một con đường là từ chối hẳn. Thay vì nói lương tâm không cho phép tôi phản bội Văn Cử, không bằng nói sự ích kỷ đã khiến tôi sợ hãi không nhận lời Khúc Lăng Phong. Tình yêu của Khúc Lăng Phong là bão táp, còn của Văn Cử là nhẹ nhàng, sống trong nhẹ nhàng đương nhiên sẽ dễ chịu hơn nhiều so với trong bão táp.

Giữa yêu và được yêu, tôi lựa chọn được yêu, bởi vì tôi quyết định phải yêu chính bản thân mình.

Khúc Lăng Phong như biến thành một pho tượng thạch cao, rất lâu không cử động, ánh mắt không nhìn tôi, chỉ đờ đẫn nhìn bàn tay trống rỗng, dường như còn lưu luyến hơi ấm tôi để lại. Tôi nghe thấy mấy tiếng thở phào lẫn thở dài, ai vui mừng ai thất vọng tôi đã không còn để ý, tôi chỉ lẳng lặng nhìn hẳn, lo lắng tiếp theo hẳn sẽ làm gì. Hẳn chậm rãi mở tay ra, không thể ngờ nhẫn của tôi lại nằm trong đó, lúc tôi rút tay về, thật sự không cảm giác được nhẫn bị kéo ra.

Nét mặt Văn Cử thay đổi, cánh tay ôm trên vai tôi bắt đầu run rẩy.

Khúc Lăng Phong loạng choạng đứng lên, thả nhẫn vào tay Văn Cử, trầm giọng nói: “Hãy yêu thương cô ấy.”

Hẳn không nhìn tôi lấy một lần, lập tức xoay người về xe, mở cửa xe, đóng cửa xe, khởi động máy, quay đầu xe, nâng kính lên. Tôi nhìn kính thủy tinh màu trà dần dần che khuất khuôn mặt của hẳn, trái tim đập mạnh, trực giác kêu lên: “Khúc Lăng Phong!” Ánh sáng bạc lóe lên, nhanh như chớp, hẳn chuyển tay lái, nhưng vì tốc độ xe quá nhanh, căn bản không kịp tránh chiếc xe đỗ ở ngã rẽ của ông bà Hồ. Ngay lúc âm thanh thoát ra khỏi cổ họng, một tiếng nổ âm trời vang lên. Chiếc BMWs sượt qua thân xe của ông bà Hồ, mất thăng bằng xoay ba vòng, cuối cùng lật ngửa trượt dài hơn hai trăm mét.

”Không!!!” Trong lúc tôi hét to, chú Khúc và Văn Cử đã chạy tới chỗ tai nạn.

Mấy người đàn ông cùng hợp sức mở cửa xe bị biến dạng, lôi một cơ thể đầm đìa máu đi ra, mọi người vừa chạy được hai bước, lại thêm một tiếng nổ âm trời, chiếc xe nổ tung. Chú Khúc khản giọng quát to với mấy người phụ nữ đang sợ đến choáng váng: “Còn không gọi xe cứu thương mau lên!”

Tôi túm chặt vạt áo, phút chốc như ngừng thở. Khi ý thức quay về cơ thể, tôi lập tức điên cuồng chạy tới chỗ Khúc Lăng Phong. Hồ Văn Cử nghiêm trọng nói: “Tìm kéo, băng vải, chặn mông gì đó tới đây nhanh lên, cởi áo khoác anh ta ra cho tôi!” Tôi luống cuống muốn giúp, lại bị Văn Cử thô lỗ đẩy tay ra: “Em ôm đầu anh ta, nói chuyện với anh ta, đừng để anh ta hôn mê.”

”Vâng...” Tôi nức nở đáp, run rẩy ôm khuôn mặt loang lổ máu của Khúc Lăng Phong vào lòng, máu nhuộm đỏ áo tôi, nhuộm đỏ cả nền tuyết trắng xóa, tôi không biết hẳn bị thương những đâu, chỉ cảm thấy máu đang chảy ra từ mọi chỗ.

”Khúc Lăng Phong, Khúc Lăng Phong!” Tôi không ngừng gọi, từng giọt nước mắt ấm áp rửa trôi vết máu trên mặt hẳn. Tôi run rẩy vén gọn những lọn tóc ướt máu trên trán hẳn, hôn lên đó một lần tiếp một lần, “Khúc Lăng Phong, cố lên, cố lên, anh có nghe thấy không, anh phải cố lên giúp em!”

Hẳn khụ một tiếng, nôn ra một ngụm máu, yếu ớt hé mắt, cố gắng vươn tay phải dính đầy máu, nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, khước miệng nở một nụ cười khổ, nói đứt quãng: “Đừng khóc... Vậy cũng tốt... Anh chết... Em sẽ thật sự tự do... Nếu không... Nếu không... Anh cũng không biết... Đến ngày nào... Sẽ lại tới... Quấy rầy em.” Hẳn thở hỗn, tiếp tục nói: “Anh chết... Em có thể... Có thể đến mộ anh... Hát... Hát cho anh nghe được không? Khụ!” Hẳn lại nôn ra một ngụm máu.

Sao cảnh này lại quen thuộc đến vậy? Chẳng lẽ giấc mộng kia chính là điềm báo cho kết cục ngày hôm nay?

”Không, em không đến, nếu muốn nghe em hát, anh phải sống. Em không cho anh chết, em còn muốn anh tới quấy rầy em, còn muốn anh chiếm hữu em theo cách ngang ngược không thể nói lý, chẳng phải anh từng nói muốn đến Ha-oai với em vào ngày sinh nhật hay sao? Chỉ cần anh sống, em sẽ đi cùng anh, đi Ha-oai, đi Nhật, đi Viên, nơi nào cũng được, chân trời góc biển, anh tới đâu em cũng đi cùng anh. Khúc Lãng Phong, Khúc Lãng Phong? Không được nhắm mắt, nhìn em đi, nhìn em, em bảo anh nhìn em, anh có nghe thấy không? Khúc Lãng Phong!!!” Ngọn lửa đỏ rực cả một góc trời, ánh đỏ những người xung quanh, lại không giúp khuôn mặt trắng bệch của hãn hồng hào hơn chút nào.

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

Cùng là phòng cấp cứu ấy, cùng là cánh cửa ấy, cùng là ngọn đèn ấy, điểm khác biệt chính là, lần này hãn nằm trong, còn tôi ngồi ngoài.

Văn Cử đi ra, nắm tay tôi kéo vào phòng thay đồ vô khuẩn. Tôi máy móc làm theo lời anh, máy móc nghe anh nói: “Anh ta bị gãy ba xương sườn, trong đó có một xương chọc vào phổi, dẫn đến xuất huyết nghiêm trọng, dù đang phẫu thuật, nhưng em nên chuẩn bị tâm lý.”

Quang cảnh trước mắt bỗng tối sầm, tôi nắm chặt tay anh để đứng vững, liên tục lắc đầu: “Không, anh ấy sẽ không chết đâu, anh ấy khỏe lắm, chưa bị bệnh bao giờ, ngay cả cảm cúm cũng chưa bị.”

”Thiên Lại.” Văn Cử chống vai tôi, “Đừng như vậy, ngay cả em cũng không chống được thì làm sao có thể khích lệ anh ta? Lúc này ý chí sinh tồn của bệnh nhân rất quan trọng, thậm chí còn quan trọng hơn bác sĩ, em hiểu không?”

Tôi gật đầu.

”Tốt lắm, lát nữa anh đưa em vào trong, em cứ nói chuyện với anh ta, anh ta sẽ nghe được.”

Tôi ngồi bên cạnh Khúc Lăng Phong, nắm bàn tay phải không bị thương của hắn, nhìn đôi mắt nhắm chặt của hắn, thần thái bình tĩnh đến vậy, dường như đã không còn dấu hiệu sinh tồn. Giờ khắc này, tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng của Khúc Lăng Phong lúc đồng ý buông tay... Vì sao con người luôn chỉ nhìn rõ lòng mình vào thời khắc mong manh giữa sống và chết? Tình yêu tôi dành cho hắn đã ăn vào xương tủy, thấm vào máu thịt, khắc sâu đến không thể lựa chọn, không thể buông tay. Chỉ cần hắn có thể bình an, tôi đồng ý lấy sinh mệnh ra đổi.

Tôi hoàn toàn không nghe thấy tiếng máy móc hay tiếng mọi người nói chuyện, chỉ chuyên tâm nhìn hắn, nói với hắn: “Anh còn nhớ lần đầu mình gặp nhau không? Khi đó anh chỉ mười lăm tuổi, ánh mắt lại đầy sự kiêu ngạo ương bướng, lúc ấy em không thể ngờ rằng, anh và em rồi sẽ có quan hệ thế này.”

”Lần thứ hai gặp nhau, anh cứu em ra khỏi đám phóng viên, làm em cảm thấy anh rất giống một vị hiệp khách lưu lạc thiên nhai. Nhưng chẳng mấy chốc, em đã biết bộ mặt thật của anh, một tên cướp không hơn không kém. Tên cướp này chiếm lấy cơ thể của em, ý chí của em, tình yêu của em. Chiếm được rồi lại muốn bỏ em đi? Sao anh tàn nhẫn thế? Em bảo anh cho em tự do là anh cho thật ư, anh nghe lời như thế từ lúc nào? Nếu vậy, bây giờ em bảo anh sống, anh cũng nên nghe lời chứ? Anh thích nghe em hát đúng không? Bây giờ em sẽ hát, bài hát lần đầu tiên anh nghe em hát, nghe xong, em biết anh sẽ không nữa bỏ đi.”

Tôi hôn nhẹ lên đôi môi tái nhợt của hắn, chậm rãi cất tiếng:

”Nhiều lần nghĩ rằng đã đi tới điểm cuối cuộc đời, con đường phía trước lại vẫn dài dằng dặc, thế giới sáng lạn rực rỡ, vì sao tôi cảm thấy chỉ có trắng và đen?

Nhiều lần nghĩ rằng đã đi tới điểm cuối cuộc đời, bỏ neo lại vẫn không thể cập bến, thế sự hồng trần yêu hận đan xen, vì sao tôi cảm thấy không quyến luyến chút nào?

Nhiều lần nghĩ rằng đã đi tới điểm cuối cuộc đời, quay đầu lại nhìn nhân sinh hỗn loạn, sợ hãi tịch mịch sợ hãi cô đơn, vì sao tôi còn phải kéo dài hơi tàn?

Nhiều lần nghĩ rằng đã đi tới điểm cuối cuộc đời, trái tim lại không thể ngừng đập, muốn vui vẻ đi tiếp đoạn đường, vì sao tôi lại không tìm thấy ai làm bạn?

Nếu cuộc sống là mờ mịt hoang mang, nếu sinh mệnh là lãng phí thời gian, sao không để tôi vẫy tay tạm biệt, cứ thế đi tới điểm cuối cuộc đời?

Nếu tình yêu không có định nghĩa chính xác, nếu hạnh phúc chân chính khó cách nào đạt được, sao không để tôi nhẹ nhàng mỉm cười, từ nay về sau đi tới điểm cuối cuộc đời?

Yêu cũng thế, hận cũng thế, ân cũng thế, oán cũng thế, đều không có ai cóp nhặt nó cho tôi; đến cũng thế, đi cũng thế, sinh cũng thế, tử cũng thế, đều không có ai quý trọng nó giữ gìn tôi.”

Tôi nỉ non hỏi: “Khúc Lăng Phong, anh có đồng ý cóp nhặt nó cho em không? Có đồng ý quý trọng nó giữ em không?” Hấn vẫn nhắm mắt. Tôi mỉm cười: “Nhất định là anh đi quá xa, không nghe thấy giọng em, em sẽ hát lần nữa.”

”Nhiều lần nghĩ rằng đã đi tới điểm cuối cuộc đời...”

Hát xong, tôi còn hỏi: “Khúc Lăng Phong, anh có đồng ý cóp nhặt nó cho em không? Có đồng ý quý trọng nó giữ em không?”

Hấn không đáp.

Tôi lại hát, hát xong lại hỏi, hỏi xong lại hát... Tôi không biết mình đã hát bao nhiêu lần, hỏi bao nhiêu lần, tôi loáng thoáng nghe thấy Văn Cử nói: “Thiên Lại, đừng hát nữa, giọng em khàn cả rồi.”

Tiếng ca của tôi vang lên trong phòng cấp cứu, tiếng sau cao hơn tiếng trước, tiếng sau buồn bã hơn tiếng trước, tôi cảm thấy cổ họng đau rát, có thứ gì đó tanh nồng muốn trào ra, nhưng tôi không thể dừng được, nếu dừng, Khúc Lăng Phong sẽ không tìm thấy đường về.

”Yêu cũng thế, hận cũng thế, ân cũng thế, oán cũng thế, đều không có ai cóp nhặt nó cho tôi; đến cũng thế, đi cũng thế, sinh cũng thế, tử cũng thế, đều không có ai quý trọng nó giùm tôi.”

”Thiên Lại! Thiên Lại!”

”Nếu cuộc sống là mờ mịt hoang mang, nếu sinh mệnh là lãng phí thời gian, sao không để tôi vẫy tay tạm biệt, cứ thế đi tới điểm cuối cuộc đời?”

Văn Cử kéo tôi đứng dậy, lay mạnh vai tôi: “Đừng hát nữa, đừng hát nữa, phẫu thuật thành công rồi, anh ta sẽ không chết, em có nghe thấy không? Đừng hát nữa!”

Tiếng ca im bật, nước mắt lập tức trào ra, tôi nghẹn ngào lặp lại: “Anh ấy sẽ không chết?”

”Đúng, anh ta sẽ không chết, tiếng ca của em đã kéo anh ta về rồi.”

Tôi thở phào một hơi, đột nhiên ho khò khè, phun ra một ngụm máu.

★★★★★★

Tháng tám ở Ha-oai, ánh nắng rạng rỡ, nước biển xanh lam, hấp dẫn du khách từ khắp nơi trên thế giới đến đây nghỉ mát. Tôi đứng trên ban công khách sạn, mỉm cười nhìn xuống bể bơi dưới lầu, một bóng người mạnh mẽ

đang rải rộng tay bơi, tư thế tuyệt đẹp như một con cá mập thu hút rất nhiều ánh mắt của du khách. Màu da màu mật ong đối xứng rõ rệt với màu nước biển xanh dương, kích thích thị giác của con người, cộng thêm vết sẹo rõ ràng trên ngực và đùi khiến anh càng thêm gợi cảm. Đôi khi, tôi cảm thấy có một người chồng hấp dẫn như vậy cũng không phải chuyện tốt.

Điện thoại đổ chuông, tôi vào trong.

”Alô? Anh Văn Cử? À... Vâng, chỗ này đẹp lắm, có thời gian anh nên tới chơi... Anh ấy đang bơi... Em? Đương nhiên là đang thư giãn rồi... Vâng vâng, thưa bác sĩ, em sẽ nghe lời... Vâng... Vâng... Thật không? Haha, anh hài thật đấy, em cười chết mất... Sao ạ? Vâng, em biết rồi...”

Một đôi tay ôm lấy tôi từ phía sau, lồng ngực ướt đầm dán lên lưng tôi, thấm ướt lớp vải mỏng, giọt nước từ lọn tóc rơi xuống gò má, tôi vừa nghe điện thoại, vừa tranh thủ hỏi anh: “Sao không bơi nữa?”

Giọng nói trầm thấp gợi cảm vang lên bên tai tôi: “Em không xem, anh bơi cũng không có ý nghĩa.”

Tôi lại đặt sự chú ý về điện thoại, “Dạ? À, anh ấy vừa lên đây, không sao, anh nói tiếp đi.”

Bàn tay to bắt chột chui vào áo tôi, tôi vỗ tay lên tay anh một cái, “Đừng nghịch, em đang nghe điện thoại.”

Anh âm ức oán giận: “Anh không thích em nói chuyện với anh ta.”

Tôi vỗ nhẹ má anh coi như an ủi.

”Dạ? Không sao, em nghĩ tới rồi, anh hỏi Thiên Kiều thử xem, bạn trai con bé làm kiến trúc thì phải?”

Ngón tay linh hoạt cởi bỏ cúc áo của tôi, tôi hít sâu một hơi, vội che điện thoại, thở gấp nói: “Lăng Phong? Em tức thật đấy!”

Anh hà hơi bên tai tôi, cười xấu xa: “Đừng để ý đến anh, cứ nói chuyện của em đi.”

Tôi không kịp phản bác, vội vàng ứng phó với Văn Cử: “Em đang nghe đây, anh nói tiếp đi.”

Đôi môi nóng cháy ngậm lấy vành tai của tôi, đôi tay như mang theo ngọn lửa liên tục trêu chọc tôi, tôi cố gắng không run giọng, yếu ớt nói: “Văn Cử, đợi lát nữa em gọi lại cho anh được không?”

Điện thoại rơi xuống đất, lời trách móc của tôi bị anh nuốt lấy, âm thanh tràn ra khỏi môi chỉ còn là tiếng rên rĩ.

”A... Lăng Phong...” Tôi giãy dựa ngâm nga, “Cẩn thận con.”

”Yên tâm.” Anh dịu dàng đặt tôi xuống giường, cẩn thận kề sát người tôi, “Anh sẽ đúng mực.”

Toàn văn hoàn

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Mưa

Chương 2: Điểm cuối cuộc đời

Chương 3: Không phải tình yêu

Chương 4: Khuất phục

Chương 5: Cơn ác mộng

Chương 6: Nụ cười bạc triệu

Chương 7: If it comes back

Chương 8: Em gái nhỏ của tôi

Chương 9: Trả em đôi cánh tự do

Chương 10: Khúc hát chim thiên đường